

RAPPORT 2026:7

Samordnat stöd, tilltro och framtidsutsikter

En analys av sambandet mellan personers
självskattningar och deras framtida försörjning

isf

RAPPORT 2026:7

Samordnat stöd, tilltro och framtidsutsikter

En analys av sambandet mellan personers
självskattningar och deras framtida försörjning

En rapport från Inspektionen för socialförsäkringen

Göteborg 2026

Inspektionen för socialförsäkringen (ISF) är en statlig myndighet som arbetar för en rättssäker och effektiv socialförsäkring som är hållbar för samhället och ger trygghet för individen.

ISF:s rapporter har olika fokus:

- *ISF Granskar och analyserar* innehåller en omfattande granskning och analys ur flera olika perspektiv. Avsikten är att presentera så långtgående slutsatser som möjligt och lämna rekommendationer på önskvärda förändringar.
- *ISF Redovisar* presenterar fakta utan att analysera dem på djupet. Det kan till exempel handla om att redovisa statistik, en rättslig observation eller en sammanställning av existerande kunskap.
- *ISF Kommenterar* fokuserar på att synliggöra något som ISF tycker behöver uppmärksammas. Det kan till exempel handla om att kommentera en pågående debatt, effekterna av rättstillämpningen eller att synliggöra olösta problem.

Publikationen kan läsas online, laddas ner och beställas på www.isf.se

© Inspektionen för socialförsäkringen
Tryckt av Elanders Sverige AB, 2026

ISBN: 978-91-90154-14-4

Innehåll

Generaldirektörens förord	7
Sammanfattning	9
1 Inledning	15
1.1 Bakgrund.....	17
1.2 Syfte och frågor	19
1.3 Så har vi genomfört studien	20
1.3.1 Analysen baseras på data från en tidigare utvärdering från ISF	20
1.3.2 Vi har mätt både deltagarnas och teamens bedömningar av deltagarnas situation och möjligheter på arbetsmarknaden.....	21
1.3.3 Vi har mätt den framtida försörjningen med hjälp av registerdata.....	23
1.3.4 Vi har använt statistiska metoder.....	24
1.4 Avgränsningar.....	25
1.5 Rapportens disposition.....	26
2 Initiala självskattningar visar tidiga tecken på senare försörjning.....	27
2.1 Deltagarna bedömde ofta sin initiala situation negativt.....	29
2.2 Ju mer positiva deltagarna var från början desto bättre försörjning senare	31
2.2.1 Den senare arbetsinkomsten är högre bland de som initialt bedömt sin situation positivt.....	32
2.2.2 Senare grad av offentlig försörjning är lägre bland de med högre bedömningar	33
2.2.3 Senare sjukskrivning är lägre bland de som var mer nöjda med livet initialt.....	34

2.2.4	Högre sannolikhet att arbeta längre fram bland de som trodde mer på sina möjligheter.....	35
2.3	Den positiva effekten är troligen högre bland de med positiva bedömningar.....	37
2.3.1	Stödet verkar öka inkomster från arbete mer bland de med positiva bedömningar.....	38
2.3.2	Samordnat stöd verkar minska graden av offentlig försörjning mer bland de som trodde på sina ekonomiska möjligheter	43
3	Deltagarens bedömningar säger mer om försörjningen än teamens.....	45
3.1	Teamens bedömning av deltagarna är ofta positiv.....	46
3.1.1	Teamen är ofta positiva till deltagarnas ekonomiska möjligheter	46
3.2	Teamens bedömningar ger information om hur det senare går för deltagarna.....	49
3.2.1	Positivt samband mellan teamens bedömningar och deltagarnas senare försörjning	49
3.3	Deltagarnas bedömning säger mer om deras framtida försörjning än teamens.....	52
3.3.1	Teamen gör över lag mer positiva bedömningar än deltagarna.....	52
3.3.2	Deltagarnas bedömningar innehåller mer information om senare försörjning	53
3.4	Effekten av stödet är troligen större när teamen tror mer på deltagarnas möjligheter.....	54
4	Uppföljningar av självskattningar fungerar för att mäta progression.....	59
4.1	En tredjedel till hälften av deltagarna bedömer att situationen har förbättrats	61
4.2	De som upplever större möjligheter har senare högre inkomster	63
4.2.1	Deltagare som blev mer nöjda med livet hade senare en högre arbetsinkomst.....	66
4.2.2	Deltagare som kände sig mer redo att arbeta eller studera har högre arbetsinkomst senare.....	67

4.2.3	Deltagare som tyckte de fick bättre jobb­möjligheter hade senare högre arbetsinkomst.....	67
4.2.4	Deltagare som förbättrat sin bedömning av de fram­tida ekonomiska möj­ligheterna har senare högre arbetsinkomst.....	68
4.3	Stödet tycks ha större effekt på försörjningen bland de som upplevde en förbättring	69
4.3.1	Stödet tycks ge mer effekt på arbetsinkomsterna för deltagare med förbättrade självskattningar	72
4.3.2	Stödet tycks minska offentlig försörjning mer bland de med högre framtidstro efter stödet	73
4.3.3	Vi ser inga skillnader i effekterna av samordnat stöd på sjukskrivningar.....	74
5	Slutsatser och diskussion	75
5.1	Självskattningar ger värdefull information om deltagarna snabbt och enkelt.....	76
5.2	Teamens bedömningar är viktiga men deltagarnas bedömningar bidrar mer.....	77
5.3	Förändringar i personers självskattningar kan vara ett bra mått på progression.....	78
5.4	Positiva effekter av samordnat stöd även bland de som har en mer negativ bild	79
5.5	ISF:s samlade resultat	80
6	Referenser	81
Bilaga 1:	Vad säger tidigare litteratur om självskattningar	87
	Tillförlitligheten i personers egna bedömningar	88
Bilaga 2:	Metod.....	97
	Vi har mätt försörjningen med hjälp av registerdata.....	101
	Vi har mätt effekterna av samordnat stöd med hjälp av vårt experiment.....	105
Bilaga 3:	Tabellbilaga	109

Generaldirektörens förord

För personer som står långt från arbetsmarknaden kan vägen till arbete vara lång och präglas av komplex problematik. Att närma sig arbetsmarknaden kan kräva flera olika former av stöd och insatser över tid. Det finns därför behov av enkla och användbara sätt att tidigt identifiera personers behov och förutsättningar, så att stödet kan anpassas efter den enskilde.

I den här rapporten konstaterar ISF att enkla enkätfrågor som mäter personers egna bedömningar av sin situation och sina möjligheter på arbetsmarknaden kan vara användbara som verktyg i samordningsförbundens teamverksamhet, där stöd och insatser utformas för personer som står långt från arbetsmarknaden.

ISF:s tidigare utvärderingar av samordningsförbundens verksamhet har visat att samordnat stöd bidrar till ökad egenförsörjning och en mer positiv syn på den egna livs- och arbetsmarknadssituationen. Den här rapporten bygger vidare på dessa resultat genom att fördjupa kunskapen om personernas egna bedömningar och deras betydelse för vägen mot arbete.

Rapporten har skrivits av Jenny Säve-Söderbergh (projektledare), Ann-Christin Jans och Carolin Sjöholm.

Göteborg i september 2026

Erik Janzon

Sammanfattning

I den här rapporten redovisar vi hur användbara och tillförlitliga personers egna bedömningar av sin livssituation och sina arbetsmöjligheter är för att förstå deras förutsättningar, behov och utveckling mot arbete. Dessa bedömningar kallas för självskattningar. Vi har studerat bedömningar från personer som behöver samordnad rehabilitering innan och efter de har fått samordnat stöd genom ett team som har finansierats av ett samordningsförbund.

Vi fokuserar på två aspekter. Den första är om självskattningarna kan användas för att bedöma behovet av stöd och insatser för personer i behov av samordnad rehabilitering. Den andra är om förändringarna i självskattningarna kan användas som mått för om deltagarna har närmat sig arbetsmarknaden. Vi har därför undersökt sambandet mellan personernas bedömningar av sin livssituation och sina möjligheter på arbetsmarknaden innan och efter att de har fått del av samordnat stöd med hur deras försörjningssituation utvecklas under de påföljande åren. Vi har också analyserat i vilken grad teamens yrkesmässiga bedömningar av samma personer hänger samman med personernas framtida försörjningssituation.

Sammantaget tyder våra resultat på att personernas självskattningar i sig är värdefull information som skulle kunna utgöra ett bra underlag och stöd för de som arbetar med personer i behov av samordnad rehabilitering.

Självskattningarna består av fyra enkla frågor som handlar om hur personerna ser på livet, hur redo de känner sig att börja arbeta och vad de tror om sina möjligheter på arbetsmarknaden. Vi drar också slutsatsen att upprepade självskattningar, innan och efter att de har fått del av samordnat stöd, kan fungera som tidiga tecken på om stödet fungerar. Det kan i sin tur göra det lättare att rikta och anpassa

stöd och insatser till personer som står långt från arbetsmarknaden utifrån deras situation.

Rapporten är en fortsättning på ISF:s tidigare experiment

Rapporten är en fortsättning på de effektutvärderingar som ISF har genomfört av teamverksamheten vid Göteborgs, Insjöríkets och Stockholm stads samordningsförbund under perioden 2019–2021.

Våra tidigare utvärderingar visar att de personer som fick träffa ett team och fick del av samordnat stöd både såg mer positivt på livet i allmänhet, kände sig mer redo att arbeta och såg mer positivt på sina framtida jobbmöjligheter och möjligheten till egenförsörjning jämfört med de personer i kontrollgruppen som inte hade träffat teamen. En senare utvärdering från ISF visar att samordnat stöd även gav upphov till positiva effekter på deltagarnas faktiska försörjningssituation.

I den här rapporten kombinerar vi de uppgifter som ingick i dessa två tidigare utvärderingar. Det gör vi genom att nu undersöka hur sambanden ser ut mellan deltagarnas egna bedömningar och deras framtida försörjningssituation.

Starkt samband mellan initiala bedömningar och den framtida försörjningen

Vi ser ett starkt samband mellan de bedömningar som deltagarna gjorde i samband med att de träffade teamen första gången och deras framtida försörjning. Ju mer nöjda deltagarna var med livet i allmänhet och ju större tilltro de hade till sina möjligheter på arbetsmarknaden och sin framtida ekonomiska situation innan de träffade teamen, desto bättre var deras försörjningssituation i genomsnitt ett till två år senare.

Det positiva sambandet är särskilt tydligt för deltagarnas bedömningar av hur redo de kände sig att börja arbeta eller studera och hur de bedömde sina möjligheter att få ett arbete ett år fram i tiden. Dessa bedömningar har ett samband både med deltagarnas framtida arbetsinkomster och med hur stor andel av deras framtida inkomster som består av offentlig försörjning.

Teamens bedömningar är viktiga men deltagarnas bidrar med mer information

I samband med att teamen första gången träffade deltagarna bedömer även de hur redo deltagarna är att börja arbeta eller studera och vad de tror om deras möjligheter att få ett jobb inom det närmaste året. Vi ser att teamen generellt var mer positiva till deltagarens möjligheter än deltagarna själva.

Våra resultat visar att teamens bedömningar är viktiga och att de också har ett starkt samband med deltagarnas framtida försörjning. Men våra resultat visar även att deltagarnas bedömningar har ett starkare samband och förutspår mer om deltagarnas framtida försörjning än vad teamens bedömningar gör. Det tyder på att deltagarnas bedömningar utgör information som kan användas för att förutsäga deras framtida försörjningsmöjligheter utöver den information som teamens bedömning av deltagarna utgör.

Uppföljningar av deltagarnas bedömningar mäter progression

Genom att deltagarna svarade på samma självskattningsfrågor både innan och efter att de träffade teamen kan vi undersöka om förändringen i deras bedömningar har ett samband med hur deras framtida försörjning utvecklas. Våra resultat tyder på att förbättringar i deltagarnas självskattningar visar om deltagarna har närmat sig arbetsmarknaden, så kallad progression. Med progression menar vi i det här sammanhanget att en förbättrad framtida försörjning i form av högre inkomster från arbete innebär att de har närmat sig arbetsmarknaden.

Sambandet är tydligast för arbetsinkomster, där förbättringar i samtliga självskattningsmått hänger samman med högre framtida inkomster. Det gäller alltså personer som efter att de hade träffat teamen var mer nöjda med livet i allmänhet, kände sig mer redo att arbeta, eller fick högre tro till sina möjligheter att få ett jobb eller klara sig ekonomiskt i framtiden. De hade i genomsnitt högre arbetsinkomster under uppföljningsperioden än personer som inte upplevde motsvarande förbättring.

Sambandet tyder på att det går att mäta progression genom att använda uppföljningar av deltagarnas bedömningar som mäts relativt snart efter att de har fått del av samordnat stöd. Våra resultat tyder på att uppföljningar av deltagarnas bedömningar skulle kunna vara ett förhållandevis enkelt hjälpmedel för att följa upp och anpassa stöd till personer som står långt från arbetsmarknaden.

Ett förslag är därför att teamen systematiskt ställer självskattningsfrågor, liknande de vi har ställt (se bilaga 2), vid det första mötet med deltagarna och därefter ställer samma frågor igen efter att insatserna har genomförts. Frågorna kan självfallet formuleras annorlunda och anpassas både till deltagarnas och teamen. Poängen är att ställa frågorna systematiskt vid minst två tillfällen så att möjlighet ges att utvärdera eventuella skillnader i svaren.

Positiva effekter av samordnat stöd även för de med mer negativa bedömningar

Våra skattningar av effekterna på deltagarnas försörjning av det samordnade stödet tyder på att effekterna är större bland deltagare som hade en större tilltro till sina möjligheter på arbetsmarknaden innan de fick del av samordnat stöd. Exempelvis visar våra skattningar på att effekten av samordnat stöd för deltagare som kände sig redo att arbeta innan de kom till teamen var dubbelt så stor som för de deltagare som inte kände sig redo att arbeta. Effekten av stödet på arbetsinkomsterna för de som kände sig redo att arbeta var 1 600 kronor mer per månad jämfört med andra deltagare som också kände sig redo men som inte hade fått träffa teamen. Motsvarande effekt av stödet bland deltagare som inte kände sig redo att arbeta var däremot 800 kronor per månad.

Samtidigt visar våra resultat att samordnat stöd har positiva effekter på den framtida försörjningen i båda grupperna. Det innebär att det samordnade stödet i genomsnitt påverkade deltagarnas framtida försörjning positivt oavsett hur nöjda de var med livet, hur redo de kände sig att börja arbeta eller hur stor tilltro de hade till sina möjligheter på arbetsmarknaden. Det innebär att även de deltagare som initialt var mer negativa till sina möjligheter, eller som inte upplevde att de fick en bättre situation, ändå fick positiva effekter av det samordnade stödet.

Självskattningar kan synliggöra deltagarnas behov och förutsättningar

Arbetsmarknadsinsatser och rehabilitering leder sällan direkt till arbete eller studier för personer med en komplex problematik och som står långt ifrån arbetsmarknaden. Forskningen visar att insatser riktade till den här gruppen endast har blygsamma effekter på sysselsättning och egenförsörjning på kort sikt.

Men insatser och stöd kan ändå bidra till andra positiva förändringar. Dessa förändringar bidrar i sin tur till att personerna närmar sig arbetsmarknaden och på längre sikt når en högre grad av egenförsörjning, även om insatserna och stödet inte direkt leder till sysselsättning eller studier. Att enbart utvärdera insatser genom att studera hur de påverkar chanserna att få ett arbete eller börja studera riskerar att ge en alltför snäv och ofullständig bild av deltagarnas väg till ett aktivt arbetsliv.

Vi visar i den här rapporten att självskattningar i form av några korta och enkla frågor och hur svaren på dessa frågor förändras över tid kan vara ett värdefullt verktyg för att förstå deltagarnas behov och förutsättningar. Återkommande självskattningar kan synliggöra förändringar och tidigt visa om insatser och stöd leder till att deltagarna närmar sig arbetsmarknaden. Det är viktiga resultat som kan användas i en verksamhet som vi vet ger positiva effekter för en grupp av personer som står långt ifrån arbetsmarknaden och där vägen till ett aktivt arbetsliv ofta kantas av utmaningar.

1 Inledning

Sverige har, liksom många andra europeiska länder, en åldrande befolkning¹. Allt fler lever längre samtidigt som antalet personer i arbetsför ålder minskar, vilket ökar belastningen på välfärdssystemen. För att möta denna utveckling blir det allt viktigare att ta till vara arbetsförmågan hos personer i arbetsför ålder och skapa förutsättningar för fler att försörja sig genom arbete.

Samtidigt står många personer utanför arbetsmarknaden på grund av långvarig sjukskrivning, arbetslöshet eller andra hinder. Orsakerna omfattar allt från medicinska, psykiska och sociala problem till arbetsmarknadsrelaterade faktorer. Många av de som har en svag anknytning till arbetsmarknaden är beroende av offentliga medel medan vissa helt saknar egen försörjning. Även om det finns en uttalad vilja att arbeta kan vägen till arbete ändå vara lång och präglad av olika typer av hälsomässiga, sociala och strukturella utmaningar. För att förbättra eller återfå arbetsförmågan är det vanligt att dessa personer behöver stöd från flera av aktörerna på arbetsmarknaden.

Men forskningen visar att stöd och insatser riktade till personer som står långt ifrån arbetsmarknaden endast har blygsamma effekter på sysselsättning och egenförsörjning på kort sikt.² För dessa personer leder arbetsmarknadsinsatser och rehabilitering sällan direkt till arbete eller studier. Att utvärdera insatser och olika former av stöd genom att studera hur insatserna har påverkat deltagarnas chanser att få ett arbete eller vilka som har börjat studera efter att insatserna har avslutats riskerar därför att ge en alltför snäv och ofullständig bild

¹ SCB – Sveriges framtida befolkning 2026-2070, Demografiska rapporter 2026:3.

² Card, D. m.fl., What works? A meta analysis of recent active labor market program evaluations. *Journal of the European Economic Association*, 2018, 16(3), s. 894–931. Kluve, J., The effectiveness of European active labor market programs. *Labour Economics*, 2010, 17(6), s. 904–918.

av vägen till ett aktivt arbetsliv för de som står långt ifrån arbetsmarknaden. För även om insatserna inte direkt leder till sysselsättning, kan de ha bidragit till andra positiva förändringar som i sin tur kan bidra till att personerna närmar sig arbetsmarknaden – så kallad *progression* – vilket på längre sikt ökar deras chanser till arbete och en högre grad av egenförsörjning. Att resultaten av insatser och samordnat stöd kan förväntas ta tid innan de leder till arbete och studier gör det svårt att på kort sikt avgöra om insatserna har lett till att deltagarna har närmat sig arbetsmarknaden.

I den här rapporten redovisar vi hur användbara och tillförlitliga deltagarnas egna bedömningar är, de så kallade *självskattningarna*, för att bedöma i vilken utsträckning insatser i form av samordnat stöd gör att deltagarna närmar sig arbetsmarknaden eller i vilken utsträckning som stödet ger en högre grad av egenförsörjning. Vi gör det genom att undersöka om vi kan hitta ett samband mellan personers bedömningar av sina möjligheter på arbetsmarknaden innan och efter att de har fått del av samordnat stöd med hur deras försörjningssituation utvecklas under de påföljande åren. Vi har också analyserat i vilken grad handläggares yrkesmässiga bedömningar av samma personer bidrar med information om den framtida försörjningssituationen.

Tidigare forskning tyder på att personers bedömningar av sin livssituation och tilltron till möjligheterna på arbetsmarknaden är kopplade till hälsa, arbetsförmåga och arbetsmarknadsutfall.³ Sådana självskattningar speglar ofta underliggande faktorer som exempelvis tilltron till den egna arbetsförmågan, anpassningsförmågan och det sociala kapitalet. Det är faktorer som är svåra att mäta men som kan förväntas ha ett nära samband med personernas anställningsbarhet och deras möjligheter på arbetsmarknaden. Självskattningar kan därför utgöra ett värdefullt komplement till administrativa uppgifter när behov av stöd och insatser ska bedömas och utformas.

Vår rapport är baserad på ett datamaterial som kommer från ISF:s tidigare utvärdering av teamverksamheten vid Göteborgs, Insjörikets och Stockholm stads samordningsförbund under perioden 2019–2022⁴. Datamaterialet innehåller både enkäter med deltagarnas egna

³ Se bilaga 1 för en genomgång av litteraturen om självskattningar.

⁴ Se ISF *Samordnat stöd gör skillnad*. Rapport 2023:2. för en utförligare beskrivning av det experiment som ISF genomförde vid dessa samordningsförbund.

bedömningar, självskattningar, innan och efter att de har fått del av samordnat stöd och registerdata som innehåller uppgifter om personernas försörjningssituation. Kombinationen av självskattningar och registerdata gör det möjligt att undersöka hur sambandet ser ut mellan deltagarnas bedömningar och deras försörjningssituation på längre sikt.

Rapporten bidrar med ny kunskap om i vilken utsträckning deltagarnas egna bedömningar av sin förmåga och sina möjligheter kan användas för att mäta om de har närmat sig arbetsmarknaden. Den bidrar också med fördjupad kunskap om de individuella effekterna av samordnat stöd som finansieras av samordningsförbund och utgör därmed en uppföljning av ISF:s tidigare effektutvärderingar. Om självskattningar kan bidra till att bättre bedöma vilka personer som behöver olika typer av stöd skapas också bättre förutsättningar att anpassa stöd efter personernas behov och därigenom använda samhällets resurser mer effektivt.

1.1 Bakgrund

Vår analys knyter an till ett stort litteraturunderlag som visar att självskattningar är viktiga som mått för olika skattningar av bland annat hälsa, sjuklighet, arbetsförmåga, långtidssjukskrivningar, arbetslöshetstider och möjligheten att få ett arbete. I bilaga 1 går vi igenom forskningen runt de självskattningsmått som är relaterade till de mått som vi själva använder i rapporten. Det rör sig om tre mått: personernas egna bedömningar av hur nöjda de är med livet i allmänhet och vad de tror om sina möjligheter på arbetsmarknaden, om och hur de ändrar dessa bedömningar i samband med att de får del av insatser som samordningsförbunden finansierar, samt handläggarnas yrkesmässiga bedömningar av personernas möjligheter på arbetsmarknaden.

Sammantaget visar forskningen på starka samband mellan personernas och handläggarnas bedömningar och personernas framtida försörjning. Studier visar att långvarigt utanförskap kan

försämra personers arbetsliv, hälsa och ekonomi.⁵ Vägen till arbete är ofta lång för många med en svag anknytning till arbetsmarknaden och det är vanligt att de får återkommande insatser och stöd. De personer som remitteras till samordningsförbunden står vanligen långt från arbetsmarknaden. Därför kan det ta tid innan rehabilitering och insatser leder till en anställning eller till att personerna i högre grad kan försörja sig själva.

Även om de insatser som riktas till personer som står långt ifrån arbetsmarknaden inte direkt leder till arbete eller studier kan de vara betydelsefulla och medföra att personen kommer närmare arbetsmarknaden, det som i litteraturen brukar benämnas *progression*. Studier visar att insatser som riktas till den här gruppen kan leda till förbättrad hälsa och stärkt självförtroende, se litteraturoversikten i bilaga 1. Insatserna kan även ge relevant erfarenhet och kunskap som ökar personernas anställningsbarhet, vilket i sin tur kan öka deras möjligheter att få ett arbete eller påbörja studier längre fram. Information om dessa faktorer finns normalt inte i registerdata och här kan personernas självskattningar innan, under och efter att de har fått del av en insats ge viktig information om hur bra insatserna fungerar.

Men självskattningar är subjektiva och av studierna som vi går igenom i bilagan framgår att självskattningarna kan vara olika tillförlitliga för olika grupper. Men som helhet verkar personernas egna bedömningar vara relativt träffsäkra när det gäller att förutsäga vilka som kan komma att behöva mer stöd för att undvika långtids-sjukskrivningar eller långtidsarbetslöshet samt hur det kommer att gå för dem längre fram i tiden.

De påstående som deltagarna har tagit ställning till och de frågor som de har svarat på i vår utvärdering utgår från de bedömningar som har visat sig vara värdefulla i tidigare studier. Studierna visar att det framför allt är personernas bedömningar om sin hälsa och sina

⁵ Se till exempel Helgesson, M. m.fl., Sickness absence at a young age and later sickness absence, disability pension, death, unemployment and income in native Swedes and immigrants, *European Journal of Public Health*, 2012, 23(4), s. 606–610. Bryngelson, A., Long-term sickness absence and social exclusion, *Scandinavian Journal of Public Health*, 2009, 37(8) s. 839–845. Arulampalam, W. m.fl., Unemployment persistence, *Oxford Economic Papers*, 2000, 52 (1), s. 24–50. Mousteri, V. m.fl., The scarring effect of unemployment on psychological well-being across Europe, *Social Science Research*, 2018, Vol. 72, s. 146–149. Nordström Skans, O., Har ungdomsarbetslöshet långsiktiga effekter, *Arbetsmarknad & Arbetsliv*, 2005, 11(3), s. 147–156.

möjligheter på arbetsmarknaden som identifierar vilka av dem som behöver extra stöd och hjälp för att ta sig ut på arbetsmarknaden. Bedömningarna visar också i vilken grad olika insatser hjälper dem att komma närmare arbetsmarknaden.

Men som framgår av bilagan är det inte bara personernas bedömningar som har betydelse. Forskningen visar också att yrkesmässiga bedömningar av sjukskrivnas och arbetslösas möjligheter är viktiga för att identifiera hur det går för dem på arbetsmarknaden. Studierna visar exempelvis att handläggare som har en högre tilltro till personens möjligheter leder till både högre sysselsättning, högre inkomster och bättre hälsa. Handläggare har också ofta ett betydande handlingsutrymme och deras bedömningar kan påverka både vilka insatser som personerna erbjuds och i vilken grad som personerna senare faktiskt kommer in på arbetsmarknaden.

1.2 Syfte och frågor

Syftet med den här studien är att undersöka användbarheten av självskattningar och handläggares bedömningar. Vårt fokus ligger på två användningsområden: självskattningar som verktyg för personers förutsättningar, och självskattningar som mått för om deltagarna har närmat sig arbetsmarknaden.

Vi uppfyller vårt syfte genom att besvara följande frågor:

1. Finns det något samband mellan personers självskattningar och deras möjligheter på arbetsmarknaden, det vill säga mellan personernas bedömningar innan de får del av samordnat stöd och deras framtida försörjningssituation?
2. Finns det något samband mellan teamens yrkesmässiga bedömningar av personens möjligheter på arbetsmarknaden och hur personens framtida försörjningssituation utvecklas?
3. Varierar effekterna av samordnat stöd med personernas självskattningar och teamens bedömningar?
4. Kan förändringar i personernas självskattningar efter att de har fått del av samordnat stöd användas som ett mått på progression, det vill säga som ett mått på om de har närmat sig arbetsmarknaden?

1.3 Så har vi genomfört studien

I det här avsnittet beskriver vi hur vi har genomfört analysen och vilken data vi har använt.

1.3.1 Analysen baseras på data från en tidigare utvärdering från ISF

Kommuner, regioner, Arbetsförmedlingen och Försäkringskassan har sedan början av 2000-talet möjlighet att tillsammans bilda samordningsförbund för att finansiera insatser till personer som behöver samordnad rehabilitering från flera aktörer. Samordningsförbunden gör det möjligt för aktörerna att mötas och arbeta tillsammans utifrån lokala förutsättningar och behov. Målgruppen för deras verksamhet består av personer med medicinska, psykiska, sociala och arbetsmarknadsrelaterade problem som behöver stöd från flera aktörer. Personerna befinner sig ofta långt, ibland mycket långt, från arbetsmarknaden och är vanligen beroende av offentlig försörjning.

I den här rapporten har vi använt oss av ett datamaterial från en av ISF:s tidigare effektutvärderingar av teamverksamheten vid Göteborgs, Insjörikets och Stockholm stads samordningsförbund under 2019–2022.⁶ Utvärderingen genomfördes som ett kontrollerat experiment där samtliga personer som tackade ja till att delta i utvärderingen slumpades till en behandlings- och en kontrollgrupp. Behandlingsgruppen fick träffa ett samordningsteam relativt snabbt medan kontrollgruppen fick vänta i ungefär ett halvår på det.

Teamverksamhet finns hos de flesta samordningsförbund runt om i landet. Teamen kan ha många olika namn och kallas ibland för samverkansteam, mottagningsteam, coachningsteam eller liknande. Gemensamt för dessa team är att de syftar till att aktörerna ska ta ett samlat och gemensamt ansvar för personernas behov av rehabilitering. Målet med teamens verksamhet är att personerna ska förbättra eller återfå sin arbetsförmåga och på sikt bli självförsörjande.

Teamen består vanligen av representanter för parterna: Försäkringskassan, Arbetsförmedlingen, regionen (hälso- och sjukvården) och en eller flera kommuner (vanligen socialtjänsten).

⁶ Inspektionen för socialförsäkringen (ISF), *Samordnat stöd gör skillnad*. Rapport 2023:2 och *Samordnat stöd leder till bättre försörjning*. Rapport 2024:12.

Skulle inte samtliga parter vara representerade när de träffas har de möjlighet att kontakta den specialistkompetens som behövs.

När teamen träffas gör de en gemensam översyn och bedömning av personens status, går igenom journaler och behov samt ger förslag på relevanta insatser. Oftast upprättas en handlingsplan tillsammans med personen. Grundtanken är att parterna tillsammans ska kunna göra mer för personer med behov av stöd än vad var och en av dem kan göra i sina egna myndighetsroller, och på så vis undvika att personerna kommer i kläm mellan myndigheterna.

Datamaterialet från utvärderingen innehåller både enkätdata med deltagarnas egna bedömningar av sina möjligheter innan och efter att de har fått del av samordnat stöd genom teamen, teamens bedömningar av deltagarnas möjligheter samt registerdata med information om deltagarnas försörjningssituation innan och efter att de träffade teamen.

1.3.2 Vi har mätt både deltagarnas och teamens bedömningar av deltagarnas situation och möjligheter på arbetsmarknaden

Vi har mätt deltagarnas bedömningar, självskattningar, med hjälp av enkäter som besvarades både innan och efter att deltagarna fick samordnat stöd av samordningsförbundens team. Den första enkäten skickades ut till samtliga deltagare i samband med att de tackade ja till att delta i utvärderingen och kallades till teamen för första gången. Därefter fick deltagarna besvara samma enkät en andra gång efter cirka sex månader. För att även få in yrkesmässiga bedömningar av deltagarna besvarade också teamen en likvärdig enkät i samband med att de första gången träffade deltagarna i utvärderingen. Genomgående var svarsfrekvensen på enkäterna mycket hög – knappt 83 procent för den första enkäten och runt 73 procent för den andra. Totalt ingick 342–412 personer i studien beroende på vilken bedömning som analysen gäller. Svarsfrekvensen för den enkät som teamen besvarade uppgick till 85 procent. En detaljerad beskrivning av enkäten finns i bilagan och i bilaga 1 i ISF 2023:2.

Enkäten innehöll olika påståenden varav vi har valt att studera dessa fyra:

- ”Jag tycker livet i allmänhet känns”, som mått på deltagarens livsnöjdhet
- ”Jag känner mig redo att kunna arbeta eller studera”, som mått på deltagarens arbetsberedskap
- ”Jag har goda möjligheter att få ett arbete inom det närmaste året”, som mått på deltagarens jobb-möjligheter
- ”Jag har goda möjligheter att klara mig ekonomiskt i framtiden”, som mått på deltagarens framtida ekonomiska möjligheter.

Deltagarna besvarade i vilken utsträckning de instämde med påståendena på en skala från 0 till 10, där 0 innebär att de inte alls höll med och 10 att de instämde till fullo i påståendena, förutom för påståendet om livsnöjdhet där 0 innebar inte bra och 10 mycket bra.

Våra självskattningsmått innehåller både bedömningar av deltagarnas situation när de besvarade enkäten, samt två framåtblickande bedömningar som speglar hur deltagarna ser på sina framtida möjligheter att få ett jobb inom det närmsta året och att kunna försörja sig själv i framtiden. I bilagan redovisar vi också resultat med ett sammantaget mått för alla bedömningar vilket baseras på summan av vad varje deltagare har svarat på de fyra påståendena.

Utifrån svaren från den första enkäten har vi fått fram deltagarnas *initiala bedömningar* av sin situation och möjligheter. Dessa bedömningar finns för runt 450 personer.

Att enkäterna besvaras vid minst två tillfällen har gjort det möjligt för oss att också mäta *förändringar i deltagarnas självskattningar*. Baserat på vad personerna har svarat i den uppföljande enkäten har vi studerat hur deras bedömningar har förändrats efter att de har träffat teamen och fått del av samordnat stöd. Vi har tagit fram ett mått som visar om deltagaren har förändrat sin bedömning efter att de har träffat teamet. Förändringen ges av skillnaden mellan de olika bedömningarna innan och efter att deltagarna har träffat teamen. Eftersom förändringen kräver att deltagaren har besvarat båda enkäterna finns det färre svar, och vi har fått svar från runt 320 personer.

Medlemmar ur teamen fick också göra en *yrkesmässig bedömning* av deltagarnas möjligheter utifrån påståenden likvärdiga med de som

deltagarna besvarade. Därutöver fick de besvara en övergripande fråga om hur väl de tyckte de kunde bedöma personens situation:

- ”Jag bedömer att X känner sig redo att kunna arbeta eller studera”, som bedömning av deltagarens arbetsberedskap
- ”Jag bedömer att X goda möjligheter att få ett jobb (eller studera) inom det närmaste året”, som bedömning av deltagarens jobbmöjligheter
- ”Jag bedömer att X har goda möjligheter att klara sig ekonomiskt i framtiden”, som bedömning av deltagarens framtida ekonomiska möjligheter
- ”Hur väl tycker du att du kan bedöma X:s möjligheter och aktiviteter?”, som övergripande bedömningsmöjlighet.

För nästan 400 deltagare som har besvarat den första enkäten har vi också bedömningar från teamen. Eftersom det inte fanns någon möjlighet att låta teamen besvara en uppföljande enkät när utvärderingen genomfördes är det inte möjligt att skapa ett mått som visar om teamens bedömningar förändrades efter att deltagarna hade fått del av samordnat stöd.

Både deltagarnas initiala bedömningar och teamets bedömningar av deltagarnas möjligheter har analyserats i en tidigare rapport, se ISF 2023:2. I rapporten finns en mer detaljerad analys och effektutvärdering av samtliga enkätfrågor som har ställts till deltagarna och teamen. Notera att resultaten kan variera något mellan den tidigare rapporten och resultaten i denna rapport beroende på att gruppen av deltagare som ingår i analyserna varierar med på tillgången till svar från enkäter och registerdata och på vad som har jämförts.

1.3.3 Vi har mätt den framtida försörjningen med hjälp av registerdata

För att studera sambandet mellan deltagarnas självskattningar och deras framtida försörjning har vi använt registerdata för deltagarens försörjning under en uppföljningsperiod av 13–27 månader efter att deltagarna första gången fick träffa teamen, och runt 6–21 månader efter att de svarade på uppföljningsenkäten.

Vi har använt fyra olika utfall för att mäta deltagarnas framtida försörjning:

- den totala inkomsten från arbete (löneinkomster)
- sannolikheten att deltagaren har en arbetsinkomst
- andelen av inkomsten som utgörs av offentlig försörjning (försörjningsstöd, sjukrelaterade ersättningar samt ersättning kopplad till arbetslöshet eller deltagande i arbetsmarknadsprogram)
- och det totala antal nettodagar med sjukpenning.

Alla utfall mäts 13–27 månader efter att deltagarna första gången träffade teamen.

1.3.4 Vi har använt statistiska metoder

För att studera användbarheten i självskattningarna har vi skattat sambanden mellan personernas självskattningsmått och deras senare försörjning med hjälp av regressionsmodeller. Det har vi gjort för alla våra tre områden: initiala bedömningar, teamens bedömningar och förändringarna i bedömningarna. För att också undersöka om de samband vi ser också är robusta för sammansättningen i urvalet har vi även skattat regressionsmodellerna med kontroller för olika demografiska och socioekonomiska egenskaper.

För att studera om självskattningarna kan säga något om effekterna av samordnat stöd har vi undersökt hur effekterna ser ut när vi delar upp vårt datamaterial i deltagare som gjorde en ”positiv” bedömning (deltagaren svarade 6–10 på de olika påståendena), och deltagare som gjorde en ”negativ eller neutral” bedömning (deltagaren svarade 0–5 på de olika påståendena). Det innebär att vi har studerat effekten av samordnat stöd uppdelat i de två separata grupperna med hänsyn till deltagarnas initiala bedömningar och teamens bedömningar.

För att undersöka om det finns en koppling mellan effekten av att få samordnat stöd på deltagarens försörjning och om deltagarnas bedömningar förändrades – det vill säga förbättrades, förblev oförändrade eller försämrades – i den uppföljande enkäten har vi delat in grupperna i deltagare som förbättrade sin bedömning (deltagare som uppgav ett större värde i den senare enkäten jämfört

med den första enkäten) och deltagare som inte upplevde en positiv förändring (deltagare som uppgav samma eller lägre värde i den senare enkäten jämfört med den första enkäten)

En mer utförlig beskrivning av våra modeller, mått och tolkningar finns i bilaga 2.

1.4 Avgränsningar

Datamaterialet och antalet deltagare i rapporten begränsar till viss del hur resultaten kan tolkas och i vilken grad de kan extrapoleras. En begränsning är att vi i en stor del av vår analys inte kan testa orsakssamband. Det innebär att vi inte kan fastställa att till exempel en upplevd förbättring i bedömningen hos en deltagare faktiskt leder till en förbättrad försörjningsförmåga längre fram i tiden. Vi kan bara visa om det finns ett samband eller inte. Inte heller kan vi visa om team som har varit mer positiva i sin bedömning ger större förbättringar i deltagarnas försörjningsförmåga. Det följer av att vi inte har någon möjlighet att mäta kausala samband mellan dessa bedömningar och utfall.

En andra viktig avgränsning är att vi endast har studerat bedömningar från personer som har kommit till samordningsförbund och som har fått samordnat stöd som har finansierats av ett samordningsförbund. Vi kan inte bedöma i vilken grad resultaten även kan generaliseras till andra samhällsgrupper som står närmare arbetsmarknaden.

För det tredje innefattar studien svar från enkäter som baseras på en skala. Svaren blir då naturligt betingande både av frågornas formuleringar och av den skala som finns. Vi kan inte veta hur personer har tolkat frågans formulering och vad de skulle ha svarat om de hade fått möjlighet att svara fritt kring de olika frågorna. Analysen är också betingad av de personerna som har svarat på enkäterna och de som har valt att delta i vår studie. Det kan innebära att det finns en selektion i vilka personer som har besvarat enkäten, men också i hur de har svarat. Våra tester tyder på att så inte är fallet men helt säkra kan vi inte vara på detta. Sammantaget bör därför resultaten i rapporten tolkas med dessa begränsningar i åtanke.

1.5 Rapportens disposition

Kapitel 2 presenterar vår analys av sambandet mellan personers initiala bedömningar av livet i allmänhet och vad de tror om sina möjligheter på arbetsmarknaden och deras framtida försörjningsmöjligheter. Vi presenterar också vår analys av effekten av att få samordnat stöd på deltagarens försörjningssituation uppdelat mellan deltagare som var positiva i sina bedömningar av sina möjligheter och sin situation och deltagare som gjorde negativa eller neutrala bedömningar av sin situation när de kom till teamen första gången.

I kapitel 3 beskriver vi vår analys av sambandet mellan teamens yrkesmässiga bedömningar av deltagarna och deltagarnas framtida försörjning. Vi jämför även sambanden mellan teamens och deltagarnas initiala bedömningar med deltagarens senare försörjning. Kapitlet beskriver också effekten av samordnat stöd uppdelat för deltagare som hade ett team som bedömde deras möjligheter som positiva och för deltagare som hade team som var neutrala eller negativa i sina bedömningar av deltagarnas möjligheter.

I kapitel 4 presenterar vi motsvarande analyser som i kapitel 2 och 3, men här fokuserar vi på sambandet mellan möjliga förändringar i deltagarnas bedömningar efter att de fått del av samordnat stöd och deras framtida försörjningsförmåga.

I kapitel 5 presenterar vi slutsatser och diskuterar våra resultat.

2 Initiala självskattningar visar tidiga tecken på senare försörjning

I det här kapitlet visar vi att det finns ett tydligt samband mellan hur deltagarna själva bedömer sitt liv i allmänhet, sin arbetsförmåga, och sina framtida arbets- och försörjningsmöjligheter, i så kallade självskattningar som de gjorde innan de fick stöd och hur deras försörjningsförmåga utvecklas över tid efter att de har fått samordnat stöd. Resultaten indikerar att initiala självskattningar kan ge kunskap som kan vara till hjälp med att förutsäga hur deltagarnas försörjningsförmåga utvecklas över tid. Det gäller framför allt deras självskattningar av sin arbetsförmåga och sin tro om sina egna framtida arbets- och försörjningsmöjligheter innan de har fått stöd.

Vi ser även att de självskattningar som relaterar till den egna arbetsförmågan och tron på sina möjligheter att få ett arbete också kan ge en tidig indikation på vilka deltagare som får en högre framtida arbetsinkomst, men även en lägre grad av offentlig försörjning, som en följd av att de fått samordnat stöd. Sammantaget visar analysen av de initiala självskattningarna att de kan ge tidiga indikationer på vilka personer som har bättre respektive sämre förutsättningar att i framtiden försörja sig själva i högre grad, men också på grupper som i högre grad kan förväntas tillgodogöra sig stödet. På samma vis ger självskattningarna även en tidig indikation på vilka personer som kan vara i behov ytterligare stöd.

Generellt ger deltagarnas självskattningar en relativt negativ bild av hur många upplevde sina möjligheter och sin livssituation innan de fick samordnat stöd. Många kände att de inte var redo att börja arbeta eller studera, ansåg att de saknade möjlighet att få ett jobb inom det närmsta året, och bedömde att de hade mindre goda möjligheter att klara sig ekonomiskt i framtiden. Samtidigt ser vi också en variation i den upplevda situationen där vissa deltagare hade stor tilltro till sina möjligheter och sin förmåga (avsnitt 2.1).

Genom att studera sambandet mellan dessa självskattningar och personernas senare försörjningssituation ser vi att deltagare som gör mer positiva bedömningar av sina möjligheter och sin situation också i högre grad uppnår en bättre framtida försörjningsförmåga (avsnitt 2.2). Vi ser framför allt att deltagare som bedömer sina jobbmöjligheter, sin arbetsberedskap och sin livssituation mer positivt i genomsnitt har högre arbetsinkomster och lägre sannolikhet att ha offentlig försörjning längre fram i tiden än deltagare som bedömer sina möjligheter som lägre. Även antalet sjukskrivningsdagar är lägre bland deltagare som bedömde att livet i allmänhet känns bättre. Deltagarnas självskattningar av sin livssituation och sina möjligheter på arbetsmarknaden innan de fick samordnat stöd kan därför ge viss vägledning om hur deras försörjningsförmåga utvecklas över tid.

Sambanden kvarstår också när vi kontrollerar för deltagarnas demografiska och socioekonomiska egenskaper, såsom ålder, kön, härkomst och utbildning. Det tyder på att självskattningarna innehåller information om framtida försörjning som inte enbart kan förklaras av observerbara skillnader mellan deltagarna. Resultaten talar därmed för att självskattningarna har ett självständigt prognosvärde, det vill säga att de ger kunskap om framtida utfall utöver vad som kan utläsas från personernas bakgrundsvariabler.

Vår analys visar också tecken på att effekten av att få samordnat stöd på försörjningssituationen verkar vara något större för deltagare som upplevde en bättre situation och tilltro till sina möjligheter, än för deltagare som saknade tilltro eller som tyckte livet i allmänhet inte var bra. Över lag ser vi att den uppskattade effekten av att ha fått samordnat stöd i genomsnitt är större på löneinkomsterna och graden av offentlig försörjning bland de deltagare som redan före mötet med teamen instämde i att de kände sig redo att ta ett jobb eller studera, eller trodde att de skulle få ett jobb inom kort och klara sig ekonomiskt, jämfört med deltagare som inte instämde alls.

Deltagarnas bedömningar av sin situation innan de får stöd ger därför viss vägledning om för vilka deltagare det samordnade stödet verkar ha störst effekt på den framtida försörjningssituationen. Samtidigt är det viktigt att komma ihåg att resultaten inte visar att det samordnade stödet saknar betydelse för de deltagare som bedömde att de hade sämre möjligheter på arbetsmarknaden, eller tyckte att de befann sig i en svår situation. Resultaten visar att samordnat stöd i genomsnitt hade positiva effekter på deltagarnas försörjningssituation oavsett om

deltagarna gjorde en positiv eller negativ bedömning av sin situation. Dessutom ser vi inga tecken på att de uppskattade effekterna verkar olika för vissa av självskattningsmåten, och inte heller för deltagarnas senare sjukskrivningsgrad (avsnitt 2.3).

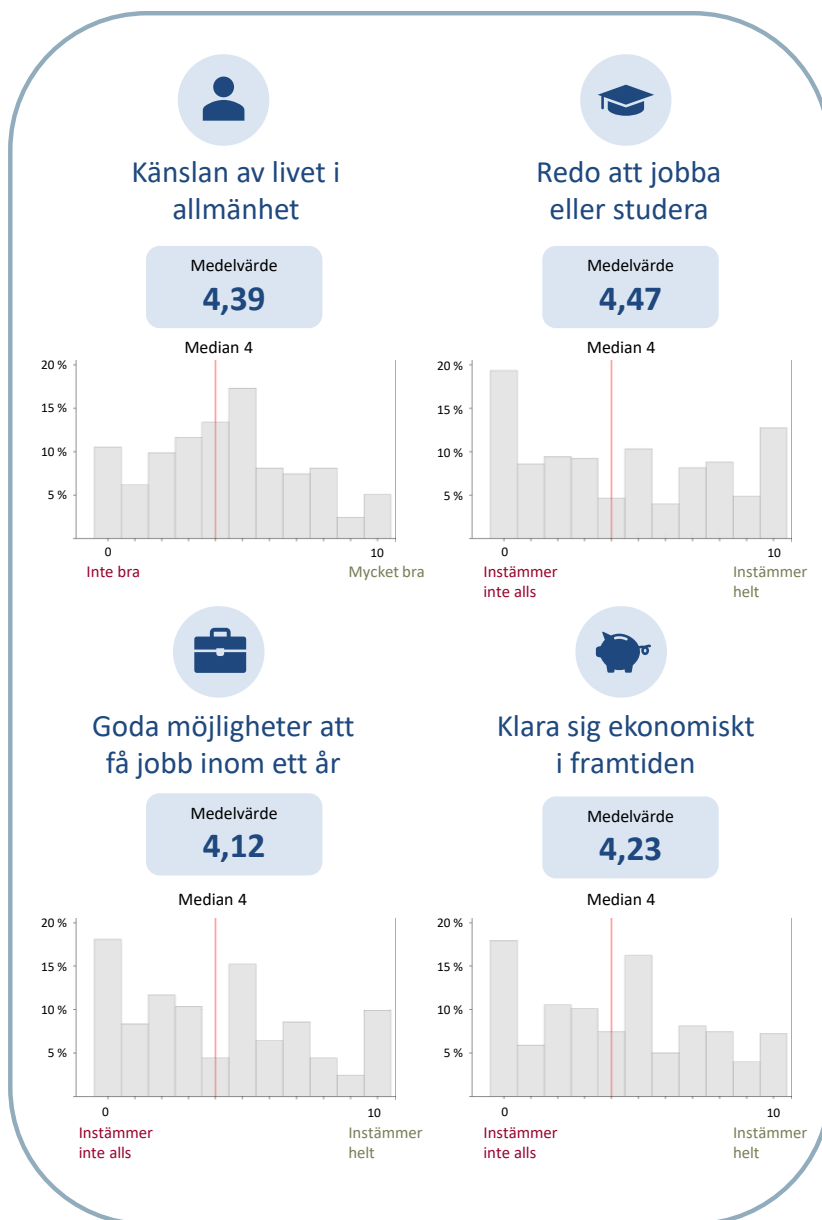
2.1 Deltagarna bedömde ofta sin initiala situation negativt

Många personer som kommer till samordningsförbunden upplever att de har en svår livssituation, men samtidigt är bilden varierad. Det visar svaren från de runt 450 deltagare som besvarade den enkät som de fick före eller i samband med att de träffade teamen första gången (figur 1 och tabell B1).

Vårt första självskattningsmätt utgår från deltagarnas självupplevda livsnöjdhet och vi har mätt det med hjälp av deras bedömningar av påståendet *”Jag tycker livet i allmänhet känns”* på en tiogradig skala där 0 motsvarar ”inte bra” och 10 motsvarar ”mycket bra”.

Deltagarnas bedömningar av sin livsnöjdhet ger en blandad bild av hur de upplever sin situation (figur 1). Deltagarna svarade i genomsnitt värdet 4,4 på påståendet och mer än hälften av deltagarna instämde inte med påståendet (medianen är 4). Det visar att många ansåg att livet i allmänhet kändes negativt. Samtidigt finns det en stor spridning i svaren. Tjugofem procent av deltagarna bedömde situationen som att det låg på nivå 2 eller sämre. Men det fanns också deltagare som tyckte att livet i allmänhet kändes bra, och ansåg att det låg på den övre delen av skalan. Närmare 25 procent av samtliga deltagare svarade 8 eller mer på detta påstående. Så den sammantagna bilden av hur deltagarna upplever livet i allmänhet är varierad.

Figur 1 Medelvärden och svarsfördelning av deltagarnas initiala bedömningar av sin situation

Vårt andra självskattningsmått mäter hur deltagarna ser på sin arbetsförmåga. Många deltagare bedömer att de inte är redo att arbeta eller studera, eftersom de oftast inte instämmer i påståendet ”*Jag känner mig redo att kunna arbeta eller studera*”. I genomsnitt har deltagarna svarat 4,5 på den tio-gradiga skalan, och hälften har svarat värdet 4 eller lägre. Relativt många känner alltså att de inte är redo att arbeta eller studera. Men precis som för frågan kring livet i allmänhet finns det också deltagare som känner sig redo att arbeta eller studera. En fjärdedel av deltagarna har angett värdet 8 eller mer.

Vårt tredje och fjärde självskattningsmått av den initiala situationen handlar om deltagarnas tilltro till sina framtida möjligheter. Deltagarna är oftare mer negativa än positiva till påståendet om deras jobb-möjligheter ”*Jag har goda möjligheter att få ett jobb eller studera inom det närmaste året*”. I genomsnitt har de svarat att deras möjligheter att få ett jobb ligger på en nivå runt 4 på den tio-gradiga skalan. Majoriteten av deltagarna har svarat att de i låg grad instämmer i påståendet, eftersom hälften av deltagarna har svarat värdet 4 eller lägre. På liknande vis instämmer inte heller deltagarna i påståendet ”*Jag goda möjligheter att klara mig ekonomiskt i framtiden*”. Deltagarna har i genomsnitt svarat 4,2 på detta påstående, och hälften har svarat 4 eller lägre. Samtidigt har vissa angett höga värden, vilket gäller för båda påståenden.

2.2 Ju mer positiva deltagarna var från början desto bättre försörjning senare

I detta avsnitt presenterar vi sambanden mellan deltagarnas självskattningar av sin situation innan de fick samordnat stöd och deras senare försörjning. Vi visar att deltagarnas egna självskattningar av hur de upplever sitt liv i allmänhet och deras tro på sina möjligheter på arbetsmarknaden säger en del om hur deras egen försörjning utvecklas efter stödet. Det baserar vi på att deltagarnas bedömningar av sina möjligheter innan de träffade teamen har ett statistiskt signifikant samband med deras senare förmåga att försörja sig själva (figur 2 och tabell B2). Ju bättre deltagaren bedömde sin förmåga och ju högre hans tilltro till sina möjligheter var, framför allt till sin arbetssituation, desto högre är deltagarens framtida försörjningsförmåga. Det gäller för såväl arbetsinkomsten som för graden av offentlig försörjning.

Även antalet sjukskrivningsdagar är lägre bland de deltagare som är mer nöjda med livet i allmänhet. De som var mer nöjda med livet hade senare en lägre grad av sjukskrivning, vilket kan tolkas som en bättre försörjningsförmåga genom lägre sjukskrivningsgrad. Men tolkningen av detta samband är inte entydig. En bättre försörjningsförmåga kan innehålla både en högre och en lägre grad av sjukskrivning. Att personen senare hade lägre antal sjukskrivningsdagar kan tyda på att personen har kunnat arbeta i högre utsträckning, men det kan också tyda på att personen inte längre har ett arbete och därmed inte heller har rätt till sjukpenning. Därför är det inte lätt att tolka det samband som vi ser mellan en lägre grad av sjukskrivning bland de som svarat att de var mer nöjda med livet.

Nedan presenterar vi resultaten av vår analys av sambanden mellan våra självskattningsmått och de olika försörjningsutfallen. Vi ger en övergripande bild av resultaten baserat på tabell B2 i bilaga 3 utifrån relativa skillnader mellan deltagare (figur 2). Med relativa skillnader menar vi hur mycket mer (eller mindre) av ett utfall en deltagare med en högre bedömning (med ett steg) hade jämfört med en annan deltagare sett i relation till hur stor genomsnittet är för hela gruppen. Det ger ett värde på hur stor skillnaden är mellan deltagare med olika bedömningar. Vi redovisar resultaten från sambanden efter att vi har kontrollerat för andra socio-ekonomiska egenskaper hos deltagarna. I bilaga 3 redovisar vi både de okontrollerade och de kontrollerade resultaten mer i detalj.

2.2.1 Den senare arbetsinkomsten är högre bland de som initialt bedömt sin situation positivt

I stort visar våra resultat att det finns ett positivt samband mellan deltagarens egen bedömning av sin situation och den sammanlagda arbetsinkomsten under perioden. Det gäller för samtliga självskattningsmått. Ju mer positiv deltagaren var i sin bedömning, det vill säga ju högre värde de angett på vår tio-gradiga skala, desto högre var deltagarens senare arbetsinkomst.

Vad innebär då våra resultat konkret för skillnaden i arbetsinkomster mellan deltagare med olika bedömningar? Vår skattning visar att en deltagare som bedömde att livet i allmänhet var ett steg högre på den tio-gradiga skalan i genomsnitt hade cirka 5 700 kronor högre arbetsinkomst 13–27 månader senare, jämfört med en i övrigt

liknande deltagare som angav ett värde som var ett steg lägre (tabell B2, kolumn 2). För att bedöma om det är en stor eller liten skillnad så har vi jämfört det med gruppens genomsnittliga arbetsinkomst som var runt 45 000 kronor under uppföljningsperioden. Vår uppmätta skillnad 5 700 kronor per steg motsvarar då runt 13 procent ($5\,700/45\,000 = 0,126$) relativt den genomsnittliga arbetsinkomsten i gruppen mellan varje steg på bedömningsskalan.

Vi ser samma tydliga samband med den senare arbetsinkomsten för våra arbetsrelaterade självskattningsmått, alltså hur deltagarna kände sig redo att arbeta eller studera och vad de trodde om sina möjligheter att få ett jobb inom det närmaste året. De som bedömde att de låg en enhet högre i sin bedömning av hur redo de kände sig hade cirka 8 500 kronor högre arbetsinkomst 13–27 månader efter att de fick sitt stöd (tabell B2, kolumn 2). Sett i relation till den genomsnittliga arbetsinkomsten på 45 000 kronor för hela gruppen motsvarar det en relativ skillnad per steg med ungefär 19 procent. På motsvarande vis hade en deltagare som bedömde att hans möjligheter att få ett jobb inom ett år som ett steg högre på skalan i genomsnitt cirka 10 000 kronor högre arbetsinkomst 13–27 månader efter att bedömningen gjordes (tabell B2, kolumn 2), än en deltagare som bedömde ett steg lägre. Det motsvarar en relativ skillnad mellan deltagare med ungefär 22 procent högre inkomst i förhållande till gruppens genomsnittliga arbetsinkomst på 45 000 kronor för varje steg på skalan.

Även vårt mått på deltagarens tro på sin förmåga att klara sig ekonomiskt i framtiden har ett positivt samband med bättre senare egenförsörjning. Deltagare som bedömde sin förmåga att kunna försörja sig själva i framtiden som en enhet högre på skalan hade en arbetsinkomst som var runt 4 400 kronor högre (tabell B2, kolumn 2) vilket motsvarar runt 10 procent i relativ skillnad mellan deltagare som svarat med ett steg lägre på bedömningsskalan (figur 2).

2.2.2 Senare grad av offentlig försörjning är lägre bland de med högre bedömningar

Vi hittar också att graden av offentlig försörjning längre fram i tiden är lägre bland de som gjorde högre bedömningar av sin situation och sina möjligheter. Det gäller för alla våra självskattningsmått. Deltagare som har svarat att de tyckte livet i allmänhet kändes bättre,

kände sig mer redo, eller trodde mer på sina möjligheter att få ett jobb eller sina ekonomiska möjligheter, hade senare en lägre grad av offentlig försörjning 13–27 månader efter de träffat teamet än deltagare som bedömt sin situation med ett steg lägre. Våra skattningar visar att för varje steg på skalan minskade graden av offentlig försörjning (tabell B2, kolumn 2) med mellan 1,3–2,4 procentenheter. Det betyder att omräknat till en relativ skillnad (det vill säga satt i relation till att gruppen i genomsnitt hade en grad av offentlig försörjning på 75 procent av sin inkomst) är den offentliga försörjningsandelen runt 2–3 procentenheter lägre mellan deltagare som har bedömt sin situation olika med ett steg (figur 2).

2.2.3 Senare sjukskrivning är lägre bland de som var mer nöjda med livet initialt

Vi ser även mönstret att deltagarnas bedömningar av hur de initialt såg på sitt liv har ett samband med i vilken utsträckning de är sjukskrivna ett till två år senare. Deltagare som var en enhet mer nöjda med livet hade runt tre färre dagar netto med sjukpenning än de som har svarat att de var en enhet mindre nöjda med livet (tabell B2, kolumn 2). Satt i relation till att deltagarna i vår utvärdering i genomsnitt hade 67 nettodagar med sjukpenning under perioden motsvarar det en relativ skillnad på runt 5 procents lägre sjukskrivningsgrad för varje steg de bedömde sitt liv som bättre på skalan jämfört med gruppgenomsnittet (figur 2). Det kan tolkas som att personer som initialt mår bättre är senare sjukskrivna i lägre grad och därmed kan sägas ha en bättre försörjningssituation. Men resultatet går inte att tolka så enkelt eftersom en lägre sjukskrivningsgrad också kan tyda på att personen har fått en försämrad försörjningssituation. Det kan inträffa om personen inte längre har ett arbete och därför inte heller har rätt till sjukpenning. Denna dubbla tolkningsmöjlighet gör det svårt för oss avgöra om det samband vi ser mellan livsnöjdhet och sjukskrivningar talar för en bättre försörjningssituation för deltagaren eller inte.

Genomgående ser vi däremot för deltagarnas arbetsrelaterade bedömningar inget samband med deras framtida sjukskrivningsgrad (tabell B2). Samtidigt är variationen i urvalet stor, där de med minst antal sjukpenningdagar i vår utvärdering har 0 dagar och den med högst antal dagar har 457 nettodagar med sjukpenning. Det är också

relativt få som har haft sjukpenning. Av det skälet kan det över lag vara svårt att mäta sambandet mellan våra självskattningsmått och deltagarnas senare sjukskrivningsgrad.

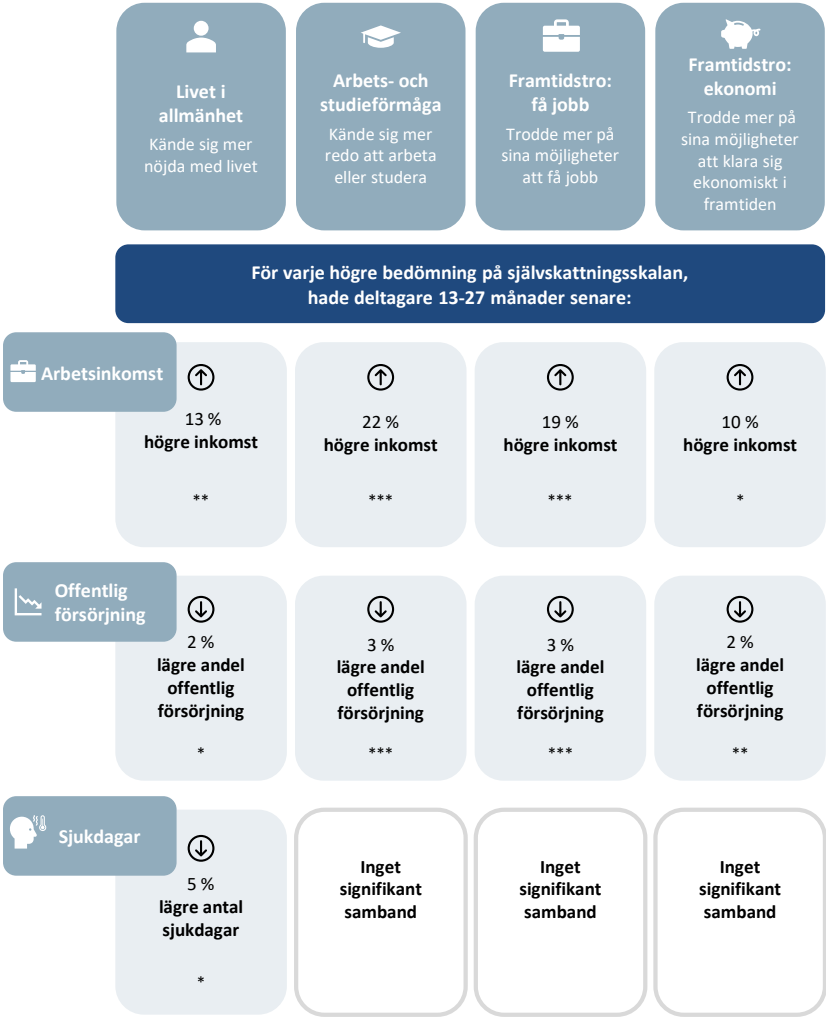
2.2.4 Högre sannolikhet att arbeta längre fram bland de som trodde mer på sina möjligheter

I bilagan redovisar vi två ytterligare analyser. Vi har för det första testat sambandet mellan deltagarnas bedömningar och sannolikheten att de senare har en arbetsinkomst överhuvudtaget. Resultaten är redovisade i bilaga 3 i tabell B2. Av resultaten framgår att deltagare som har en högre tilltro till sin arbetsrelaterade situation hade en högre sannolikhet än genomsnittet att ha någon arbetsinkomst. Sambandet är statistiskt säkerställt när det gäller hur redo deltagaren känner sig att börja jobba eller studera och när det gäller deras tilltro till sina framtida möjligheter kring att kunna få ett jobb. Men vi ser inget samband med sannolikheten att senare ha någon arbetsinkomst och deras bedömningar av hur nöjda de är med livet, eller med deras bedömningar av hur de ska klara sig ekonomiskt i framtiden.

För det andra har vi i stället testat sambandet mellan ett sammanlagt mått för deltagarnas bedömningar (vi har här summerat de fyra bedömningarna till ett värde) och våra försörjningsutfall. Resultaten presenteras i tabell B3 i bilaga 3. Analysen visar att det även för den sammantagna bedömningen finns ett tydligt samband med den senare försörjningsförmågan. De som sammantaget har bedömt sin situation eller sina möjligheter som bättre har högre försörjningsförmåga senare i termer av arbetsinkomster och lägre offentlig försörjning. Men det finns inget samband med senare sjukskrivningsmönster.

Figur 2

Skillnaden i försörjning mellan deltagare som bedömt sin situation eller sina möjligheter ett steg högre på självskattningsskalan jämfört med de som bedömt ett steg lägre

***/**/* statistisk signifikansnivå med 99/95/90 procent.

Anm.: Figuren visar resultaten från våra regressionsmodeller av sambandet mellan självskattningarna och senare försörjningssituation (tabell B2 i bilaga 3). Procentvärdet anger skillnaden relativt genomsnittet bland samtliga deltagare under uppföljningsperioden. Ett högre procenttal inom varje utfall betyder större skillnad mellan deltagare som har bedömt sina möjligheter eller sin situation som högre eller lägre på samma självskattningsfråga. Stjärnorna anger statistisk signifikans: *** 99 %, ** 95 %, * 90 %. Saknas stjärna är sambandet inte statistiskt säkerställt.

2.3 Den positiva effekten är troligen högre bland de med positiva bedömningar

I det här avsnittet presenterar vi analyser av relationen mellan deltagarnas självskattningar och effekten på deras försörjningsutfall av att de har fått samordnat stöd. Vi presenterar resultaten översiktligt i figur 3, och i detalj i tabell B4 i bilaga 3.

Vi såg ovan att de deltagare som bedömde framför allt sina arbetsrelaterade möjligheter som bättre innan de fick stöd uppvisade senare en högre försörjningsförmåga än deltagare som bedömde sina möjligheter som sämre. Ett möjligt skäl till detta samband är att det samordnade stöd som deltagarna har fått kan ha haft olika effekt beroende på deltagarnas egen tilltro till sina arbetsrelaterade möjligheter och sin livssituation innan de fick stödet. Vi har därför använt oss av det experiment som ISF har genomfört där deltagarna slumpmässigt har fått det samordnade stödet vid olika tillfällen. Det gör att vi har en kontrollgrupp att jämföra med och därför kan mäta kausala effekter på deltagarnas försörjningssituation av att de har fått samordnat stöd. Detta är också något vi redan har studerat i ISF:s rapport 2023:2 och rapport 2024:12 där även en längre redovisning av metoden finns⁷ utöver den som finns i bilaga 2 i denna rapport.

För att undersöka vad självskattningarna säger om effekten av samordnat stöd har vi gjort separata skattningar av vårt urval utifrån två grupper: deltagare som antingen hade en hög tilltro eller positiv bedömning till sina möjligheter (svarade mellan 6–10 på självskattningsfrågorna) och deltagare som hade en låg tilltro eller negativ bedömning (svarade mellan 0–5 på självskattningsfrågorna). Vi har då fått fram den genomsnittliga effekten av att ha fått samordnat stöd på deltagarens försörjning uppdelat på varje grupp.

Vi är intresserade av om deltagarnas självskattningar kan säga något om hur stor effekten av samordnat stöd blev på deltagarnas försörjningsförmåga och om det finns skillnader mellan positiva och negativa deltagare. Men vår metod tillåter inte att vi gör ett formellt test på om en skillnad kan säkerställas statistiskt. Det gör att vi bara uttalar oss övergripande om vi ser indikationer på att effekterna verkar olika mellan grupperna. För att bedöma om det finns en

⁷ ISF, *Samordnat stöd gör skillnad*. Rapport 2023:2 och *Samordnat stöd leder till bättre försörjning*. Rapport 2024:12.

indikation på att effekterna är olika har vi använt dels den uppmätta effektstorleken, dels konfidensintervallen runt de uppmätta effekterna. När vi ser att konfidensintervallen inte överlappar tolkar vi det som en indikation på att effekterna skiljer sig mellan grupperna. Om konfidensintervallen däremot överlappar drar vi inga slutsatser om huruvida effekterna skiljer sig mellan grupperna utifrån denna jämförelse, vi bara diskuterar hur effektestimaten ser ut.

I vår jämförelse av våra uppmätta effekter mellan positiva och negativa deltagare ser vi att samordnat stöd hade positiva effekter på deltagarnas försörjningssituation oavsett hur deltagarna inledningsvis bedömde sin livssituation, arbetsförmåga och sina möjligheter på arbetsmarknaden (figur 3 och tabell B4 i bilaga 3). Men vi ser också att de skattade effekternas storlek ibland är större bland deltagare som från början hade en tilltro till sina möjligheter och sin situation än bland de som saknade tilltro, samt att konfidensintervallen inte överlappar. Vi ser därför en indikation på att effekten av samordnat stöd är större för deltagare som har en positiv initial tro på sina möjligheter, jämfört med deltagare som var negativa till sina möjligheter. Men det är bara för arbetsinkomsterna och graden av offentlig försörjning som vi ser en indikation på att effektstorlekarna skiljer sig mellan grupperna, och då endast för de självskattningsmått som är kopplade till arbetsmarknaden. För självskattningarna av hur redo deltagarna kände sig att börja arbeta eller studera och deras bedömning av möjligheten att få ett arbete ser vi bara att den uppskattade effekten av samordnat stöd på arbetsinkomster var större bland deltagare med tilltro till sina möjligheter än bland deltagare som inte trodde på sina möjligheter. För övriga självskattningsmått hittar vi inga tecken på skillnader mellan grupperna, även om de skattade effekterna ofta är större bland deltagare med mer positiva bedömningar.

2.3.1 Stödet verkar öka inkomster från arbete mer bland de med positiva bedömningar

Våra resultat tyder på att deltagarnas självskattningar är relaterade till olika effekter av samordnat stöd för deltagare med olika bedömningar av sin initiala situation eller sina möjligheter. Detta grundar vi på de indikationer vi ser på att det finns vissa skillnader i storleken på den genomsnittliga effekten av det samordnade stödet på

arbetsinkomsterna mellan deltagare som trodde mer på sina möjligheter och de som inte gjorde det. Det gäller framför allt för de självskattningar som fångar upp deltagarnas tro på sina förutsättningar på arbetsmarknaden (figur 3 och tabell B4 i bilaga 3). De som hade större tilltro till sina möjligheter på arbetsmarknaden (svarade mellan 6–10) redan när de kom till teamen hade i genomsnitt en högre effekt av stödet på sina arbetsinkomster än de deltagare som var neutrala eller såg negativt på sina möjligheter på arbetsmarknaden (svarade mellan 0–5). Den uppskattade effekten av stödet på arbetsinkomsterna är större, ibland mer än dubbelt så stor, bland de som hade tilltro när de kom till teamen jämfört med de som saknade tilltro till sina möjligheter och sin förmåga. Men för vårt mått på livsnöjdhet ser vi ingen indikation på någon skillnad eftersom det bara är en liten skillnad i den uppmätta effekten mellan personer som var nöjda med livet i allmänhet när de kom till teamet och de som inte var det och vi ser inga överlappande konfidensintervall.

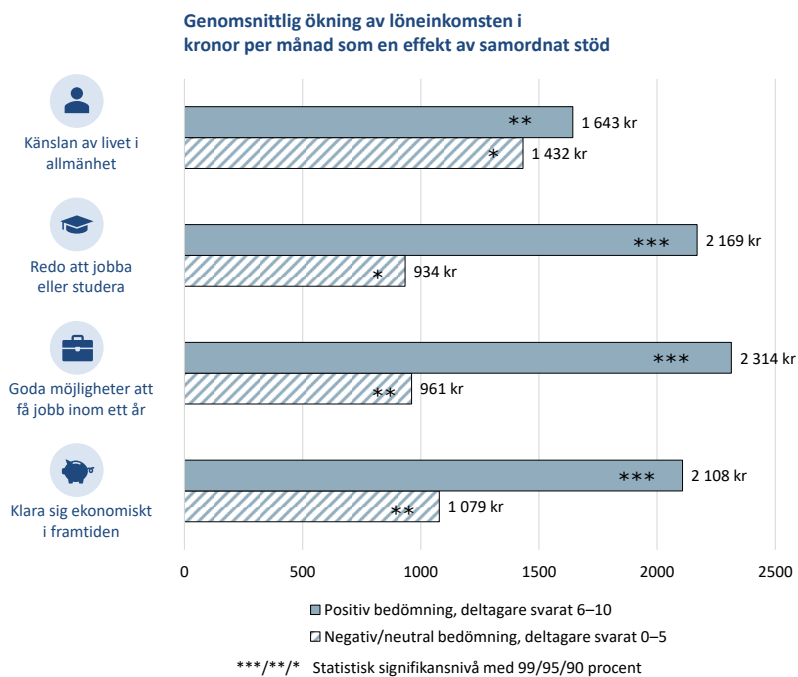
Tillsammans kan resultaten av våra skattningar tyda på att deltagarnas inledande tro på sina jobbmöjligheter, och hur redo de känner sig att arbeta eller studera, kan ge en vägledning om vilka deltagare som i större utsträckning påverkas positivt av det samordnade stödet (i termer av arbetsinkomster) och vilka deltagare som kan vara i behov av ytterligare stöd och hjälp. Samtidigt är det viktigt att betona att stödet i genomsnitt hade en positiv effekt på arbetsinkomsterna i samtliga grupper. Resultaten visar att effekten av samordnat stöd på arbetsinkomsterna är positiv oberoende av deltagarnas bedömningar om livet i allmänhet och deras bedömningar av sina möjligheter på arbetsmarknaden. Men den skattade effekten varierar i storlek beroende på om deltagarna var positiva eller inte i sina bedömningar av sin situation och sina möjligheter.

Vi har skattat effekter av stödet hos grupper med positiva och negativa bedömningar (figur 3). Dessa skattningar har vi gjort utifrån resultat som redovisas i mer detalj i tabell B4. För vårt första självskattningsmått av deltagarnas egen upplevelse av sin livssituation ser vi ingen indikation på att någon deltagargrupp skulle få en större, eller mindre effekt, på sin inkomstutveckling av ett samordnat stöd. Vi ser att för bedömningen av livet i allmänhet är den uppmätta effekten för arbetsinkomsterna storleksmässigt större för deltagare som initialt hade en positiv bedömning av livet i allmänhet, jämfört med deltagare som gjorde en neutral eller negativ bedömning.

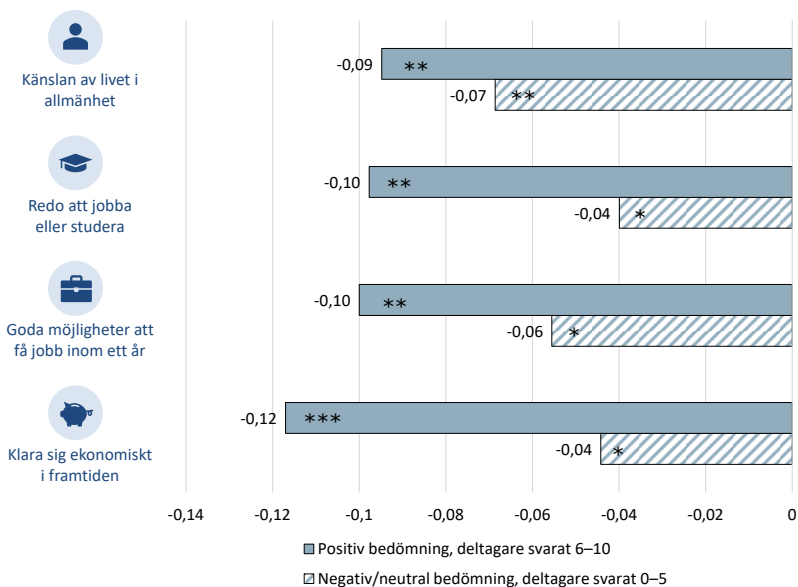
Men skillnaden är liten storleksmässigt och konfidensintervallen överlappar. Det gör att vi inte kan säga om det finns en skillnad mellan deltagare med positiv eller negativ självskattning.

Men för självskattningarna som är relaterade till arbetsmarknaden och framtidstro – hur redo deltagaren känner sig att arbeta och studera, vad de tror om sina möjligheter att få ett jobb inom det närmaste året, och vad de tror om sina ekonomiska möjligheter i framtiden – finns det däremot indikationer på att effekterna verkar skilja sig åt. Effektstorleken på arbetsinkomsterna är mer än dubbelt så stor bland deltagare som var positiva i sina bedömningar jämfört med effekten bland negativa eller neutrala deltagare. Som ett exempel så visar estimatet för effekten av att ha fått samordnat stöd bland de som var positiva till hur redo de kände sig att börja arbeta eller studera en ökad arbetsinkomst motsvarande 2 169 kronor mer per månad (jämfört med vad en kontrollgrupp av deltagare tjänade som inte hade fått samordnat stöd ännu och som har samma bedömning av sina möjligheter), eller 2 314 kronor bland deltagare som trodde på sina framtida jobbmöjligheter. Av gruppen som var negativa, eller neutrala, till hur redo de kände sig eller till sina jobbmöjligheter var den uppskattade effekten av samordnat stöd på arbetsinkomsterna i stället runt 934 kronor mer per månad, respektive 961 kronor per månad (jämfört med vad en kontrollgrupp av deltagare med samma bedömning tjänade). Det motsvarar mindre än halva effektstorleken för de som inte hade tilltro till sin arbetssituation jämfört med de som trodde på sina möjligheter.

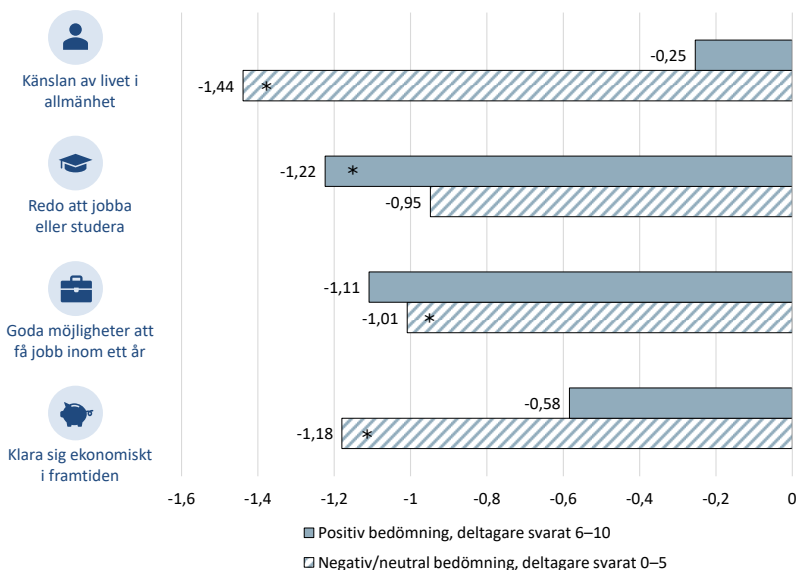
Figur 3 De uppskattade effekterna av samordnat stöd på deltagarnas försörjningssituation uppdelat mellan deltagare som initialt bedömde sin situation och sina möjligheter som positiva eller negativa

Andel offentlig försörjning, genomsnittlig minskning i procentenheter per månad som en effekt av samordnat stöd

Genomsnittlig minskning av antalet nettosjukdagar per månad som en effekt av samordnat stöd

Anm.: Resultaten presenteras i detalj i tabell B4 i bilaga 3. Stjärnorna anger statistisk signifikans: *** 99 %, ** 95 %, * 90 %. Saknas stjärna är effekten inte statistiskt säkerställd.
Källa: Statistikmyndigheten SCB, Försäkringskassan, och egna insamlade data.

2.3.2 Samordnat stöd verkar minska graden av offentlig försörjning mer bland de som trodde på sina ekonomiska möjligheter

Deltagare med mer tilltro till sin arbetsrelaterade situation verkar få en större effekt av det samordnade stödet på sin grad av offentlig försörjning än deltagare med lägre initial tilltro till sin arbetsrelaterade situation. De som hade högre tilltro uppskattas få en större effekt av stödet på graden av offentlig försörjning. Samtidigt har både deltagare som inledningsvis var negativa eller neutrala och de som var positiva i sina bedömningar en negativ effekt av det samordnade stödet på sin grad av offentlig försörjning. Men skillnaderna i effekterna är oftast inte stora och det är endast för det självskattningsmått som fångar in hur redo personerna kände sig för att börja arbeta eller studera som vi har en indikation på att det kan vara en skillnad. För sjukskrivningsmönstren ser vi däremot inga mönster som tyder på att effekten av samordnat stöd skulle variera med om deltagarna hade olika bedömningar.

3 Deltagarens bedömningar säger mer om försörjningen än teamens

I det här kapitlet visar vi att teamens yrkesmässiga bedömningar också förutsäger vilka av deltagarna som det kommer att gå bättre för försörjningsmässigt. Det visar våra tester av om det finns ett samband mellan teamens yrkesmässiga bedömning av deltagarnas framtida möjligheter på arbetsmarknaden och deltagarnas senare försörjning. Sambandet visar att ju högre teamens bedömning är av deltagarens möjligheter, desto bättre är deltagarens försörjningsförmåga längre fram i tiden. Det gäller såväl för deltagarnas inkomst från arbete som graden av offentlig försörjning 13–27 månader efter att teamen har gjort bedömningen.

Baserat på skillnader i svaren mellan teamen och deltagaren kan vi också se att teamen genomgående är mer positiva i sin bedömning av deltagarnas möjligheter än deltagarna själva. Men när vi jämför teamen mot deltagarnas bedömningar kan vi se att deltagarnas egna bedömningar är en bättre indikator på den senare jobb- och försörjningssituationen. Detta gäller både för bedömningar av deltagarens framtida arbetsinkomst och för andelen av deltagarens inkomst som kommer från offentlig försörjning 13–27 månader senare. Sammantaget konstaterar vi att teamens bedömningar av deltagarnas möjligheter på arbetsmarknaden kan vara ett hjälpmedel för att bedöma vilka av deltagarna som behöver mest hjälp och vilka det kommer att gå bättre för. Teamens bedömningar ger information utöver det som finns i våra registervariabler. Men vi ser samtidigt att deltagarnas bedömningar tycks ge ytterligare kunskap.

Slutligen ger vår analys också indikationer på att teamens bedömningar innehåller information om vilka deltagare som förväntas bättre kunna tillgodogöra sig samordnat stöd. Men detta resultat bör tolkas med försiktighet. Vi hittar statistiskt säkerställda positiva effekter på

deltagarnas arbetsinkomster från samordnat stöd, och en lägre grad av offentlig försörjning, bland deltagare som teamen bedömde hade goda möjligheter att etablera sig på arbetsmarknaden. Bland deltagare som bedömdes ha sämre möjligheter däremot hittar vi inga statistiskt säkerställda effekter av stödet. Resultaten tyder därför på att effekterna är mer utpräglade bland de personer som bedömdes ha bättre möjligheter. Men eftersom vår analys inte gör det möjligt att statistiskt skilja de uppskattade effekterna åt kan vi inte uttala oss om skillnaderna med någon säkerhet utan bara konstatera att resultaten pekar på att det finns en skillnad.

3.1 Teamens bedömning av deltagarna är ofta positiv

Vår analys av teamens yrkesmässiga bedömningar baseras på de enkäter som en medlem från teamet har besvarat. Bedömningen gjordes efter det första mötet med deltagaren, när teamet hade tagit del av deltagarens journaler och status hos övriga aktörer i teamet. I enkäten fick teamen ta ställning till deltagarnas situation utifrån tre likadana påståenden som deltagarna har fått besvara. Den enda skillnaden var att teamen värderade påståendena utifrån sin bedömning av deltagarnas situation. Teamen fick även svara på en fråga om hur bra de upplevde att de kunde bedöma deltagarens möjligheter.

3.1.1 Teamen är ofta positiva till deltagarnas ekonomiska möjligheter

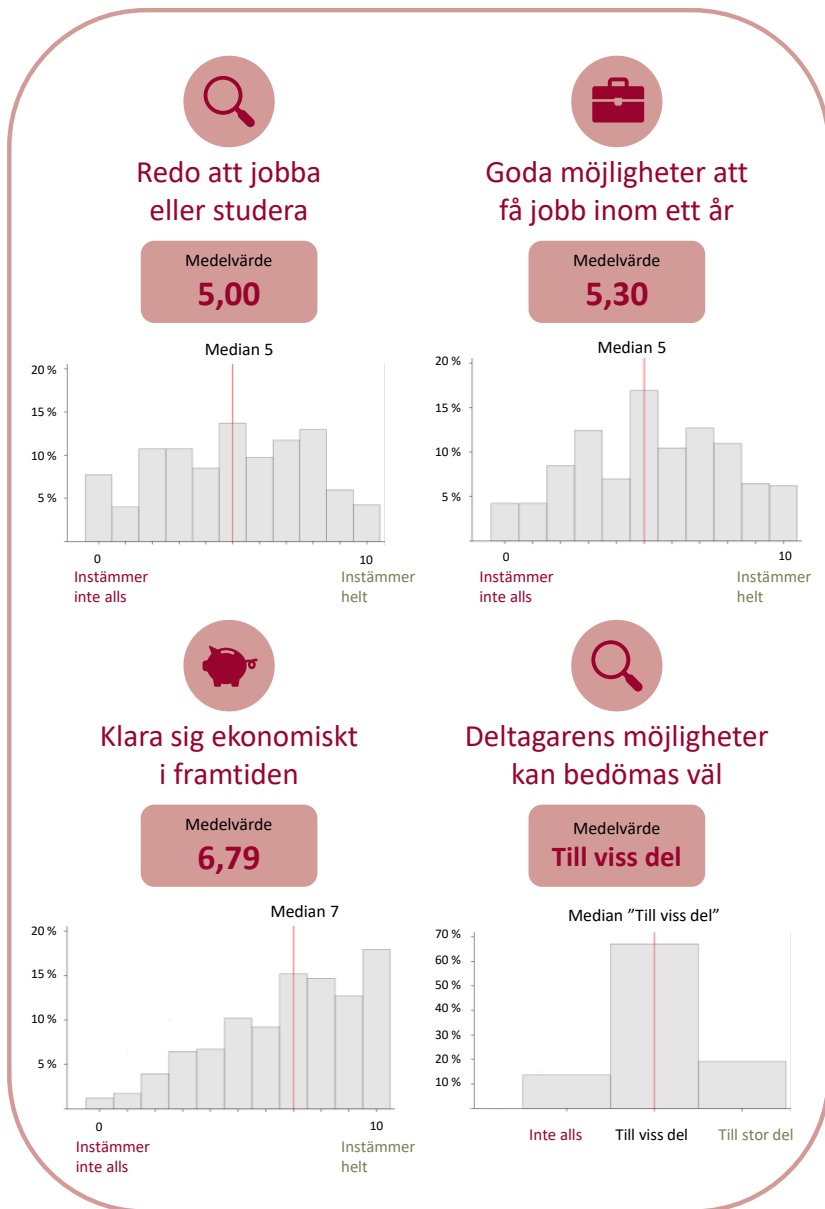
Teamen svarade i genomsnitt relativt neutralt på påståendena om i vilken utsträckning teamen bedömde att deltagaren kände sig redo att arbeta eller studera och deltagarens möjligheter att få ett jobb. Teamen svarade i genomsnitt 5 på den tio-gradiga skalan. Även medianvärdena för dessa frågor ligger på 5. Det betyder att teamen i hälften av fallen bedömde deltagarnas möjligheter till 5 eller högre på den tiogradiga skalan, och i hälften av fallen till 5 eller lägre (figur 4 och tabell B5 i bilaga 3).

Bedömningen av deltagarnas framtida ekonomiska möjligheter var högre än bedömningen av jobb-möjligheterna. För detta påstående uppgick både medelvärdet och medianvärdet till nästan 7. Hälften av

teamen har därmed bedömt deltagarnas ekonomiska möjligheter som 7 eller mer (figur 4). Utifrån en sammanlagd bedömning som består av summan av svaren på de påståendena som teammedlemmen besvarade ser vi att nästan hälften av teammedlemmarna var positiva till deltagarens möjligheter (tabell B5 i bilaga 3).

Teamet har även gjort en övergripande bedömning om hur väl de upplevde att de kunde bedöma deltagarens situation (som en sista bedömning efter de lämnat sina svar). Svaret 0 betydde "inte alls", 1 "till viss del", och 2 "till stor del". Runt 20 procent bedömde att de inte kunde bedöma deltagarens situation (figur 4). Däremot ansåg 20 procent av teamen att de till stor del kunde göra en bedömning. Men majoriteten av teamen svarade att de kunde bedöma deltagarna till viss del.

Figur 4 Medelvärden och svarsfördelning av teamens bedömningar av deltagarnas situation och möjligheter

3.2 Teamens bedömningar ger information om hur det senare går för deltagarna

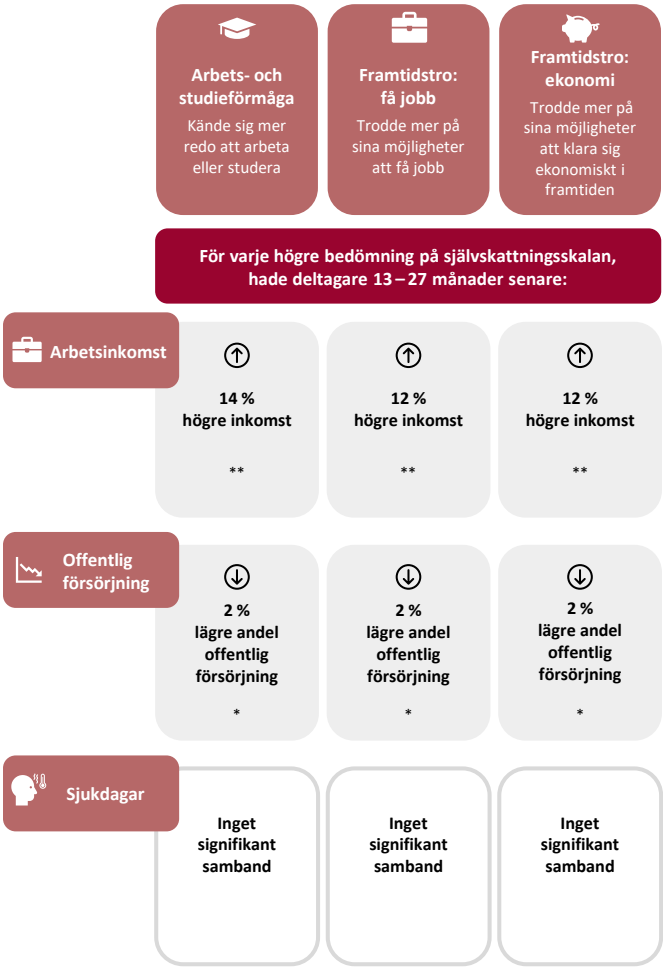
Våra resultat visar att teamens yrkesmässiga bedömningar förutsäger deltagarnas framtida försörjningsförmåga (tabell B6 i bilaga 3). Det följer av att det finns ett samband mellan teamens bedömningar och deltagarnas senare förmåga att försörja sig själva. Ju högre teamens bedömning är, desto bättre är deltagarens försörjningsförmåga längre fram i tiden. Mer specifikt gäller att ju högre bedömningsvärde som teamet har angett, desto högre är deltagarnas arbetsinkomst, och desto lägre är andelen offentlig försörjning 13–27 månader senare. Men vi ser inget samband mellan teamens bedömningar och antalet sjukpenningdagar som deltagaren har haft under uppföljningsperioden.

3.2.1 Positivt samband mellan teamens bedömningar och deltagarnas senare försörjning

Vi ser ett positivt samband mellan teamens bedömningar av hur redo deltagarna var att börja arbeta eller studera, deras möjligheter att få ett jobb inom de närmsta åren samt deras möjligheter att klara sin framtida ekonomi, och deltagarnas arbetsinkomst 13–27 månader efter teamets bedömning (se figur 5 och tabell B6 i bilaga 3). Det innebär att teamens bedömningar är relaterade till deltagarnas framtida arbetsmarknadsutfall och därmed säger något om deltagarnas framtida inkomster.

Ju högre bedömning som teamet gjorde, desto högre är arbetsinkomsten i genomsnitt under uppföljningsperioden. Vi ser också att det finns ett positivt samband mellan teamets bedömning och sannolikheten att deltagaren hade ett arbete under uppföljningsperioden, och ett negativt samband mellan teamens bedömning och graden av offentlig försörjning (det vill säga andelen av den totala inkomsten som kommer från att antingen ha ekonomiskt bistånd, sjukpenning, sjuk eller aktivitetsersättning). Däremot finner vi inget samband mellan teamets bedömningar av deltagarnas möjligheter och deltagarens senare sjukskrivningsmönster.

Figur 5 Skillnaden i försörjningsutfallen mellan deltagare som hade ett team som har bedömt deras situation eller deras möjligheter med ett steg högre på självskattningsskalan jämfört med deltagare med ett team som har bedömt dem med ett steg lägre

***/**/* statistisk signifikansnivå med 99/95/90 procent.

Anm.: Figuren illustrerar resultaten från våra regressionsmodeller av sambandet mellan teamens självskattningar och deltagarnas senare försörjningssituation i tabell B6 i bilaga 3. Procentvärdet visar hur stor skillnaden är relativt genomsnittet bland samtliga deltagare över uppföljningsperioden. Stjärnorna anger statistisk signifikans: *** 99 %, ** 95 %, * 90 %. Saknas stjärna är sambandet inte statistiskt säkerställt.

Figur 5 ger en övergripande bild av resultaten i tabell B6 i bilaga 2 sett utifrån relativa skillnader i utfallen mellan deltagarna. Med relativa skillnader menar vi hur mycket mer (eller mindre) av ett utfall som en deltagare hade jämfört med en annan deltagare vars team har bedömt deras möjligheter med ett steg lägre. Skillnaderna är satta i relation till deltagarnas genomsnittliga utfall under uppföljningsperioden. Så för att tolka sambanden visar figur 5 att en ökning med ett steg i teamets bedömning av deltagarens möjlighet att få ett jobb inom ett år är förknippad med omkring 6 300 kronor högre arbetsinkomst 13–27 månader senare. På motsvarande sätt var arbetsinkomsten runt 5 600 kronor högre för varje ytterligare stegs förbättring i bedömningen av både hur redo deltagaren känner sig att börja arbeta eller studera och bedömningen av deltagarens möjligheter att klara sig ekonomiskt i framtiden. I relation till deltagarnas genomsnittliga löneinkomst på 45 000 kronor under uppföljningsperioden motsvarar dessa skillnader i arbetsinkomst omkring 14 procent av den genomsnittliga arbetsinkomsten ($6\,300/45\,000=0,14$) för möjligheten att få jobb, respektive omkring 12 procent för hur redo de kände sig och de ekonomiska möjligheterna ($5\,600/45\,000=0,12$).

Resultaten visar också att teamens bedömningar innehåller information om deltagarnas framtida försörjningssituation utöver den information som fångas upp av deltagarnas bakgrundsfaktorer i registerdata. Det framgår eftersom sambanden kvarstår när vi tar hänsyn till de observerbara bakgrundsvariablerna. Teamens bedömningar tillför alltså information om deltagarnas senare arbetsmarknadsutfall utöver det som fångas av de kontrollvariabler vi har att tillgå i registerdata. Sambanden är till stor del robusta för våra kontroller, men samtliga koefficienter minskar när vi inkluderar kontrollerna. Det tyder på att en del av det observerade sambandet mellan teamens bedömning och försörjningssituationen kan förklaras av skillnader i bakgrundsfaktorer mellan deltagarna. Det är förväntat eftersom teamens bedömningar sannolikt delvis grundas på samma typ av bakgrundsinformation som också fångas upp av våra kontrollvariabler.

3.3 Deltagarnas bedömning säger mer om deras framtida försörjning än teamens

Sammantaget visar våra tidigare resultat att både deltagarnas och teamets bedömningar är relaterade till hur det faktiskt kommer att gå för deltagarna längre fram. Men när vi jämför mellan teamets och deltagarens bedömningar pekar resultaten på att det är deltagarens självskattningar som fångar in mer av den information som bäst förutspår deltagarnas framtida försörjningsförmåga. Detta grundar vi på våra analyser där både teamets och deltagarens bedömning ingår och där endast deltagarens egen bedömning har ett statistiskt säkerställt samband med deltagarens senare försörjningsförmåga.

Teamen gör i regel mer positiva bedömningar av deltagarnas möjligheter än deltagarna själva. Det gäller samtliga av våra bedömningsmått när vi jämför deltagarens och teamets bedömningar (tabell B7 i bilaga 3). I omkring två tredjedelar av dessa fall bedömer teamen deltagarnas möjligheter som bättre än vad deltagarna själva gör. För hur redo deltagaren känner sig att arbeta eller studera däremot är skillnaden mindre mellan bedömningarna och det är bara runt hälften av teamen som är mer positiva än vad deltagaren själv är.

3.3.1 Teamen gör över lag mer positiva bedömningar än deltagarna

Teamens bedömning är över lag mer positiva än deltagarnas egna bedömningar av deltagarnas jobb och ekonomiska möjligheter. Det ser vi genom att studera genomsnittskillnaden i teamens bedömningar för alla frågor, samt om vi studerar måtten sammantaget (tabell B7 i bilaga 3).

Mer specifikt gäller för påståendet om deltagaren är redo att börja arbeta eller studera att teamen i genomsnitt hade en mer positiv bild av deltagarens möjligheter än vad deltagaren själv hade. Skillnaden uppgår i genomsnitt till två enheter högre för teamet. Samtidigt är medianen noll, vilket innebär att hälften av teamen var mer positiva än deltagaren och andra hälften mindre positiva än deltagaren. För deltagarens jobbmöjligheter var teamen och deltagarna däremot mer lika. För det måttet skiljer sig teamet och deltagarens svar bara med en enhet. Men spridningen är stor i skillnaden mellan bedömningarna. Vi ser också att nästan två tredjedelar av deltagarna var teamet mer

positivt än deltagaren, särskilt för påståendet om deltagarens möjligheter att klara sig ekonomiskt i framtiden. Oftast är alltså teamen mer positiva än vad deltagaren är. Men i runt en tredjedel (ned till en femtedel) av fallen mötte deltagaren ett team som var mer negativt till deras möjligheter än vad deltagaren själv bedömde.

Även för det totala måttet så bedömer teamen i genomsnitt deltagarnas situation som högre än vad deltagarna gör (tabell B7 i bilaga 3). Över hälften av teamen har också upplevt att deltagarens möjligheter är bättre än vad deltagarna själva har tyckt.

3.3.2 Deltagarnas bedömningar innehåller mer information om senare försörjning

För att undersöka om deltagarnas egna bedömningar tillför information utöver teamens yrkesmässiga bedömningar har vi inkluderat både teamens och deltagarnas bedömningar i vår skattning av sambandet mellan bedömningarna och den senare försörjningsförmågan. Genom att inkludera båda bedömningarna samtidigt kan vi se om sambandet kvarstår mellan deltagarnas bedömning och deras senare försörjningsutfall när vi tar hänsyn till för teamens bedömning. Så givet teamets bedömning, hur ser sambandet ut mellan deltagarens bedömning och deltagarens senare försörjning?

Resultaten tyder på att deltagarnas bedömning säger mer än teamets bedömning om hur det faktiskt kommer att gå längre fram. När vi lägger in både teamens och deltagarnas egna bedömningar i modellen försvinner de tidigare signifikanta sambanden oftast för teamens skattningar (tabell B8 i bilaga 3). Däremot kvarstår sambandet mellan deltagarens egna bedömningar och den framtida arbetsinkomsten. Detsamma gäller för andra försörjningsmått, såsom sannolikheten att ha ett arbete och graden av offentlig försörjning. Resultaten tyder således på att deltagarnas bedömning säger något utöver vad teamets bedömning fångar upp om hur det faktiskt kommer att gå längre fram. Med andra ord bidrar deltagarens bedömning med mer information som kan förklara deltagarnas framtida försörjningsförmåga utöver vad som redan fångas in av registerdata och teamens bedömningar. Vi ser därmed att deltagarnas egna bedömningar bidrar med mer information än teamens bedömningar.

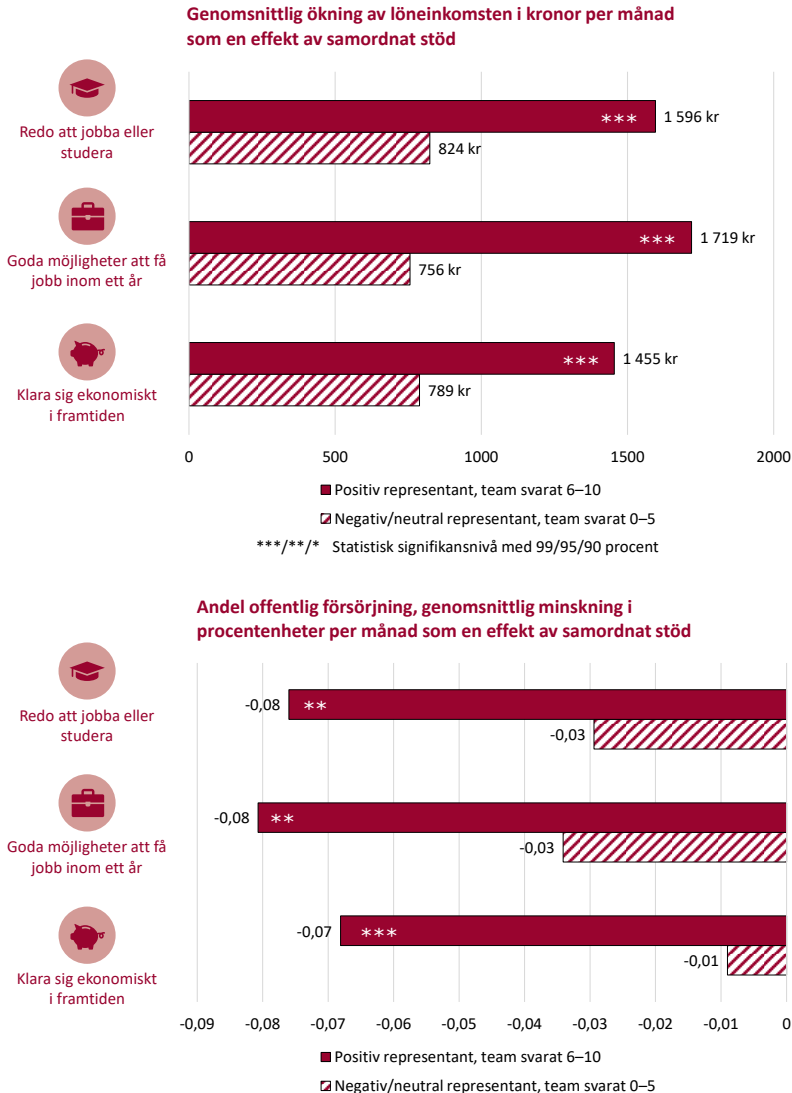
3.4 Effekten av stödet är troligen större när teamen tror mer på deltagarnas möjligheter

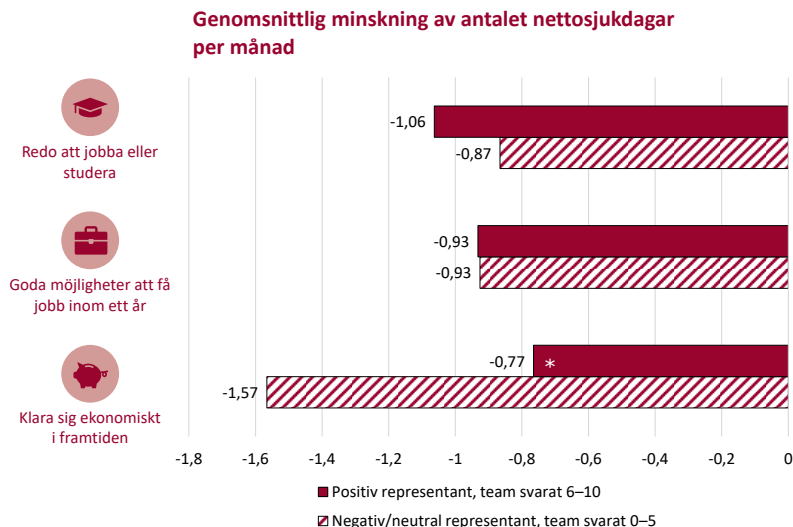
Resultaten indikerar att samordnat stöd hade positiva effekter framför allt bland deltagare som teamen bedömde var redo att arbeta, hade goda möjligheter att få ett arbete inom ett år och bedömdes kunna försörja sig själva i framtiden.

När vi jämför våra uppskattade effekter av att ha fått samordnat stöd mellan deltagare som teamen bedömde positivt och deltagare där teamet gjorde en negativ eller neutral bedömning ser vi att det finns statistiskt signifikant positiva effekter av stödet bland deltagare som hade ett positiv team, men inga statistiskt säkerställda effekter bland deltagare med ett negativt team in. De skattade effektstorlekarna är också större för deltagare där teamen trodde mer på deras möjligheter.

De skattade effektstorlekarna är också större för deltagare där teamen trodde mer på deras möjligheter. Men resultaten bör tolkas med försiktighet, dels för att vår modell för att skatta kausala effekter inte ger möjlighet att testa skillnader mellan olika urval, dels för att urvalet är litet för att det är betydligt färre deltagare som har haft ett negativt jämfört med hur många som har haft ett positivt team.

Figur 6 De uppskattade effekterna av att ha fått samordnat stöd på deltagarnas försörjningssituation uppdelat mellan deltagare som hade ett team som var positivt eller negativt till deras situation och möjligheter

Anm.: Figuren är övergripande en illustration av resultaten som presenteras i detalj i tabell B10 i bilaga 3. Stjärnorna anger statistisk signifikans: *** 99 %, ** 95 %, * 90 %. Saknas stjärna är effekten inte statistiskt säkerställd.

För att undersöka hur effekten av samordnat stöd ser ut för deltagare som antingen fick en positiv bedömning av teamet (6–10 på bedömningsskalan) eller de som fick en negativ eller neutral bedömning av teamet (0–5 på skalan) har vi skattat effekten av det samordnade stödet separat för de två grupperna. Resultaten visar att samordnat stöd ledde till högre arbetsinkomst och lägre grad av offentlig försörjning bland deltagare som teamen bedömde kände sig redo att arbeta och som hade goda möjligheter att få arbete och klara sig ekonomiskt i framtiden.

Till exempel uppgick den skattade effekten av stödet till omkring 1 700 kronor högre arbetsinkomst per månad bland deltagare som bedömdes ha goda möjligheter att få ett arbete inom ett år, jämfört med deltagare med motsvarande bedömning som inte fick stöd. På samma vis var effekten runt 1 600 kronor och nästan 1 500 kronor bland deltagare som bedömdes vara redo att arbeta respektive kunna försörja sig själva i framtiden. Vi finner ett liknande mönster för graden av offentlig försörjning

Men bland deltagare som fick en negativ eller neutral bedömning av teamet hittar vi inga statistiska säkerställda effekter av det

samordnade stödet (figur 6 och tabell B10 i bilaga 3). Det kan tolkas som att de som fick samordnat stöd i denna grupp inte har fått ett bättre försörjningsutfall efter stödet än de som inte fick stöd (som inte fick del av stödet vid samma tillfälle).

Resultaten indikerar att vi främst hittar positiva effekter av samordnat stöd bland deltagare som hade ett team som trodde på deras möjligheter. Men resultaten bör tolkas med försiktighet. Eftersom vi samtidigt har färre deltagare som hade ett negativt team (antalet är runt 100 deltagare) kan vi inte utesluta att den uteblivna effekten hos deltagare som har ett negativt team bara beror på att vi har för få personer i det urvalet. Våra modeller ger därför endast möjliga tecken på att effekten på försörjningsförmågan kan vara större för deltagare som träffade ett team som gjorde en positiv bedömning av deras möjligheter än för deltagare som träffade ett team som gjorde en mer neutral eller negativ bedömning.

4 Uppföljningar av självskattningar fungerar för att mäta progression

Baserat på deltagarnas upprepade självskattningar ser vi att runt en tredjedel till närmare hälften av deltagarna upplevde att deras möjligheter och situation hade förbättrats efter att de hade träffat teamet. Det vet vi genom att deltagarna har angett ett högre värde på sin självskattade situation efter de träffade teamet.

I detta kapitel visar vi att dessa förändringar i deltagarnas bedömningar är kopplade till hur deras framtida försörjning utvecklas och kan fungera bra som ett mått på progression, det vill säga att personer närmar sig arbetsmarknaden. Det har vi undersökt genom att analysera sambandet mellan förändringar i deltagarnas bedömningar av sin livssituation och sina möjligheter på arbetsmarknaden efter att de har fått del av samordnat stöd, och hur deras framtida försörjningssituation utvecklas. Sambandet är tydligast för arbetsinkomster, där deltagare som har upplevt förbättringar i samtliga självskattningsmått är förknippade med att de har högre inkomster under uppföljningsperioden. Deltagare som blev mer nöjda med livet efter att de har fått samordnat stöd, kände sig mer redo att arbeta, eller fick högre tro till sina möjligheter att få ett jobb eller klara sig ekonomiskt i framtiden, hade i genomsnitt högre arbetsinkomster under uppföljningsperioden än deltagare som inte upplevde motsvarande förbättring. Detsamma gäller för sannolikheten att ha ett arbete. Däremot hittar vi mer begränsade samband för offentlig försörjning och sjukskrivningar.

Vi hittar inget generellt stöd för att effekterna av samordnat stöd skiljer sig mellan deltagare vars självskattningar förbättrades och deltagare vars självskattningar inte förbättrades. Samordnat stöd hade positiva effekter på arbetsinkomsterna i båda grupperna. Det innebär att även deltagare som upplevde att deras situation eller möjligheter inte hade blivit bättre ändå hade en positiv effekt av stödet på deras

försörjning. Men vi ser indikationer på att det kan finnas skillnader i storleken på effekten av stödet mellan deltagare som tyckte att det blev bättre och deltagare som inte gjorde det. Deltagare som upplevde att deras ekonomiska möjligheter att klara sig i framtiden ökade efter att de träffat teamet hade en större skattad effekt av det samordnade stödet än deltagare som upplevde att deras möjligheter var oförändrade eller hade försämrats. Eftersom skillnaderna mellan de skattade effekterna är stora och konfidensintervallen inte överlappar, tolkar vi detta som en indikation på att effekterna verkar skilja sig åt mellan deltagare som har upplevt en förbättring eller och deltagare som inte har gjort det. För våra andra självskattningsmått ser vi också att storleken på effekterna är större bland deltagare som kände sig mer redo att arbeta eller studera, eller som kände att deras jobbmöjligheter hade förbättrats, eller vars liv i allmänhet upplevdes bättre efter att de träffade teamet, i jämförelse med deltagare som inte upplevde någon sådan förbättring. Storleken på den uppskattade effekten av samordnat stöd på löneinkomsterna och graden av offentlig försörjning är ibland mer än dubbelt så stor i jämförelse med den uppskattade storleken på effekten bland de deltagarna som inte upplevde någon förbättring. Samtidigt är det bara en indikation på att det verkar finnas skillnader.

Analysen kompletterar våra tidigare resultat i de föregående kapitlen genom att visa att självskattningar också verkar hänga samman med effekterna av stödet. Att deltagare vars självskattningar förbättrades också är de som verkar få en större effekt av stödet, stärker tolkningen att förändringar i självskattningarna kan fånga upp en progression, det vill säga ett närmande mot arbetsmarknaden.

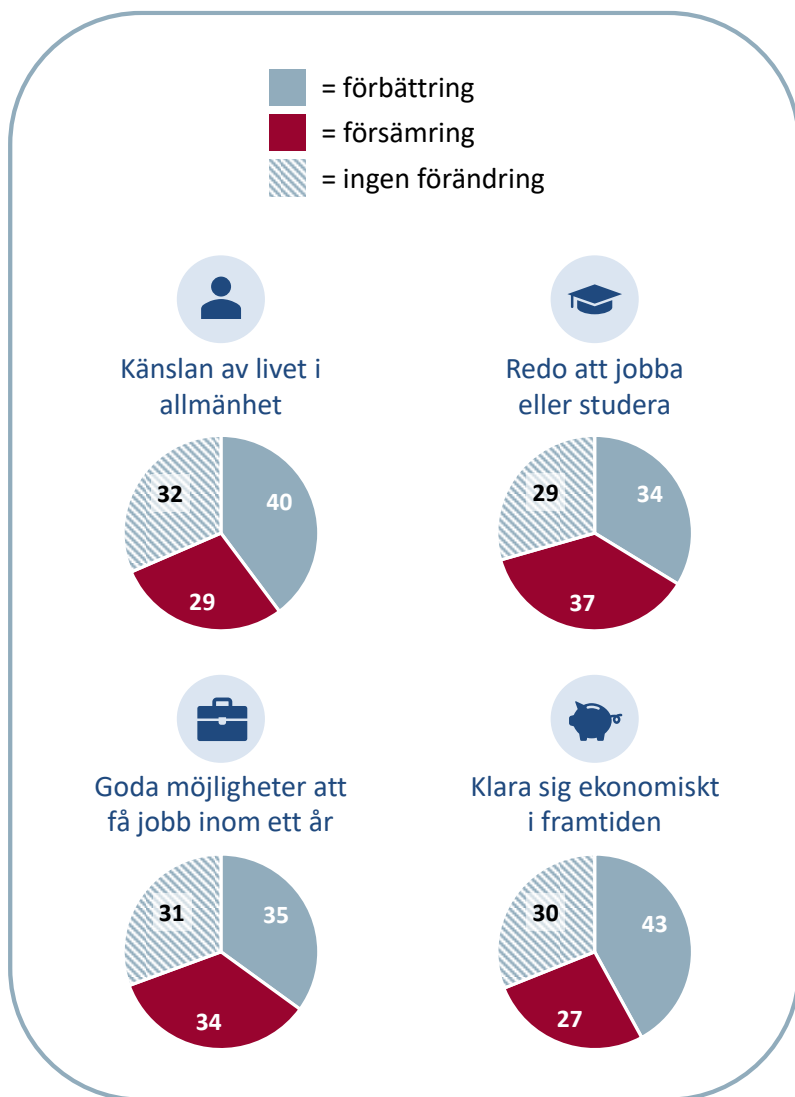
Förändringarna i självskattningarna har mätts under de första sex månaderna efter deltagarnas första kontakt med teamen, medan den framtida försörjningen har följts upp under perioden 13–27 månader efter den första kontakten med teamen. Det innebär att förändringarna i självskattningar har mätts innan de framtida försörjningsutfallen har följts upp. En beskrivning av hur vi har gått till väga finns i metodbilagan.

4.1 En tredjedel till hälften av deltagarna bedömer att situationen har förbättrats

Mellan en tredjedel och närmare hälften av alla deltagare upplevde att livet i allmänhet och deras möjligheter på arbetsmarknaden förbättrades efter mötet med teamen (figur 7). Runt 40 procent upplevde att livet i allmänhet kändes bättre. En tredjedel kände sig mer redo att arbeta eller studera, eller ansåg att deras möjligheter att få ett jobb hade förbättrats. En något större andel, drygt 40 procent, upplevde också en förbättring i sin tro om att de kan klara sig ekonomiskt i framtiden. Vårt sammanslagna mått för deltagarnas hela situation visar att närmare hälften av deltagarna sammantaget hade fått en mer positiv bedömning av livet och sina möjligheter på arbetsmarknaden efter att de hade fått del av samordnat stöd (tabell B11 i bilaga 3).

Vi redovisar deltagarnas förändringar av sina bedömningar i tre grupper: de som upplevde en positiv förändring (en förbättring), de som upplevde en negativ förändring (en försämring) och de som inte upplevde någon förändring alls. En förbättring innebär att en deltagare har angett ett högre värde i den enkät som de besvarade sex månader efter att de träffat teamen jämfört med hur de svarade första gången. En deltagare som bedömer sina möjligheter som bättre kan både ha varit positiv eller negativ i sitt svar i den första enkäten. En förbättring innebär endast att deltagaren har angett ett högre värde i den senare enkäten än i den första. En försämring däremot är när deltagaren har angett ett lägre värde i den senare enkäten jämfört med hur deltagaren svarade i den första enkäten. På samma vis kan en deltagare som bedömer sina möjligheter som försämrade både ha varit positiv och negativ i sitt svar i den första enkäten, en försämring innebär endast att deltagaren har angett ett lägre värde i den senare enkäten än i den första. Om deltagaren har angett samma värde på skalan i båda enkäterna har hen haft varken en försämring eller en förbättring.

Figur 7 Andel av deltagarna vars bedömningar förbättrats, försämrats eller var oförändrade efter att de träffat teamen i procent

Anm.: Figuren visar medelvärden och fördelningarna i andelen av deltagarna som ändrade sina bedömningar av påståendena om deras livssituation, arbetsberedskap, jobb möjligheter och ekonomiska möjligheter, i den första enkäten som de besvarade jämfört med den andra enkäten som de besvarade. För en fullständig formulering av påståendena se bilaga 2. *Källa:* Egna insamlade data.

I de grupper som inte upplevde någon förbättring var drygt 32 procent av deltagarna lika nöjda med livet innan som efter att de hade träffat teamen. Däremot ansåg cirka 29 procent att livet i allmänhet hade utvecklats till det sämre. Närmare två tredjedelar kände sig inte mer redo att börja arbeta eller studera eller upplevde till och med en försämring. Detsamma gällde deras tilltro till sina möjligheter att få ett jobb. Runt 60 procent kunde inte se att deras ekonomiska möjligheter hade förbättrats, och 27 procentenheter av gruppen bedömde till och med att deras ekonomiska möjligheter att klara sig i framtiden hade försämrats.

Ser vi till vårt sammanlagda mått var det runt 50 procent som inte upplevde någon förbättring, och 40 procent som upplevde en försämring (figur 7 och tabell B11). Sammantaget ser vi alltså att det varierar om deltagarnas bedömningar av sin situation och möjligheter på arbetsmarknadsmarknaden har förbättrats eller inte efter att de har fått del av samordnat stöd och hjälp av teamen.

Vi har också undersökt (men vi har inte redovisat i tabell) om det finns några egenskaper hos deltagarna som kan förklara vilka av dem som upplevde en förbättring i sin situation efter att de hade träffat teamen genom att analysera sambandet mellan sannolikheten att deltagarna förbättrade sin bedömning och olika egenskaper hos deltagarna. Våra analyser visar att det inte finns några systematiska skillnader i de demografiska eller socioekonomiska egenskaperna hos de deltagare som upplevde en förbättring av sina bedömningar jämfört med de som inte gjorde det. Resultaten ger därmed inget stöd för att det skulle vara personernas demografiska eller socioekonomiska egenskaper som förklarar sambanden mellan förändringarna i självskattningarna och hur den senare försörjningssituationen utvecklas.

4.2 De som upplever större möjligheter har senare högre inkomster

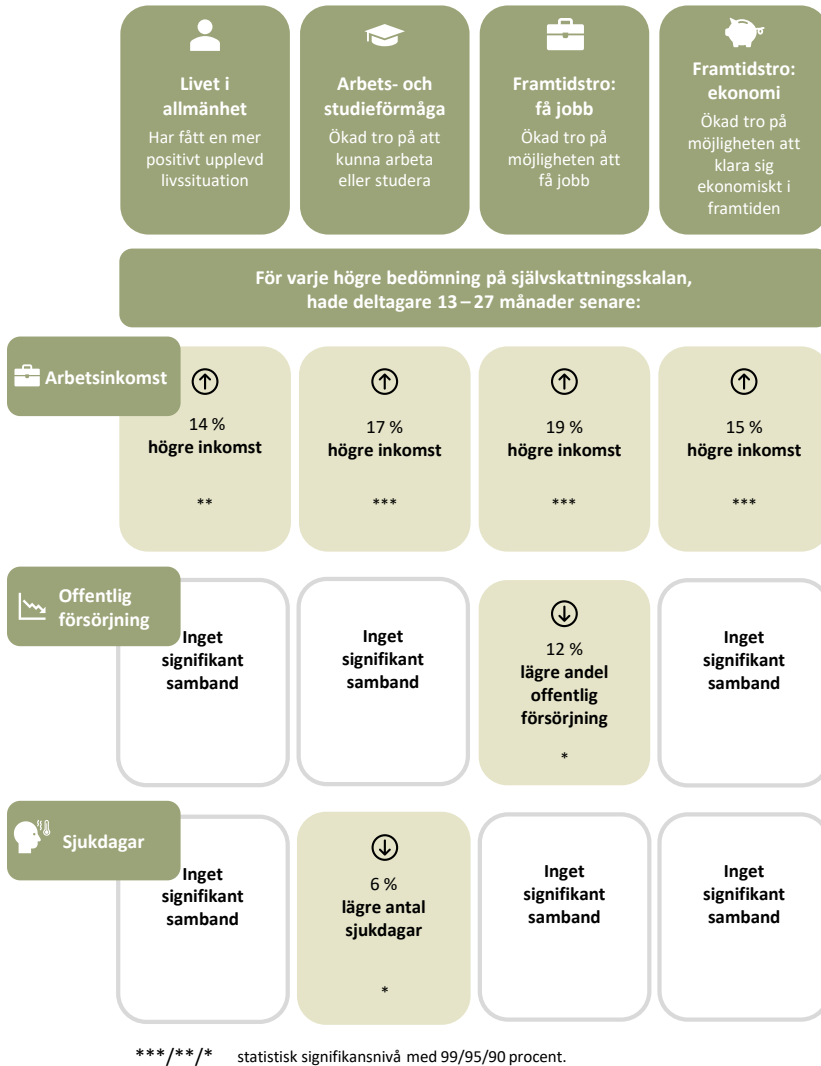
Förändringar i deltagarnas självskattningar hänger samman med att deltagarna närmar sig arbetsmarknaden och därmed att förändringarna kan användas som ett mått på progression. Våra resultat visar att deltagare som förbättrade sina självskattningar efter mötet med teamen i genomsnitt hade högre framtida

arbetsinkomster och därmed bättre försörjningsutfall än deltagare vars bedömningar inte förbättrades. Sambandet är tydligast för arbetsinkomster och för sannolikheten att ha ett arbete (figur 8 och tabell B12 i bilaga 3). Däremot ser vi inget samband med offentlig försörjning eller sjukskrivningsmönster. Resultatet stämmer överens med tolkningen att förändringar i självskattningarna fångar upp progression mot arbetsmarknaden.

Resultaten bygger på en analys mellan förändringar i deltagarnas självskattningar mellan första mötet med samordningsteamet och sex månader senare och deras faktiska försörjningssituation 13–27 månader efter mötet. Sambanden tolkas som att en förändring med ett steg på den tio-gradiga skalan är förknippade med en genomsnittlig skillnad i arbetsinkomst och andra försörjningsutfall under uppföljningsperioden mellan deltagare med liknande socio-ekonomiska förutsättningar, såsom kön, ursprung, ålder och utbildning. Eftersom förändringarna i självskattningarna mäts under de första sex månaderna efter deltagarnas första kontakt med teamet, medan den framtida försörjningen följs upp under perioden 13–27 månader efter den första kontakten med teamet, mäts förändringarna i självskattningar innan de framtida försörjningsutfallen följs upp. På det sättet säkerställer vi att det är personernas efterföljande utfall som vi studerar och inte personernas samtida utfall när de gjorde bedömningen. En mer detaljerad beskrivning av hur vi har gått till väga finns i metodbilagan.

Vi har beräknat de relativa skillnaderna mellan deltagare som har en förändring som är ett steg högre än en annan deltagare. Med relativ skillnad menar vi hur mycket mer (eller mindre) av ett utfall som en deltagare med en högre förändring (motsvarande ett stegs större skillnad mellan den första och den andra enkäten) sett i relation till hur stort genomsnittet av utfallet var under den uppföljande perioden för alla deltagare.

Figur 8 Skillnaden i försörjningsutfallen mellan deltagare som har bedömt sin situation eller sina möjligheter som förbättrade med ett steg högre på självskattningsskalan jämfört med vad de bedömde i den första enkäten

Anm.: Figuren illustrerar resultaten från våra regressionsmodeller av sambandet mellan förändringar i självskattningarna och den senare försörjningssituationen i tabell B12 i bilaga 3. Stjärnorna anger statistisk signifikans: *** 99 %, ** 95 %, * 90 %. Saknas stjärna är sambandet inte statistiskt säkerställt.

4.2.1 Deltagare som blev mer nöjda med livet hade senare en högre arbetsinkomst

Deltagare som blev mer nöjda med livet i allmänhet efter att de hade träffat teamen hade högre inkomster från arbete under uppföljningsperioden. Förbättrade bedömningar är alltså positivt korrelerade med den senare arbetsinkomsten. Sambandet innebär att deltagare som ändrade sin bedömning om hur de upplevde livet i allmänhet efter att de hade träffat teamen från till exempel en fyra till en femma hade en inkomst som var högre 13–27 månader efter de träffade teamet första gången än personer som inte förändrade sin bedömning efter att de hade träffat teamet (figur 8 och tabell B12 i bilaga 3).

Baserat på de relativa skillnaderna ser vi att för varje steg som deltagarna förbättrade hur nöjda de var med livet i allmänhet, desto högre var inkomsten från arbete med i genomsnitt 6 500 kronor för perioden 13–27 månader efter att de hade träffat teamen, jämfört med de deltagare som inte upplevde någon förändring i sin bedömning eller som var mer negativa efter att de hade träffat teamen. För att sätta det i relation till deltagarnas genomsnittliga arbetsinkomst under den efterföljande uppföljningsperioden på 45 000 kronor motsvarar skillnaden på 6 500 kronor för varje stegförändring cirka 14 procent av deltagarnas genomsnittliga inkomst ($6\,500/45\,000 \approx 0,14$) (figur 8).

Vi hittar däremot inget samband mellan förändringar i deltagarnas bedömning av livet i allmänhet och antalet sjukskrivningsdagar eller med sannolikheten att ha offentlig försörjning.

Men deltagare som upplevde en att livet i allmänhet förbättrades efter att de hade träffat teamen hade även en högre sannolikhet att ha ett arbete under de 13 till 27 månader som följde efter att de hade träffat teamen jämfört med de som inte upplevde en förbättring (figur 8 och tabell B12). För varje enhet som deltagarnas bedömningar förbättrades efter mötet med teamen var sannolikheten att ha ett arbete i genomsnitt 3 procentenheter högre, jämfört med deltagare vars bedömning inte förändrades. Beräknat utifrån att andelen deltagare som hade ett arbete under uppföljningsperioden var 27 procent, motsvarar denna skillnad ungefär 11 procent av den genomsnittliga sannolikheten att ha ett arbete ($0,03/0,27 \approx 0,11$).

4.2.2 Deltagare som kände sig mer redo att arbeta eller studera har högre arbetsinkomst senare

Det finns ett tydligt samband mellan förändringar i hur redo personerna känner sig att börja jobba eller studera och deras senare arbetsinkomster. Deltagare som kände sig mer redo att arbeta eller studera efter att de hade träffat teamen hade högre arbetsinkomster än de som inte kände sig mer redo (figur 8 och tabell B12 i bilaga 3). För varje stegs förbättring i självskattningen var arbetsinkomsten i genomsnitt 7 740 kronor högre under uppföljningsperioden. Sett i relativa termer mot genomsnittet för alla deltagare motsvarar det omkring 17 procent högre arbetsinkomst än den genomsnittliga arbetsinkomsten under perioden ($7\,740/45\,000=0,17$) (figur 8).

Vi hittar inget samband mellan förändringar i bedömningen av hur redo deltagarna kände sig och hur stor andelen offentlig försörjning som deltagarna hade senare. Men för sjukskrivningsmönstret ser vi däremot ett statistiskt säkerställt negativt samband. Antalet dagar med sjukpenning är 4 dagar lägre i genomsnitt bland de som kände sig mer redo att arbeta eller studera (tabell B12). Sett i relation till att deltagarna i genomsnitt var sjukskrivna 67 dagar under uppföljningsperioden motsvarar därför en minskning med 4 dagar runt 6 procents lägre sjukskrivningsgrad ($-4/67=-0,059$) för en deltagare med en genomsnittlig sjukskrivningsgrad (figur 8).

Även sannolikheten att ha en inkomst från arbete skiljer sig åt mellan de deltagare som kände sig mer redo att jobba eller studera efter att de hade träffat teamen jämfört med de som inte gjorde det. Ett stegs förbättring i självskattningen var förknippat med en högre sannolikhet att ha en arbetsinkomst under uppföljningsperioden på 3,6 procentenheter (tabell B12). Med utgångspunkt i att andelen deltagare med arbetsinkomst uppgick till 27 procent, motsvarar skillnaden runt 13 procent ($0,036/0,27=0,13$) av den genomsnittliga andelen.

4.2.3 Deltagare som tyckte de fick bättre jobb­möjligheter hade senare högre arbetsinkomst

Det finns ett tydligt positivt samband mellan förbättringar i vad deltagarna tror om sina möjligheter att ha ett jobb inom det närmaste

året och hur deras framtida försörjningen utvecklas 13–27 månader efter att de hade träffat teamen (figur 8).

Deltagare som upplevde att deras framtida jobbmöjligheter förbättrades hade både högre arbetsinkomster och en högre sannolikhet att ha en inkomst från arbete (figur 8 och tabell B12 i bilaga 3). En förbättring med ett steg på bedömningsskalan av de framtida jobbmöjligheterna är förknippat med en högre arbetsinkomst på omkring 8 600 kronor under uppföljningsperioden (tabell B12 i bilaga 3), vilket motsvarar cirka 19 procent av den genomsnittliga arbetsinkomsten på 45 000 kronor ($8\,600/45\,000=0,19$) (figur 8). På motsvarande vis finner vi att en förbättring med en enhet i bedömningen av de egna jobbmöjligheterna motsvarade en ökad sannolikhet att ha en arbetsinkomst någon gång under de efterföljande 13–27 månaderna med 17 procent av den genomsnittliga sannolikheten (tabell B12).

Vi ser även att en förbättrad tro på sina jobbmöjligheter hänger samman med en lägre andel offentlig försörjning under uppföljningsperioden jämfört med deltagare som inte upplevde samma förbättring. Men det finns inget samband mellan att uppleva en förbättring av jobbmöjligheterna och senare sjukskrivningar.

4.2.4 Deltagare som förbättrat sin bedömning av de framtida ekonomiska möjligheterna har senare högre arbetsinkomst

I linje med resultaten kring de tidigare påståendena ser vi ett positivt samband mellan förändringar i deltagarnas bedömningar av sina möjligheter att klara sig ekonomiskt i framtiden och deras senare försörjning (figur 8 och tabell B12 i bilaga 3). Men det positiva sambandet gäller bara för arbetsinkomsterna. En förbättring av bedömningen av att klara sig ekonomiskt i framtiden var associerat med en högre arbetsinkomst på totalt 6 552 kronor under uppföljningsperioden. Det betyder att den relativa skillnaden då motsvarar ungefär 15 procent ($6\,552/45\,000=0,15$) jämfört med den genomsnittliga inkomsten bland deltagarna som uppgick till 45 000 kronor under perioden (figur 8). Vidare visar resultaten att en förbättring med ett steg på självskattningsskalan var förknippat med en högre sannolikhet att ha en löneinkomst under perioden med 3,5 procentenheter (tabell B12). Beräknat utifrån det faktum att andelen

deltagare som hade en löneinkomst uppgick till 27 procent, motsvarade denna skillnad runt 13 ($0,035/0,27=0,13$) procent.

Inte heller för detta utfall hittar vi något statistiskt säkerställt samband mellan förbättringar i bedömningen av de framtida ekonomiska möjligheterna och sannolikheten att ha någon offentlig försörjning och inte heller för antalet sjukdagar.

I bilagan redovisar vi skattningar av sambandet mellan förändringar i deltagarnas bedömningar och deras senare försörjningsutfall baserat på vårt sammantagna självskattningsmått (tabell B13). Återigen ser vi att det är deltagare som har förbättrat sina bedömningar som framför allt har högre arbetsinkomster under uppföljningsperioden, samt har högre sannolikhet att ha ett arbete, i jämförelse med deltagare som inte har upplevt en förbättring av sin situation eller möjligheter. För det sammantagna måttet ser vi också att nettosjukdagarna är lägre bland de som upplevde en förbättring i jämförelse med deltagare som upplevde antingen ingen förändring eller en försämring (tabell B13).

4.3 Stödet tycks ha större effekt på försörjningen bland de som upplevde en förbättring

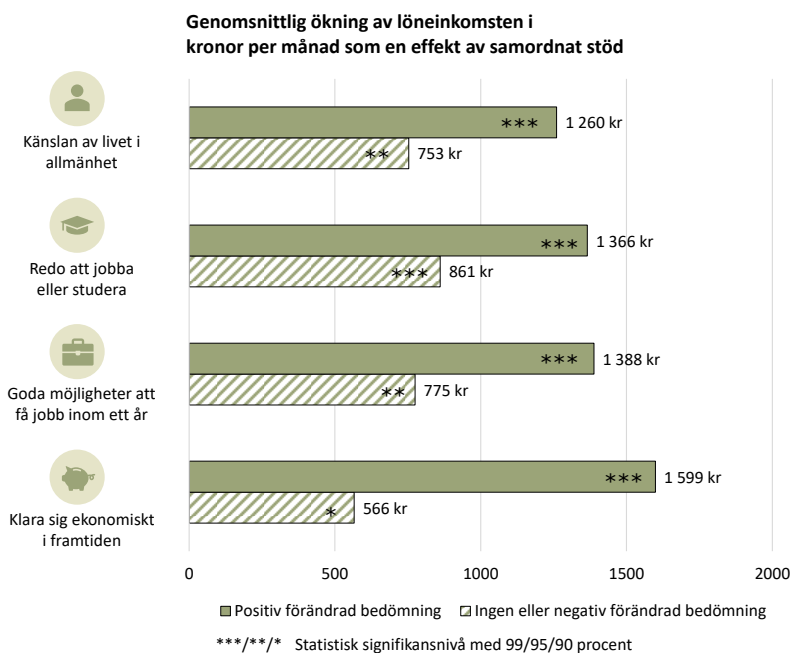
Generellt ser vi inget stöd för att effekterna av samordnat stöd skiljer sig mellan deltagare vars självskattningar förbättrades efter mötet med teamen och deltagare vars bedömningar inte förbättrades (figur 9 och tabell B14 i bilaga 3). Samordnat stöd hade positiva effekter på arbetsinkomsterna i båda grupperna. Men skillnaden i storleken på de skattade effekterna mellan grupperna tyder på att de effekterna är större, ibland dubbelt så stora, bland deltagare vars bedömningar förbättrades. Men skillnaderna mellan grupperna är inte möjliga att statistiskt säkerställa med den modell vi har för att mäta effekterna. Dessutom omfattar urvalet som vi har studerat endast runt 300 personer.

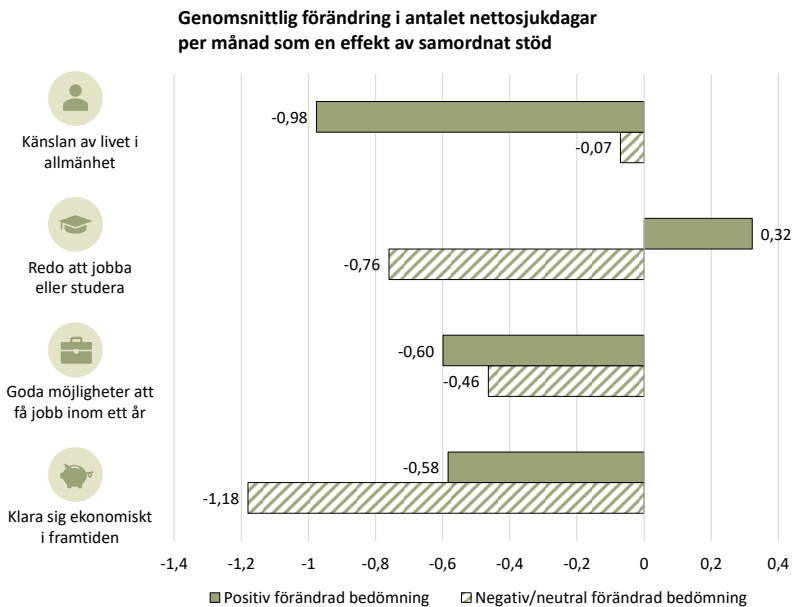
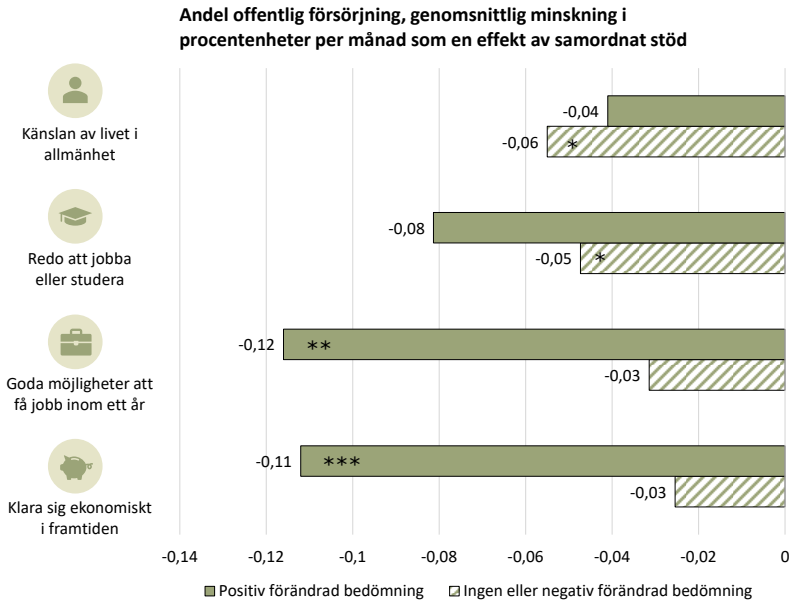
Den tydligaste skillnaden gäller deltagarnas bedömning av sina framtida ekonomiska möjligheter (figur 9 och tabell B14 i bilaga 3). För detta självskattningsmått är vår uppmätta effekt av samordnat stöd på deltagarnas arbetsinkomster tydligt större bland deltagare vars bedömning förbättrades efter mötet med teamen jämfört med deltagare vars bedömning var oförändrad eller försämrades. Eftersom

konfidensintervallen för de skattade effekterna inte överlappar tolkar vi detta som en indikation på att effekterna skiljer sig åt mellan grupperna. Även för sannolikheten att ha offentlig försörjning ser vi ett liknande mönster (figur 9 och tabell B14 i bilaga 3).

I vår studie av om effekten av samordnat stöd skiljer sig åt mellan deltagare med olika förändringar i sina självskattningar har vi analyserat effekterna av stödet separat för varje grupp. Men eftersom vårt urval är begränsat och en uppdelning av urvalet i två grupper gör varje studerad grupp än mindre, förväntas konfidensintervallen runt våra effektestimat att vara stora. Det gör att det genomgående är svårt att uttala sig om indikationer på eventuella effektskillnader.

Figur 9 De uppskattade effekterna av samordnat stöd på deltagarnas försörjningssituation uppdelat mellan deltagare som antingen har förbättrat eller försämrat sin initiala självskattning

Anm.: Figuren är en övergripande illustration av resultaten som presenteras i detalj i tabell B13 i bilaga 3. Stjärnorna anger statistisk signifikans: *** 99 %, ** 95 %, * 90 %. Saknas stjärna är effekten inte statistiskt säkerställd.

4.3.1 Stödet tycks ge mer effekt på arbetsinkomsterna för deltagare med förbättrade självskattningar

Vi ser indikationer på att det kan finnas skillnader i effekten av samordnat stöd på arbetsinkomsterna mellan personer som tyckte att livet i allmänhet kändes bättre, eller som tyckte att deras möjligheter på arbetsmarknaden förbättrades efter att de träffade teamet jämfört med de som inte gjorde det. Vår uppskattade effekt av stödet är större för deltagarnas löneinkomst (figur 9 och tabell B14) bland deltagare som själva tyckte de hade fått förbättrad tilltro till sina möjligheter och sin situation. Men vi ser bara indikationer på att effekten av stödet är större för de som upplevde en förbättring, eftersom vi inte kan statistiskt säkerställa att effekterna inte är likvärdiga mellan grupperna.

Våra skattade effekter är större både för deltagare som kände sig mer redo att arbeta efter de träffade teamet, eller som trodde mer på sina möjligheter att få ett arbete inom ett år, eller som upplevde att deras möjligheter att klara sig ekonomiskt i framtiden efter att de träffat teamen, jämfört med deltagare som inte upplevde det (figur 9 och tabell B14 i bilaga 3). I bilagan visar vi också att det gäller skillnader i effekter baserat på förbättringar i den sammanlagda bedömningen. Men som sagt ger skillnaderna mellan grupperna bara en indikation på att effekterna kan vara olika mellan deltagare som upplever en förbättring av livet i allmänhet och vad de tror om sina möjligheter på arbetsmarknaden jämfört med de deltagare som inte upplever en förbättring efter att de träffat teamen.

Ett undantag är självskattningen av deltagarnas möjligheter att klara sin ekonomi i framtiden, där konfidensintervallen runt estimaten inte överlappar varandra (tabell B14 i bilaga 3). De deltagare som upplevde att deras ekonomiska möjligheter hade förbättrats efter sitt möte med teamet hade en effekt av stödet på runt 1 599 kronor mer i löneinkomst per månad. Då har vi jämfört med en kontrollgrupp av deltagare som också upplevde att deras möjligheter hade förbättrats men som inte hade fått stöd. Men gruppen av deltagare som var neutrala i sin bedömning eller till och med negativa till sin ekonomiska framtid hade i stället en uppskattad effekt av det samordnade stödet som i genomsnitt uppgick till 566 kronor mer per månad (jämfört med sin kontrollgrupp av deltagare som inte förbättrade sin bedömning men som än inte hade fått samordnat stöd). Det betyder att i vår modell uppskattas det samordnade stödet ge

upphov till en mer än dubbelt så stor effekt för de som upplevde en förbättring, även med hänsyn till måttets konfidensintervall. Vi ser ett liknande mönster för sannolikheten att ha ett arbete under en given månad.

Våra uppskattade effekter av samordnat stöd på arbetsinkomsten var (storleksmässigt) större bland personer som upplevde en förbättring i relation till övriga självskattningsmått (figur 9 och tabell B14 i bilaga 3). Vår analys visar exempelvis att det samordnade stödet gav upphov till i genomsnitt 1 260 kronor mer i löneinkomst per månad för de deltagare som tyckte att deras liv i allmänhet förändrades till det bättre efter att de hade träffat teamen i jämförelse med en kontrollgrupp som inte träffat teamen (figur 9 och tabell B14 i bilaga 3). Motsvarande effekt för deltagare som inte upplevde en förbättring uppgick i genomsnitt till 753 kronor mer i löneinkomst per månad. Om vi i stället utgår från påståendet om jobbmöjligheter gav stödet upphov till nästan 1 390 kronor mer per månad jämfört med 775 kronor för de som inte upplevde en förbättring (figur 9).

4.3.2 Stödet tycks minska offentlig försörjning mer bland de med högre framtidstro efter stödet

När det gäller effekten på andelen offentlig försörjning hittar vi inget generellt stöd för att effekten av samordnat stöd skiljer sig åt mellan deltagare som har upplevt förändring i våra självskattningsmått men vi ser skillnad i effekten på andelen offentlig försörjning och förbättrade ekonomiska och jobbmöjligheter (figur 9 och tabell B14 i bilaga 3). Resultatet visar att det samordnade stödet minskade deltagarnas andel offentlig försörjning och att effekten bara är statistiskt säkerställd inom gruppen som upplevde en förbättring av sina möjligheter att få ett jobb inom det närmaste året och bland de som såg mer positivt på sina ekonomiska möjligheter i framtiden (figur 9). För dessa självskattningsmått indikerar våra skattade effekter av samordnat stöd att de var mindre än hälften bland deltagare vars bedömningar var oförändrade eller som hade förändrats till det sämre efter mötet med teamen. Effekten var inte heller statistiskt signifikant i denna grupp.

4.3.3 Vi ser inga skillnader i effekterna av samordnat stöd på sjukskrivningar

Vi ser inte några tecken på skillnader i effekterna av samordnat stöd för deltagarnas sjukskrivningsmönster mellan de deltagare som tyckte att deras situation hade förbättrats efter att de hade träffat teamen, jämfört med de deltagare som tyckte att deras situation blev sämre eller inte förändrades. Över lag hittar vi inget stöd för att samordnat stöd påverkar antalet nettosjukdagar per månad. Men det finns ett undantag, nämligen att de deltagare som såg mer positivt på sin ekonomiska framtid var mindre sjukskrivna än en jämförbar kontrollgrupp. Men som vi har resonerat om tidigare så kan ett färre antal sjukskrivningsdagar dels vara ett tecken på att en persons hälsa har förbättrats, men det kan också spegla att personen inte längre befinner sig i en situation där sjukskrivning är aktuell, exempelvis på grund av förändrad arbetsmarknadssituation. Men bland deltagare som upplevde en försämring hittar vi inte heller någon effekt av stödet på sjukskrivningsgraden.

5 Slutsatser och diskussion

Våra resultat tyder på att självskattningar kan vara ett användbart stöd och komplement för att följa upp och anpassa stöd till personer som står långt från arbetsmarknaden. Resultaten visar att deltagarnas självskattningar i sig utgör information om deras framtida försörjningsmöjligheter och ger mer information än den bedömning av deltagarnas möjligheter som teamen gör. Resultaten ger även stöd för att både deltagarnas självskattningar och teamens bedömningar innehåller viktig och användbar information. Våra effektskattningar av samordnat stöd tyder också på att effekterna är större för de deltagare som känner sig mer redo att börja arbeta och som har en större tilltro till sina möjligheter på arbetsmarknaden. Att stödet ger olika stor effekt för olika personer kan vara en förklaring till det positiva samband som vi finner mellan deltagarnas egna bedömningar och deras framtida försörjning.

Uppföljande självskattningsfrågor ger också tidiga indikationer på om deltagarna närmat sig arbetsmarknaden. Självskattningsfrågor kan därför fungera som mått för att följa upp insatser riktade till personer som står långt från arbetsmarknaden, eftersom sådana insatser sällan direkt leder till arbete eller studier.⁸ Självskattningar kan ge ett värdefullt underlag för att förstå deltagarnas behov och förutsättningar för den som utformar individanpassade stöd. Självskattningarna bör då genomföras vid upprepade tillfällen för att fånga in deltagarnas bedömningar och hur de förändras över tid.

Sammanfattningsvis drar vi följande slutsatser utifrån våra resultat:

- Självskattningar kan vara ett enkelt sätt att snabbt få värdefull information om deltagarna.

⁸ Card, D. m.fl., What works? A meta analysis of recent active labor market program evaluations. *Journal of the European Economic Association*, 2018, 16(3), s. 894–931. Kluve, J., The effectiveness of European active labor market programs. *Labour Economics*, 2010, 17(6), s. 904–918.

- Teamens bedömningar är viktiga men deltagarnas bedömningar bidrar med ytterligare information.
- Förändringar i personers självskattningar kan utgöra ett bra mått på progression.
- Samordnat stöd ger positiva effekter även bland de personer som har en mer negativ bild av sin situation och sina möjligheter.

5.1 Självskattningar ger värdefull information om deltagarna snabbt och enkelt

Ju mer nöjda de som har fått samordnat stöd var med livet i allmänhet och ju större tilltro de hade till sina möjligheter på arbetsmarknaden och sin framtida ekonomiska situation när de första gången träffade teamen, desto bättre var deras försörjningssituation ett till två år senare. Det positiva sambandet är särskilt tydligt när det gäller deltagarnas inkomster från arbete, graden av offentlig försörjning och deltagarnas bedömningar av hur redo de kände sig att börja arbeta eller studera och vad de trodde om sina möjligheter att få ett arbete ett år fram i tiden. Hur nöjda deltagarna var med livet i allmänhet hade också ett positivt samband med deras senare inkomster och de som var mer nöjda med livet var också sjukskrivna i lägre grad. Dessa samband ser vi även när vi tar hänsyn till egenskaper såsom deltagarnas kön, födelseland, ålder och utbildning. Det tyder på att självskattningarna innehåller information som är relaterad till deltagarnas framtida försörjning utöver vad som kan förklaras av skillnader i dessa variabler.

Vi bedömer därför att självskattningarna fångar upp information om deltagarna som tidigt kan ge tecken på hur deras framtida möjligheter på arbetsmarknaden ser ut. Våra resultat ligger i linje med tidigare forskning inom området (bilaga 1) och visar att självskattningar kan vara viktiga för att komplettera andra bedömningar av personers utsikter på arbetsmarknaden.

Samordningsförbunden arbetar redan i dag med att individanpassa stöd och insatser till personernas behov. Vi tror att självskattningarna skulle kunna komplettera underlagen i arbetet med att utforma detta individanpassade stöd genom att synliggöra deltagarnas egna

upplevelser av sin situation och sina möjligheter. Rent praktiskt skulle det kunna betyda att självskattningar som visar att deltagarna inte känner sig redo att börja arbeta eller som har låg tilltro till sina möjligheter på arbetsmarknaden får del av förberedande insatser, medan de som känner sig mer redo och har hög tilltro skulle kunna ta del av mer arbetslivsinriktade insatser.

Ett förslag är därför att teamen systematiskt ställer självskattningsfrågor, liknande de vi har ställt (se bilaga 2), vid det första mötet med deltagarna och därefter ställer samma frågor igen efter att insatserna har genomförts. Frågorna kan självfallet formuleras annorlunda och anpassas både till deltagarna och teamen. Poängen är att systematiskt ställa ett fåtal frågor om självskattning vid två tillfällen och utvärdera skillnaden i svaren.

5.2 Teamens bedömningar är viktiga men deltagarnas bedömningar bidrar mer

Vi ser att både deltagarnas svar och teamens svar på några enkla självskattningsfrågor ger information om deltagarnas förväntade försörjningsutveckling. Vi tror därför att självskattningsfrågor skulle kunna vara bra komplement vid bedömningen av deltagarnas behov och val av insatser.

I linje med tidigare forskning på området tyder våra resultat på att teamens bedömningar bidrar med betydelsefull information om deltagarnas framtida möjligheter på arbetsmarknaden.⁹ Vi finner ett positivt samband mellan teamens bedömningar och deltagarnas framtida arbetsinkomster på samma vis som vi finner ett positivt samband mellan deltagarnas bedömningar och deras försörjningsförmåga. Sambandet finns även för sannolikheten att ha ett arbete eller någon form av offentlig försörjning, som sjukdomsrelaterad ersättning, ersättning vid arbetslöshet eller försörjningsstöd.

⁹ Se till exempel Tranberg Bodilsen, S., m.fl., Measuring employment readiness for hard-to-place individuals, *Humanities & Social Sciences Communications*, 2025, 12, s. 835 och van den Berg, G. m.fl., *Predicting re-employment: machine learning versus assessments by unemployed workers and by their caseworkers*, 2024, IAB-Discussion paper 2024:2. Nielsen, S.A. och M. Rosholm 2025, IZA Discussion Papers 17970, Institute of Labor Economics (IZA). Granqvist N, m.fl., *Caseworkers' Attitudes – Do they Matter?* Empirical Economics 2017, 52(4).

Men resultaten visar samtidigt att teamens bedömningar inte fångar upp all information som deltagarnas självskattningar bidrar med. När vi tar hänsyn till både teamens och deltagarnas bedömningar tyder våra resultat på att deltagarnas självskattningar tillför information utöver den som teamen har tillgång till. Vi ser också att den informationen kan vara viktig för att visa hur deltagarnas framtida försörjning utvecklas. Det innebär att teamens bedömningar är värdefulla, men att de inte fullt ut kan ersätta deltagarnas självskattningar.

5.3 Förändringar i personers självskattningar kan vara ett bra mått på progression

Deltagarna i vår utvärdering fick besvara fyra självskattningsfrågor som behandlade deras syn på livet i allmänhet, hur redo de kände sig att börja arbeta eller studera, hur de upplevde sina möjligheter att få ett arbete och vad de trodde om sin ekonomiska framtid (en fullständig beskrivning av frågorna finns i bilaga 2). Vi har ställt samma frågor till deltagarna vid flera tillfällen och därmed har vi kunnat undersöka om förändringar i bedömningarna är kopplade till hur det går för deltagarna längre fram i tiden. Deltagarnas bedömningar uppmättes i samband med att de första gången träffade teamen och därefter sex månader senare. Resultaten tyder på att uppföljningar av deltagarnas självskattningar kan vara ett relevant mått på progression.

Vi finner ett positivt samband mellan förändringar i deltagarnas bedömningar och deras framtida försörjningssituation. Det betyder att de deltagare vars bedömningar hade förbättrats när deras självskattningar följdes upp ett halvår senare hade en högre grad av egenförsörjning ett till två år längre fram i tiden. Det tyder på att sådana upprepade självskattningar tidigt fångar upp om stödet eller insatsen leder till att de närmar sig arbetsmarknaden.

Det kan vara svårt att avgöra om de insatser som personer med behov av samordnat stöd får del av leder till att de närmar sig arbetsmarknaden. Det beror på att personerna vanligen står långt ifrån arbetsmarknaden och att det troligen tar lång tid innan de kan få ett arbete eller börja studera. Våra resultat tyder på att uppföljningar av enkla frågor som riktas till personer innan och efter att de får del av

stöd och insatser skulle kunna utgöra ett förhållandevis enkelt hjälpmedel för att följa upp stöd till personer som står långt från arbetsmarknaden.

Det är av stort värde att kunna följa upp effekten av insatser som finansieras av samordningsförbund. I sammanhanget vill vi uppmärksamma de förslag som nyligen har presenterats i Regeringskansliets promemoria *Bättre förutsättningar för uppföljning av Finsam-insatser* (S2026/01304). Promemorian föreslår införandet av en ny lag för behandling av personuppgifter vid uppföljning av de insatser som finansieras av samordningsförbund. Förslagen i promemorian syftar till att åtgärda flera av de problem som både Försäkringskassan och ISF i tidigare rapporter¹⁰ uppmärksammat regeringen på.

5.4 Positiva effekter av samordnat stöd även bland de som har en mer negativ bild

När vi skattar effekterna av samordnat stöd hittar vi tecken på att effekterna är större bland deltagare som före stödet hade hög tilltro till sina möjligheter på arbetsmarknaden än bland andra. Skillnaden i de uppskattade effekterna är ibland betydande mellan deltagare med positiva respektive negativa eller neutrala bedömningar.

Samtidigt visar resultaten att samordnat stöd har positiva effekter på den framtida försörjningen i båda grupperna. Det innebär att stödet har gett effekt för deltagare, oavsett hur nöjda de var med livet, hur redo de kände sig att börja arbeta eller hur hög tilltro de hade till sina möjligheter på arbetsmarknaden. Resultaten kanske inte är så förvånande för den grupp av deltagare som var nöjda med livet, kände sig redo att börja arbeta och som hade en hög tilltro till sina möjligheter på arbetsmarknaden. Det följer av att dessa deltagare troligen har en starkare anknytning till arbetsmarknaden. Det som är positivt är att det samordnade stödet även gav positiva effekter till deltagare som upplevde att livet i allmänhet inte kändes bra, inte kände sig redo att arbeta eller som hade en låg tilltro till sina möjligheter på arbetsmarknaden.

¹⁰ Se till exempel ISF 2019:1, 2019:3, 2023:2.

5.5 ISF:s samlade resultat

Detta är den femte rapporten som ISF publicerar om samordningsförbunden sedan ISF fick i uppdrag av regeringen att utvärdera samordningsförbundens verksamhet. Tidigare rapporter har varit regeringsuppdrag och omfattar effektutvärderingar på både kommun- och individnivå. Utvärderingarna är baserade på olika datamaterial, från såväl tiden före pandemin som efter.

Våra granskningar av den teamverksamhet som samordningsförbunden finansierar visar att det finns positiva effekter av samordnat stöd för deltagarnas försörjning. Dessa effekter är framför allt att arbetsinkomster ökar och att deltagarna blir mindre beroende av försörjningsstöd. Båda effekterna är till gagn både för de som får del av stödet och för samhället i stort.

Den utvärdering som den här rapporten är baserad på har tidigare visat att samordnat stöd leder till att deltagarna får högre tilltro till sina möjligheter på arbetsmarknaden och att de blir mer nöjda med livet i allmänhet. De resultat som vi redovisar i den här rapporten visar att personernas bedömningar av sin livssituation och deras tilltro till sina möjligheter på arbetsmarknaden har ett starkt samband med hur deras framtida försörjning utvecklas.

Genom att fånga upp deltagarnas egna upplevelser och bedömningar samt hur dessa förändras över tid med hjälp av några korta och enkla självskattingsfrågor kan självskattningar ge ett värdefullt underlag för att förstå deltagarnas behov och förutsättningar. Återkommande självskattningar kan synliggöra förändringar och ge tidig information om insatser och stöd leder till att deltagarna närmar sig arbetsmarknaden eller inte. Det är viktiga resultat som kan användas i en verksamhet som vi vet ger positiva effekter för en grupp av personer som står långt ifrån arbetsmarknaden och där vägen till ett aktivt arbetsliv ofta kantas av utmaningar.

6 Referenser

Ahlstrom, L., A. Grimby-Ekman, M. Hagberg och L. Dellve, The Work Ability Index and Single-Item Question: Associations with Sick Leave, Symptoms, and Health – a Prospective Study of Women on Long-Term Sick Leave, *Scandinavian Journal of Work, Environment & Health* 2010, 36(5): s. 404–412.

Alavinia, S.M., A.G. de Boer, J.C. van Duivenbooden, M.H. Frings-Dresen och A. Burdorf, Determinants of work ability and its predictive value for disability. *Occupational Medicine*, 2009, 59(1), s. 32–37.

Arai, M., M. Gartell, M. Rödin och G. Özcan, Ethnic Stereotypes and Entry into Labor Market Programs. *Industrial and Labor Relations Review*, 2021, 74(2) s. 293–320.

Arbetsförmedlingen, *Att studera progression. En kartläggning av vägen genom insatser till arbete*, Arbetsförmedlingen Analys 2012:12, Dnr: Af-2021/0064 3038.

Arbetsförmedlingen, *Uppföljning av Ung framtid. Progressionsmätning med enkäter*, Arbetsförmedlingen Analys 2019:5, Dnr: Af-2019/0008 6857.

Arbetsförmedlingen, *Arbetsmarknadsutsikterna Våren 2025, Utvecklingen på arbetsmarknaden 2025–2026*. Arbetsförmedlingen analys 2025:8.

Arendt J. N., H.L. Andersen och M. Saaby, *Measuring employability trajectories among social welfare recipients*, Beskaeftigelses Indikatorprojekt, KORÅ, Det nationale Institutefor Kommuner og Regioners Analyse og Forskning, 2016.

Arendt, J. N., Andersen, H. L. och M. Saaby (2020). The Relationship between Active Labor Market Programs and Employability of the Long-Term Unemployed. 2020, *LABOUR*, 34(2): s. 154–175.

Arulampalam, W., Booth, A.L. och M.P. Taylor, Unemployment persistence, *Oxford Economic Papers*, 2000, 52 (1), s. 24–50.

Bago d'Uva, T., E. van Doorslaer., M. Lindeboom och O. O'Donnell, Does reporting heterogeneity bias the measurement of health disparities? *Health Economics*, 2008, Mars, 17(3), s. 351–375.

Bago d'Uva, T., O. O'Donnell., och E. van Doorslaer. Differential health reporting by educational level and its impact on the measurement of health inequalities among older Europeans, *International Journal of Epidemiology*, 2008, Dec, 37(6), s. 1375–1383.

Bago d'Uva, T., M. Lindeboom, O. O'Donnell, och E. van Doorslaer. Education-related inequity in healthcare with heterogeneous reporting of health, *Journal of the Royal Statistical Society: Series A (Statistics in Society)* 2011, 174(3), s. 639–664.

Bethge, M., F.M. Radoschewski, och C. Gutenbrunner. The Work Ability Index as a screening tool to identify the need for rehabilitation: longitudinal findings from the Second German Sociomedical Panel of Employees. *Journal of Rehabilitation Medicine*, 2012, 44(11), s. 980–987.

Bethge, M., C. Gutenbrunner och S. Neuderth, Work Ability Index predicts application for disability pension after work-related medical rehabilitation for chronic back pain. *Archives of Physical Medicine and Rehabilitation*, 2013, 94(11), s. 2262–2268.

Bryngelson, A., Long-term sickness absence and social exclusion, *Scandinavian Journal of Public Health*, 2009, 37(8) s. 839–845.

Burdorf, A., MH. Frings-Dresen, C. van Duivenbooden och L.A. Elders, Development of a decision model to identify workers at risk of long-term disability in the construction industry. *Scandinavian Journal of Work, Environment & Health*. 2005, 31(2) s. 31–36.

Böckerman, P. och P. Ilmakunnas, Unemployment and Self-assessed Health: Evidence from Panel Data, *Health Economics*, 2009, Volume 18, Issue 2, s. 161–179.

Card, D., J. Kluve, och A. Weber, What works? A meta analysis of recent active labor market program evaluations. *Journal of the European Economic Association*, 2018, 16(3), s. 894–931.

Case, A., A. Fertig och C. Paxson, The Lasting Impact of Childhood Health Circumstances, *Journal of Health Economics*, 2005, 24(2), s. 365–389.

Cederlöf, J., M. Söderström och J. Vikström, Vad kännetecknar en framgångsrik arbetsförmedlare? *Ekonomisk Debatt*, 2022, 50(1), s. 34–47.

Cheung, M., J. Egebark, A. Forslund, L. Laun, J. Vikström och M. Rödin, Does Job Search Assistance Reduce Unemployment? Evidence on Displacement Effects and Mechanisms, *Journal of Labour Economics*, 2025, 43(1), s. 47–81.

Currie, J. och B.C. Madrian, *Health, Health Insurance and the Labor Market*, i Ashenfelter, O.C. och D. Card (red.). *Handbook of Labor Economics*, 1999, V. 3, s. 3309–3416.

Dencker-Larsen, S. Measuring Employability for Disadvantaged Unemployed People? Evidence from Survey and Register Data, *Nordic Journal of Working Life Studies*, 2017, 7(3), s. 107–127.

Eriksson, H-G., von Celsing, A-S., Wahlström, R., Janson, L., Zander, V. och T. Wallman, Sickness absence and self-reported health a population-based study of 43,600 individuals in central Sweden. *BMC Public Health*, 2008, 8:426.

Fugate, M., Kinicki, A. J. och B.E. Ashforth, Employability: A psycho-social construct, its dimensions, and applications. *Journal of Vocational Behavior*, 2004, 65(1), s. 14–38.

Granqvist, N., Hägglund, P. och S. Simonsson, *Caseworkers' Attitudes – Do they Matter?* *Empirical Economics* 2017, 52(4), s. 1271–1288.

Halford, C., Wallman, T., Welin, L., Rosengren, A., Johansson, S., Eriksson, H., Palmer, E., Wilhelmsen, L. och K. Svärdsudd, Effects of self-rated health on sick leave, disability pension, hospital admissions and mortality. A population-based longitudinal study of nearly 15,000 observations among Swedish women and men, *BMC Public Health*, 2012, 12:1103.

Helgesson, M., Johansson, B., Nordqvist, T., Lundberg, I. och E. Vingård, Sickness absence at a young age and later sickness absence, disability pension, death, unemployment and income in native Swedes and immigrants, *European Journal of Public Health*, 2012, 23(4), s. 606–610.

Holleder, A. och H. Jahn, Results from a Nationwide Evaluation Study of labor Market-Integrative Health Promotion for the Unemployed: Impact of the JOBS Program Germany, *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 2023, 20, 6835.

Hägglund, P. och P. Johansson, *Sjukskrivningarnas anatomi – En ESO-rapport om drivkrafterna i sjukförsäkringssystemet*, Rapport till Expertgruppen för studier i offentlig ekonomi 2016:2.

Idler, E.L. och Y. Benyamini, Self-Rated Health and Mortality: A Review of Twenty-Seven Community Studies. *Journal of Health and Social Behaviour*, 1997, 38(1), s. 21–37.

ISF – Inspektionen för socialförsäkringen, *Samordningsförbundens organisering och verksamhet – En granskning av förbund för finansiell samverkan av rehabiliteringsinsatser*, Rapport 2019:1.

ISF – Inspektionen för socialförsäkringen, *Samordnat stöd gör skillnad. En granskning av förbund för finansiell samordning av rehabiliteringsinsatser*. Rapport 2023:2.

ISF – Inspektionen för socialförsäkringen, *Samordnat stöd leder till bättre försörjning. En analys av hur försörjningen påverkas för personer som får stöd av den teamverksamhet som finansieras av samordningsförbunden*. Rapport 2024:12.

ISF – Inspektionen för socialförsäkringen, *Sjukfall som varar över ett år En analys av långtidssjukskrivna och vad som händer under och efter sjukfallen*. Rapport 2025:10.

IFAU – Institutet för arbetsmarknadspolitisk utvärdering, *Vem blir långtidsarbetslös?* Rapport 2007:20.

IFAU – Institutet för arbetsmarknadspolitisk utvärdering, *Kvinnors och mäns sjukfrånvaro*. Rapport 2011:2.

IFAU – Institutet för arbetsmarknadspolitisk utvärdering, *Vilken betydelse har arbetsförmedlare för arbetslösas framtida sysselsättning och arbetsinkomst?* Rapport 2011:10.

IFAU – Institutet för arbetsmarknadspolitisk utvärdering, *Fattig, sjuk och arbetslös – en beskrivning av personer i kläm mellan stat och kommun*. Rapport 2016:7.

IFAU – Institutet för arbetsmarknadspolitisk utvärdering, *Hälsoeffekter av arbetsmarknadspolitiska insatser*, Rapport 2020:20.

IFAU – Institutet för arbetsmarknadspolitisk utvärdering, *Kommunal arbetsmarknadsanställning. Väg till arbete eller a-kassa?* Rapport 2021:6.

IFAU – Institutet för arbetsmarknadspolitisk utvärdering, *Predicting re-employment: machine learning versus assessments by unemployed workers and by their caseworkers*, Working Paper 2023:22.

- Jylhä, M. What is Self-Rated Health and Why does it Predict Mortality? Towards a Unified Conceptual Model. *Social Science & Medicine*, 2009, 69(3), s. 307–316.
- Kapteyn, A., J.P. Smith och A. van Soest., Vignettes and Self-Reports of Work Disability in the United States and the Netherlands, *American Economic Review*, 2007, 97 (1), s. 461–473.
- Kluve, J., The effectiveness of European active labor market programs. *Labour Economics*, 2010, 17(6), s. 904–918.
- Kujala, V., T. Tammelin, J. Remes, E. Vammavaara, E. Ek och J. Laitinen, Work ability index of young employees and their sickness absence during the following year, *Scandinavian Journal of Work, Environment and Health*, 2006, 32(1), s.75–84.
- Lindberg, P., M. Josephson, L. Alfredsson, och E. Vingård. Comparisons between five self-administered instruments predicting sick leaves in a 4-year follow-up, *International Archives of Occupational and Environmental Health*, 2009, 82, s. 227–234.
- Lundin, A., K. Kjellberg, O. Leijon, L. Punnett och T. Hemmingson, The Association Between Self-Assessed Future Work Ability and Long-Term Sickness Absence, Disability Pension and Unemployment in a General Working: A 7-Year Follow-Up Study. *Population Journal of Occupational Rehabilitation*, 2016, v.26, s. 195–203.
- McQuaid, R. W. och C. Lindsay, The Concept of Employability. *Urban Studies*, 2005, 42(2), s. 197–219.
- Mousteri, V., Daly, M. och L. Delaney, The scarring effect of unemployment on psychological well-being across Europe, *Social Science Research*, 2018, Vol. 72, s. 146–169.
- Mueller, A. I., Spinnewijn, J., och G. Topa, Job Seekers' Perceptions and Employment Prospects: Heterogeneity, Duration Dependence, and Bias. *The American Economic Review*, 2021, 111(1), s. 324–363.
- Nielsen, S.A. och M. Rosholm, *Knocking on Employment's Door: The Power of Caseworker Beliefs on Job and Health Outcomes for the Long-Term Unemployed*, 2025, IZA Discussion Papers 17970, Institute of Labor Economics (IZA).
- Nordström Skans, O., Har ungdomsarbetslöshet långsiktiga effekter, *Arbetsmarknad & Arbetsliv*, 2005, 11(3), s. 147–156.

Prop. 2002/03:132, *Finansiell samordning inom rehabiliteringsområdet*, s. 49.

RiR – Riksrevisionen, *Är sjukskrivning bra för hälsan?* Rapport 2016:3.

Roelen, C.A., M.W. Heymans, J.W. Twisk, J.J. van der Klink, J.W. Groothoff JW och W. van Rhenen, Work Ability Index as tool to identify workers at risk of premature work exit, *Journal of Occupational Rehabilitation*, 2014; 24(4), s. 747–754.

Rosholm, M., Staghøj, J., Svarer, M., och B. Hammer, A Danish Profiling System, *Nationaløkonomisk Tidsskrift*, 2006, 144, s. 209–229.

Sell, L., U. Bültmann, R. Rugulies, E. Villadsen, A. Faber och K. Søgaard, Predicting long-term sickness absence and early retirement pension from self-reported work ability, *International Archives of Occupational and Environmental Health*, 2009, 82(9), s. 1133–1138.

Sveriges kommuner och landsting, *Finsams roll i framtidens välfärd – En nationell ESF finansierad förstudie inför ett utvecklingsarbete inom området finansiell samordning*. Rapport 2016.

Torgovitsky, A., Nonparametric Inference on State Dependence in Unemployment, 2019, *Econometrica*, 87(5), s. 1475–1505.

Tranberg Bodilsen S., S. Albeck Nielsen och M. Rosholm, Measuring employment readiness for hard-to-place individuals, *Humanities & Social Sciences Communications*, 2025, 12, 835.

van den Berg, G., Kunaschk, M., Lang, L., Stephan, G. och A. Uhlenhorff., *Predicting re-employment: machine learning versus assessments by unemployed workers and by their caseworkers*, 2024, IAB – Discussion paper 2024:2.

van Hooft, E. A. Motivating and hindering factors during the reemployment process: the added value of employment counselors' assessment. *Journal of Occupational Health Psychology*, 2014, 19(1), s. 1–17.

Winkelmann, L., och R. Winkelmann. Why are the unemployed so unhappy? Evidence from panel data. *Economica*, 1998, 65:257, s. 1–15.

Winkelmann, R. Unemployment and happiness. *IZA World of Labor*, 2014, 94, s. 1–10.

Bilaga 1: Vad säger tidigare litteratur om självskattningar

I denna bilaga sammanfattar vi viktiga resultat och slutsatser från studier som behandlar sambandet mellan personers och handläggares bedömningar av personers hälsa och möjligheter på arbetsmarknaden med personernas framtida arbetsmarknadsutfall. Några av studierna visar även i vilken utsträckning förändringar i deltagarnas bedömningar efter att de har fått del av olika insatser kan användas som mått för att mäta om personerna närmat sig arbetsmarknaden.

Registeruppgifter saknar information som kan vara viktig för att identifiera vilka som behöver stöd och hjälp

Studier visar att personers bedömningar, självskattningar, av sin hälsa och arbetsförmåga kan användas för att förutspå vilka som riskerar att bli långtidssjukskrivna eller långtidsarbetslösa.¹¹ Självskattningar verkar således kunna användas för att rikta insatser och stöd till de som behöver det allra mest.

Men denna information finns inte i registerdata. Därför behöver registerdata kompletteras med information från enkäter eller intervjuer som riktas till personer i målgruppen och deras handläggare.

¹¹ Se till exempel: A. Lundin, m.fl. The Association between Self-Assessed Future Work Ability and Long-Term Sickness Absence, Disability Pension and Unemployment in a General Working Population: A 7-year Follow-Up Study. *Journal of Occupational Rehabilitation*, (2016) v. 26, s. 195–203.

Tillförlitligheten i personers egna bedömningar

Forskningen visar att det finns starka samband mellan självskattad hälsa, sjuklighet och mortalitet. Forskare har samlat in självskattad hälsa sedan 1950-talet för att beskriva hälsan för olika grupper av personer. Enkla globala självskattningsmått för hälsa används som hälsomått såväl nationellt som internationellt. Måttet används vid folkhälsoundersökningar och rekommenderas numera som en standarddel i hälsoundersökningar.¹²

Arbetsförmåga mäts vanligen med hjälp av självskattningar, antingen i form av olika index eller via enstaka frågor. Värdet av dessa självskattningar ligger i förmågan att förutspå den framtida arbetsförmågan. Hur väl den självskattade arbetsförmågan verkligen mäter personens faktiska arbetsförmåga (validiteten) har testats i många studier som följer personer över tid. Studierna har visat på starka samband mellan självskattad dålig arbetsförmåga och långtidssjukskrivningar¹³, sjukersättning (förtidspension)¹⁴ och

¹² Se till exempel: ESO, *Sjukskrivningarnas anatomi – En ESO-rapport om drivkrafterna i sjukförsäkringssystemet*, Rapport 2016:2; Halford, m.fl., Effects of self-rated health on sick leave, disability pension, hospital admissions and mortality. A population-based longitudinal study of nearly 15,000 observations among Swedish women and men, *BMC Public Health*, 2012, 12:1103; Idler, E.L. och Y. Benyamini, Self-Rated Health and Mortality: A Review of Twenty-Seven Community Studies. *Journal of Health and Social Behaviour*, 1997, 38(1), s. 21–37; IFAU – Institutet för arbetsmarknadspolitisk utvärdering, *Kvinnors och mäns sjukfrånvaro*. Rapport 2011:2.

¹³ Burdorf, A. m. fl., Development of a decision model to identify workers at risk of long-term disability in the construction industry, *Scandinavian Journal of Work, Environment and Health*, 2005: vol. 31, s. 31–36; Alavinia, S. M., m. fl. Determinants of work ability and its predictive value for disability, *Occupational Medicine*, 2009, 59(1), s. 32–37; Kujala, V., m.fl., Work ability index of young employees and their sickness absence during the following year. *Scandinavian Journal of Work, Environment and Health*, 2006, v. 36, s. 75–84; Lindberg, P., m.fl., Comparisons between five self-administered instruments predicting sick leaves in a 4-year following up. *International Archives of Occupational and Environmental Health*, 2009, 82(2), s. 227–234; Bethge, M., m.fl. The Work Ability Index as a Screening Tool to Identify the Need for Rehabilitation: longitudinal findings from the second German Sociomedical Panel of Employees. *Journal of Rehabilitation Medicine*, 44 (11), s. 980–987; Sell, L., m. fl., Predicting long-term sickness absence and early retirement pension from self-reported work ability. *International Archives of Occupational and Environmental Health*, 2009, 82(9), s. 1133–1138; Ahlstrom, L., m.fl. The work ability index and single-item question: associations with sick leave, symptoms, and health – a prospective study of women on long-term sick leave. *Scandinavian Journal of Work, Environment and Health*, 2010, 36(5), s. 404–412.

¹⁴ Burdorf, A. m.fl., Development of a decision model to identify workers at risk of long-term disability in the construction industry, *Scandinavian Journal of Work, Environment and Health*, 2005: vol. 31, s. 31–36; Sell, L., m.fl., Predicting long-term sickness absence and early retirement pension from self-reported work ability. *International Archives of Occupational and Environmental Health*, 2009, 82(9), s. 1133–1138; Roelen, C.A., m.fl.,

långtidsarbetslöshet¹⁵. Självskattad arbetsförmågan anses vara effektiv och tillförlitlig på grund av den mängd av underliggande faktorer som personerna tar hänsyn till när de skattar sin arbetsförmåga, ofta omätbara faktorer.

Det finns både utmaningar och eventuellt även problem med tillförlitlighet när personer själva ska bedöma sin hälsosituation. Forskning visar att högutbildade, personer med hög utbildning, personer med höga inkomster samt kvinnor bedömer sin hälsa som sämre än de med låg utbildning, de med låga inkomster samt män.¹⁶ Men inga andra mått på hälsa tyder på att högutbildade, höginkomsttagare och kvinnor faktiskt skulle ha en sämre hälsa. Därför är en slutsats att självskattad hälsa inte fungerar som mått för att belysa skillnader i den faktiska hälsan *mellan* grupper. Däremot verkar självskattad hälsa fungera som mått på skillnader i faktisk hälsa *inom* grupper.¹⁷ På samma sätt är det svårt att fastställa en persons arbetsförmåga, eftersom den troligen är starkt kopplad till den självupplevda hälsan.

Work Ability Index as tool to identify workers at risk of premature work exit, *Journal of Occupational Rehabilitation*, 2014, 24(4) s. 747–754.

¹⁵ Bethge, M., m.fl. The Work Ability Index as a Screening Tool to Identify the Need for Rehabilitation: longitudinal findings from the second German Sociomedical Panel of Employees. *Journal of Rehabilitation Medicine*, 44 (11), s. 980–987; Bethge, M., m.fl., Work Ability Index predicts applications for disability pension after work-related medical rehabilitation for chronic back pain, *Archives of Physical Medicine and Rehabilitation*, 2013, 94, s. 2262–2268.

¹⁶ Bago d’Uva, T. m.fl., Does reporting heterogeneity bias the measurement of health disparities? *Health Economics*, 2008, 17(3), s. 351–375; Bago d’Uva, T., m.fl., Differential health reporting by educational level and its impact on the measurement of health inequalities among older Europeans, *International Journal of Epidemiology*, Oxford journal, 2008, 37(6), s. 1375–1383; Bago d’Uva, T., m.fl, Education-related inequity in healthcare with heterogeneous reporting of health, *Journal of the Royal Statistical Society: Series A (Statistics in Society)* 2011, 174(3), s. 639–664; Idler, E.L. och Y. Benyamini, Self-Rated Health and Mortality: A Review of Twenty-Seven Community Studies. *Journal of Health and Social Behaviour*, 1997, 38(1), s. 21–37; Kapteyn, A., m.fl., Vignettes and Self-Reports of Work Disability in the United States and the Netherlands, *American Economic Review*, 2007, 97 (1), s. 461–473.

¹⁷ Jylhä, M. What is Self-Rated Health and Why does it Predict Mortality? Towards a Unified Conceptual Model. *Social Science & Medicine*, 2009, 69(3), s. 307–316.

Självskattningar har använts för att identifiera personer som behöver mer stöd och hjälp

Det finns flera olika verktyg för att kunna identifiera vilka personer som löper hög risk att bli långtidssjukskrivna eller långtidsarbetslösa, så kallade profileringsverktyg. Flera länder använder numera statistiska modeller som ett stöd för handläggare för att visa på vilka personer som riskerar att bli långtidssjukskrivna eller långtidsarbetslösa. Modellerna grundar sig vanligen på registerdata och använder registerbaserad information om exempelvis ålder, kön, utbildning, yrke, historik av sjukskrivningar eller arbetslöshet för att förutsäga risken för att en person blir långvarigt sjukskriven eller arbetslös.¹⁸

De arbetslösas eller sjukskrivnas egna bedömningar av sina möjligheter kompletterar de statistiska modellerna. Det beror på att personernas erfarenhet och kunskap tillför viktig information som inte finns i registerdata. Exempelvis visar en studie att bedömningar om ohälsa (upplevda hälsoproblem) begränsar jobbsökandet och även sannolikheten att få jobb bland arbetslösa med svag anknytning till arbetsmarknaden i Holland.¹⁹ Analysen visar även att hälsa är den faktor som har förmåga att förutsäga personens chans att få ett arbete.

En annan studie har använt enkätdata för att undersöka sambandet mellan arbetssökandes uppfattningar om sina jobbmöjligheter och sannolikheten att få ett jobb.²⁰ Resultaten visar att den egna bedömningen av sannolikheten att få arbete inom en viss tid i hög grad förutsäger om den arbetssökande faktiskt får arbete inom denna tidsram. I linje med denna studie visar en svensk studie baserad på enkätdata för unga arbetssökande att de faktorer som var starkast förknippade med att de senare hittade ett arbete var deras egen bedömning om sina framtida möjligheter att få jobb, och deras

¹⁸ IFAU – Institutet för arbetsmarknadspolitisk utvärdering, *Vem blir långtidsarbetslös?* Rapport 2007:20. Rosholm, M., m.fl., A Danish Profiling System, *Nationalekonomisk Tidsskrift*, 2006, 144, s. 209–229.

¹⁹ van Hooft, E.A. Motivating and hindering factors during the reemployment process: the added value of employment counselors' assessment. *Journal of Occupational Health Psychology*, 2014, 19(1), s. 1–17.

²⁰ Mueller, A. I. m.fl., Job Seekers' Perceptions and Employment Prospects: Heterogeneity, Duration Dependence, and Bias. *The American Economic Review*, 2021, 111(1), s. 324–363.

livsnöjdhet.²¹ Personer som från början gjorde en mer positiv bedömning, alternativt var mer nöjda med livet eller som uppvisade en positiv utveckling i dessa faktorer, hade en högre sannolikhet att hitta ett arbete. En slutsats från studien är att självskattningsfrågor till arbetssökande kan öka träffsäkerheten när det gäller att förutsäga hur det går för personerna på arbetsmarknaden.

Kombinationen av registerdata och självskattningar verkar ge de bästa förutsägelseorna, eller prediktionerna. En finsk studie visar till exempel att den modell som bäst förutspår vilka personer som har högst risk att bli långtidssjukskrivna är en modell som inkluderar både registerdata i form av sociodemografiska variabler, sjuk-skrivningshistorik och hälsorelaterade faktorer i form av självskattad hälsa.²² Detsamma gäller möjligheterna att förutspå vilka som kommer att bli långtidsarbetslösa.²³ Ytterligare en studie understryker att deltagarnas egna bedömningar är viktiga för att förutse vilka som blir långtidsarbetslösa. Studien har jämfört hur bra tre olika metoder är på att förutsäga vilka av de arbetslösa som kommer att få jobb inom sex månader. Den första metoden utgår från de arbetssökandes egna bedömningar, den andra från handläggares bedömningar, och den tredje baseras på en statistisk modell (maskininlärnings-algoritmer). Resultaten visar att den statistiska modellen oftast är mest träffsäker, men att vissa grupper kan göra minst lika bra bedömningar, till exempel kvinnor och yngre. De bästa resultaten uppnåddes när de statistiska modellerna kombinerades med personernas egna bedömningar. Författarna konstaterar att själv-rapporterade bedömningar innehåller information som inte alltid kan fångas upp av statistiska modeller och registerdata. De konstaterar att detta även i viss mån gäller handläggares bedömningar.

²¹ Arbetsförmedlingen, *Uppföljning av Ung framtid. Progressionsmätning med enkäter*, Arbetsförmedlingen Analys 2019:5.

²² Roelen, C. m.fl., Development and validation of a prediction model for long-term sickness absence based on occupational health survey variables, *Disability and Rehabilitation*, 2018, Vol. 40 No. 2, s. 168–175.

²³ van den Berg, G. m.fl., *Predicting re-employment: machine learning versus assessments by unemployed workers and by their caseworkers*, 2024, IAB – Discussion paper 2024:2.

Förändringar i personers självskattningar verkar mäta progression

De flesta studier av effekterna av rehabilitering och insatser har som regel studerat i vilken utsträckning personerna kommer i arbete eller börjar studera. Men tidigare forskning visar att insatser riktade till personer som står långt ifrån arbetsmarknaden endast har blygsamma effekter på sysselsättning och egenförsörjning på kort sikt, det vill säga under tiden som insatserna pågår eller strax efter att de har avslutats.²⁴

Insatserna resulterar med andra ord inte alltid direkt i en anställning men de kan ändå spela en viktig roll, genom att bidra till att personerna exempelvis mår bättre, tror mer på sig själva, och får stöd och relevant erfarenhet. Det kan i sig öka möjligheterna att personen får ett arbete eller börjar studera på längre sikt. Att personer närmar sig arbetsmarknaden kallas i litteraturen för *progression*.

Användningen av tidigare mått för att mäta progression

Tidigare litteratur visar att förändringar i personernas självskattningar av sin förmåga och sin hälsa kan avspegla progression mot arbetsmarknaden bland de med svag arbetsmarknadsanknytning.²⁵ Men det varierar mellan studierna när det gäller vilka mått som anses vara relevanta faktorer för progression.

Anställningsbarhet är ett mått som ofta har använts för att mäta hur nära personer befinner sig arbete och arbetsmarknaden.²⁶ Men det skiljer sig åt i litteraturen hur anställningsbarhet definieras. Snarare

²⁴ Card, D. m.fl., What works? A meta analysis of recent active labor market program evaluations. *Journal of the European Economic Association*, 2018, 16(3), s. 894-931; Kluge, J., The effectiveness of European active labor market programs. *Labour Economics*, 2010, 17(6), s. 904-918.

²⁵ Arendt, J. N. m.fl. The Relationship between Active Labor Market Programs and Employability of the Long-Term Unemployed. 2020, *LABOUR*, 34(2): s. 154-175; Arendt J. N. m.fl., *Measuring employability trajectories among social welfare recipients*, Beskaeftigelses Indikatorprojekt, KORA, Det nationale Institutefor Kommuner og Regioners Analyse og Forskning, 2016; Tranberg Bodilsen, S. m.fl., Measuring employment readiness for hard-to-place individuals, *Humanities & Social Sciences Communications*, 2025, 12:835.

²⁶ Se till exempel: Arbetsförmedlingen, *Uppföljning av Ung framtid. Progressionsmätning med enkäter*, Arbetsförmedlingen Analys 2019:5; Arendt J. N. m.fl., *Measuring employability trajectories among social welfare recipients*, Beskaeftigelses Indikatorprojekt, KORA, Det nationale Institutefor Kommuner og Regioners Analyse og Forskning, 2016.

än att beskriva en person som anställningsbar eller inte används ofta ett begrepp som inkluderar flera olika dimensioner. Vissa författare anser att anställningsbarhet inte enbart ska beskrivas med personliga egenskaper, utan snarare som ett samspel mellan individens resurser och de möjligheter och begränsningar som omgivningen skapar. Anställningsbarhet omfattar därmed flera olika egenskaper och omständigheter, såsom demografiska egenskaper, hälsa, välmående, geografisk mobilitet²⁷ samt personliga omständigheter som familjeförhållanden, sociala nätverk, samt externa faktorer i form av arbetsmarknadsförhållanden, och makroekonomisk stabilitet.²⁸

Andra författare föreslår i stället ett mer individcentrerat mått som utgår ifrån personens förmåga att anpassa sig till förändringar på arbetsmarknaden. De beskriver anställningsbarhet utifrån personens karriäridentitet, personlig anpassningsförmåga, samt socialt kapital och humankapital. Utöver socialt kapital och humankapital, så inkluderar detta mått på anställningsbarhet alltså även känslomässiga och emotionella aspekter som tar hänsyn till hur personen tänker, känner och motiveras i relation till arbete.

De första studierna som försökte mäta om insatser till arbetssökande leder till att personerna närmar sig arbetsmarknaden utgick från det danska BIP-projektet.²⁹ Projektet följde långtidsarbetslösa personer under flera år. De som ingick i studierna fick besvara enkäter var tredje månad om deras hälsa, kunskap om arbetsmarknaden, sökbeteende och tilltro till att hitta ett arbete. I studierna ingick enkäter till både de som var arbetslösa och deras arbetsförmedlare.

En studie utifrån BIP-materialet gäller olika mått på anställningsbarhet som påverkas av arbetsmarknadsinsatser och som samtidigt var kopplade till en ökning i sannolikheten att få ett arbete.³⁰ Studien fokuserade på hälsa och arbetsrelaterad förmåga, bedömning av personernas arbetsmarknadsutsikter, sociala

²⁷ McQuaid, R. W. och C. Lindsay, The Concept of Employability. *Urban Studies*, 2005, 47(2), s.197–219.

²⁸ Fugate, M., m.fl., Employability: A psycho-social construct, its dimensions, and applications. *Journal of Vocational Behavior*, 2004, 65(1), 14–38.

²⁹ BIP står för "Beskæftigelses Indikator projekt".

³⁰ Arendt J. N., m.fl., *Measuring employability trajectories among social welfare recipients*, Beskæftigelses Indikatorprojekt, KORA, Det nationale Institut for Kommuner og Regioners Analyse og Forskning, 2016; Arendt, J. N., m.fl., The Relationship between Active Labor Market Programs and Employability of the Long-Term Unemployed. 2020, *LABOUR*, 34(2): s. 154–175.

färdigheter, sociala nätverk, och ambitionen att hitta ett jobb. Tanken var att undersöka om förändringar i de olika måtten på anställningsbarhet är kopplat till chansen att komma i arbete och om förändringar i sådana mått därmed kan användas för att utvärdera om insatserna har bidragit till progression mot arbetsmarknaden. Resultaten visar att förändringar i självskattad hälsa, förmåga att hantera vardagslivet, och upplevd arbetsförmåga var starkast kopplade till en framtida anställning. Men självskattad hälsa var den enda av faktorerna som både kunde förutsäga chansen att få ett jobb och som samtidigt var positivt kopplad till att delta i ett arbetsmarknadsprogram.³¹

En annan studie från Danmark har också undersökt betydelsen av förändringar i personers självskattningar. Den studien har studerat personers bedömningar av sin hälsa, välbefinnande, förmåga att söka och utföra ett jobb, möjligheter på arbetsmarknaden, framtidsutsikter samt alkohol- och drogbruk. Den visar också att förändringar i personernas bedömning av sin hälsa och arbetsförmåga var de faktorer som hade starkast koppling till om de senare fick något arbete.³²

Hälsa som progressionsfaktor grundar sig i hypotesen att arbetsökande har en sämre hälsa och därmed svårare att ägna tid och energi till att söka jobb och även till andra arbetsrelaterade aktiviteter. Hälsan påverkar personens arbetsförmåga, löner och benägenhet att investera i en utbildning eller att överhuvudtaget delta i arbetskraften.³³ Studier visar också att arbetslösa verkar ha sämre självskattad hälsa än personer som har ett arbete. Men det finns inget stöd för att hälsan skulle försämrats av arbetslöshet. Sämre hälsa hos arbetslösa kan bero på en selektion, det vill säga att personer som har

³¹ Arendt, J. N. m.fl. The Relationship between Active Labor Market Programs and Employability of the Long-Term Unemployed. 2020, *LABOUR*, 34(2): s. 154–175.

³² Dencker-Larsen, S. Measuring Employability for Disadvantaged Unemployed People? Evidence from Survey and Register Data, *Nordic Journal of Working Life Studies*, 2017, 7(3), s. 107–127.

³³ Arendt J. N. m.fl., *Measuring employability trajectories among social welfare recipients*, Beskaeftigelses Indikatorprojekt, KORA, Det nationale Institutefor Kommuner og Regioners Analyse og Forskning, 2016; Currie, J. och B.C. Madrian, *Health, Health Insurance and the Labor Market*, i Ashenfelter, O.C. och D. Card (red.). *Handbook of Economics*, 1999, V. 3, s. 3309–3416; Case, A. m.fl, The Lasting Impact of Childhood Health Circumstances, *Journal of Health Economics*, 2005, 24(2), s. 365–389.

sämre hälsa blir arbetslösa, och inte på att hälsan försämrats av att personen blivit arbetslös.³⁴

Livsnöjdhet är en annan faktor som har en stark koppling till om en person har sysselsättning eller inte. Inte så förvånande visar studier att arbetslöshet minskar livsnöjdheten. Det finns även tecken på att livsnöjdheten inte återgår till sin initiala nivå om personen får ett arbete igen, även om den faktiskt förbättras.³⁵ De arbetssökande som är minst nöjda med livet är också de som är minst effektiva i att söka jobb.³⁶ De negativa effekterna av att få försämrad livsnöjdhet kan mildras eller dämpas genom att personerna får delta i arbetsmarknadspolitiska program om programmen eller insatserna motsvarar deras kompetens och att de verkligen leder till bättre möjligheter att få ett arbete.

Handläggares bedömningar är också viktiga

Flera studier visar att yrkesmässiga bedömningar är minst lika viktiga som arbetssökandes och sjukskrivnas bedömningar av sina möjligheter.³⁷ Dessa yrkesmässiga bedömningar är också information som sällan finns i registerdata. Forskningen tyder exempelvis på att handläggare ofta har ett stort handlingsutrymme och att deras bedömningar påverkar både vilka insatser som erbjuds till olika personer och hur det går för personerna när de försöker ta sig ut på arbetsmarknaden. Variationer i handläggarnas erfarenhet, attityder och syn på regelverk leder också till skillnader i beslut och hur det går för personerna.

En studie visar att en högre tilltro från handläggaren ökar sysselsättningsgraden, inkomster och sannolikheten att delta i utbildning

³⁴ Bäckerman, P och P. Ilmakunnas, Unemployment and Self-assessed Health: Evidence from Panel Data, *Health Economics*, 2009, Volume 18, Issue 2, s. 161–179.

³⁵ Se till exempel: Lucas, R. E. m.fl., Unemployment Alters the Set Point for Life Satisfaction. *Psychological Science*, 2004, 15(1): 8–13; Clark, A. m.fl., Lags and Leads in Life Satisfaction: A test of the Baseline Hypothesis. *The Economic Journal*, 2008, 118(529): 222–243; Winkelmann, L. och R. Winkelmann., Why are the unemployed so unhappy? Evidence from Panel Data. *Economica*, 1998, 65(257):1–15; Winkelmann, R., Unemployment and happiness. *IZA World of Labor*, 2014:94, 1–10.

³⁶ Winkelmann, R. Unemployment and happiness. *IZA World of Labor*, 2014:94, 1–10.

³⁷ Se till exempel Tranberg Bodilsen, S., m.fl., Measuring employment readiness for hard-to-place individuals, *Humanities & Social Sciences Communications*, 2025, 12, s. 835; van den Berg, G. m.fl., *Predicting re-employment: machine learning versus assessments by unemployed workers and by their caseworkers*, 2024, IAB – Discussion paper 2024:2.

bland långtidsarbetslösa mottagare av ekonomiskt bistånd i Danmark.³⁸ Studien visar även på positiva hälsoeffekter. Författarna utgår ifrån en slumpmässig fördelning av arbetslösa mellan olika handläggare på arbetsmarknadskontoren för att beräkna den kausala effekten av handläggarnas tro på arbetslösas framtida möjligheter på arbetsmarknaden.

Andra studier visar att handläggares inställning och tilltro till personen kan påverka såväl sjukskrivningstider³⁹, personernas möjligheter att få delta i arbetsmarknadsutbildning⁴⁰, deras chanser att få ett arbete⁴¹ och att bli beviljade sjukpenning⁴². Exempelvis påverkar handläggarnas attityder till regelverk och rehabiliteringsinsatser hur de agerar under sjukskrivningsperioden, och därmed även sjukfallens längd.⁴³ Men alla handläggare är inte lika erfarna, och att få en erfaren handläggare kan göra stor skillnad för möjligheterna att få ett jobb.⁴⁴ Det kan också spela roll hur ofta en person har möjlighet att träffa sin handläggare.⁴⁵

³⁸ Nielsen, S.A. och M. Rosholm, *Knocking on Employment's Door: The Power of Caseworker Beliefs on Job and Health Outcomes for the Long-Term Unemployed*, 2025, IZA Discussion Papers 17970, Institute of Labor Economics (IZA).

³⁹ Granqvist N, m.fl., *Caseworkers' Attitudes – Do they Matter?* Empirical Economics 2017, 52(4).

⁴⁰ Arai, M. m.fl., Ethnic stereotypes and entry into labour market programs. *ILR Review* 74(2) March. 2021, s. 293–320. Journal website: journals.sagepub.com/home/ilr.

⁴¹ IFAU – Institutet för arbetsmarknadspolitisk utvärdering, *Vilken betydelse har arbetsförmedlare för arbetslösas framtida sysselsättning och arbetsinkomst?* Rapport 2011:10.

⁴² RiR – Riksrevisionen, *Är sjukskrivning bra för hälsan?* Rapport 2016:3.

⁴³ Granqvist, m.fl., *Caseworkers' Attitudes – Do they Matter?* Empirical Economics 52(4) 2017.

⁴⁴ Cederlöf, J. m.fl., Vad kännetecknar en framgångsrik arbetsförmedlare? *Ekonomisk Debatt*, 2022, 50(1), s. 34–47.

⁴⁵ Cheung, M., m.fl., Does Job Search Assistance Reduce Unemployment? Evidence on Displacement Effects and Mechanisms, *Journal of Labour Economics*, 2025, 43(1), s. 47–81.

Bilaga 2: Metod

Analysen baseras både på självskattningsenkäter och registerdata

I det här avsnittet beskriver vi de data som vi har använt för att utvärdera sambandet mellan personers självskattningar och deras framtida försörjning. Vi beskriver även de modeller som vi har använt för att skatta sambandet och för att studera effekter av samordnat stöd på deltagarnas försörjning.

Samtliga deltagare har gjort självskattningar vid mer än ett tillfälle

För att mäta självskattningar har vi använt oss av de enkäter som ISF samlade in i samband med effektutvärderingen av FINSAM Göteborg, Insjöräkets och Stockholm stads samordningsförbund under perioden 2019–2022.⁴⁶ Samtliga deltagare i den utvärderingen fick besvara enkäter i samband med att de första gången kallades till de team som samordningsförbunden finansierar. Enkäterna innehåller ett antal påståenden som gör det möjligt att mäta hur deltagarna upplevde sin situation och sina möjligheter på arbetsmarknaden. Enkäten besvarades i samband med att de träffade teamet första gången och igen sex månader senare. Eftersom enkäten besvarades vid mer än ett tillfälle är det möjligt att mäta eventuella förändringar i deltagarnas bedömningar. Efter det första mötet med deltagaren fick även teamen besvara några av de frågor som deltagarna besvarade i sina enkäter. Frågorna besvarades av en teamrepresentant som fick

⁴⁶ Se ISF, *Samordnat stöd gör skillnad. En analys av effekterna av samordningsförbundens verksamhet på individnivå*. Rapport 2023:2; *Samordnat stöd leder till bättre försörjning. En analys av hur försörjningen påverkas för personer som får del av den teamverksamhet som finansieras av samordningsförbunden*. Rapport 2024:12.

göra motsvarande bedömningar av deltagarnas möjligheter på arbetsmarknaden.

Utvärderingen baserades på ett experiment som delade in deltagare i en behandlingsgrupp som fick träffa teamen direkt och en kontrollgrupp som fick vänta sex månader innan de fick träffa teamet. Samtliga deltagare fick besvara enkäten i samband med att de träffade teamen och sex månader senare. Men eftersom kontrollgruppen fick vänta i sex månader på att träffa teamen fick de dessutom besvara en enkät i samband med att de tackade ja till att delta i utvärderingen. Den första enkäten till kontrollgruppen har alltså inte någon motsvarighet hos behandlingsgruppen, eftersom de fick träffa teamet direkt. Det innebär att deltagare i behandlingsgruppen alltså har fått besvara två enkäter och kontrollgruppen tre enkäter. Enkäterna skickades ut med sex månaders mellanrum, men bara en gång till teamen och deras samordnare.

Nedan är en tidsindelning för när vi har samlat in våra enkätsvar:

1. Remissen kommer till samordningsförbundet.
2. Informationsmöte med den remitterade som tillfrågas om att delta i utvärderingen och de tillfrågade som ger samtycke till att delta i utvärderingen randomiseras till behandlings- eller kontrollgrupp.
3. Enkät 1 skickas ut till alla deltagare (enkät 1 deltagare; enkät 1 kontrollgruppen). Detta sker direkt under eller efter informationsmötet.
4. Behandlingsgruppen träffar teamet, kontrollgruppen träffar inte teamet.
5. En enkät skickas till teamen där en av representanterna besvarar enkäten (enkät 1 handläggare). Detta sker direkt efter teamets möte med deltagaren.
6. Minst sex månader efter informationsmötet: enkät 2 skickas till både behandlingsgruppen och kontrollgruppen (enkät 2 deltagare; enkät 2 kontrollgruppen).
7. Kontrollgruppen träffar teamen.
8. Minst sex månader efter enkät 2: enkät 3 skickas till kontrollgruppen (enkät 3 kontrollgruppen).

Baserat på resultat från tidigare studier har vi utgått ifrån fem olika mått för att mäta deltagarnas bedömningar, självskattningar, av sin livsnöjdhet och sina möjligheter på arbetsmarknaden. De flesta påståenden bedöms på en skala mellan 0–10, där 10 innebär att respondenten instämmer helt med påståendet och 0 betyder att hen inte alls instämmer. För självskattningen av livsnöjdhet motsvarade 0 i stället ”inte alls bra” och 10 ”mycket bra”. För frågan om antalet aktiviteter under en vecka fanns fyra svarsalternativ. Deltagarna fick även en nionde öppen fråga om de ville tillägga något om det stöd och den hjälp som de har fått av myndigheterna.

Några av dessa påståenden gavs i en motsvarande enkät till teamet. Den besvarades av en representant för teamet i samband med att deltagaren träffade teamet. Påståendena är då omformulerade till att gälla deltagare X.

Nedan listas samtliga påståenden som gavs till deltagare respektive teamet i enkäterna:

Nedan listas samtliga påståenden som gavs till deltagare respektive handläggaren i enkäterna:

Fråga 1 Deltagare: *”Jag har goda möjligheter att få ett jobb (eller studera) inom det närmaste året”*

Fråga 1a Team: *”Jag bedömer att X goda möjligheter att få ett jobb (eller studera) inom det närmaste året”*

Fråga 1b Team: *”Jag bedömer att X goda möjligheter att få ett jobb (eller studera) inom de kommande tre åren”*

Fråga 2 Deltagare: *”Jag känner mig redo att kunna arbeta eller studera”*

Fråga 2 Team: *”Jag bedömer att X känner sig redo att kunna arbeta eller studera”*

Fråga 3 Deltagare: *”Jag har goda möjligheter att klara mig ekonomiskt i framtiden”*

Fråga 3 Team: *”Jag bedömer att X har goda möjligheter att klara sig ekonomiskt i framtiden”*

Fråga 4 Deltagare: *”Hur många aktiviteter har du denna vecka (till exempel: att träffa någon, träna, gå på bio, gå till banken, gå till frisören)?”* (svarsalternativ: 0, 1–2, 3–4, 5 eller fler)

Fråga 4 Team: *"Hur många aktiviteter bedömer du att X har denna vecka (till exempel: att träffa någon, träna, gå på bio, gå till banken, gå till frisören)?"* (svarsalternativ: 0, 1–2, 3–4, 5 eller fler)

Fråga 4b Team: *"Hur väl tycker du att du kan bedöma X:s möjligheter och aktiviteter?"* (svarsalternativen inte alls, till viss del, till stor del, mycket väl).

Fråga 5 Deltagare: *"Jag behöver ofta ta hand om andra i min familj/omgivning"*

Fråga 6 Deltagare: *"Jag tycker livet i allmänhet känns..."* (här stod 0 för "inte bra" och 10 för "mycket bra")

Fråga 7 Deltagare: *"Har du upplevt att du blivit skickad mellan myndigheter, till exempel mellan Arbetsförmedlingen och Försäkringskassan?"*

Fråga 8 Deltagare: *"Jag får bra hjälp av de myndigheter jag träffar"*

Fråga 9 Deltagare: *"Är det något mer du vill tillägga om det stöd och hjälp du har fått av de myndigheter som du mött?"* (öppet svarsalternativ).

De mått vi har använt i analysen omfattar fyra påståenden: 1) livsnöjdhet, 2) hur redo personen känner sig att börja arbeta eller studera, 3) bedömning av möjligheten att ha ett arbete inom ett år, 4) bedömning av att klara sig ekonomiskt i framtiden, och ett sammanslaget mått som summerar samtliga påståenden.

Eftersom våra mått på självskattning utgår från olika påståenden där deltagarna har fått ange ett värde på en skala mellan 0–10 tolkar vi noll som att deltagaren inte alls instämmer i påståendet, och 10 som att de instämmer helt. I analysen delar vi även in deltagarna i två grupper. Den ena gruppen kallar vi "negativa/neutrala" och där ingår de deltagare som svarat ett värde mellan 0 och 5. Den andra gruppen kallar vi "positiva" och där ingår de deltagare som angett ett värde mellan 6 och 10.

När vi har studerat de bedömningar som en representant i det team som deltagaren träffade har vi utgått från samma indelning. De deltagare som hade en "positiv" teamrepresentant är den grupp vars teamrepresentant har svarat ett värde mellan 6 och 10 i sin bedömning av deltagaren situation och möjligheter medan en "negativ/neutral" teamrepresentant har svarat med ett värde mellan 0 och 5.

När vi grupperar deltagarna utifrån förändringen i deras självskattningar utgår vi ifrån om de har upplevt en ”förbättring” av sin livssituation eller inte. En förbättring innebär att de har svarat med ett högre värde på skalan *efter* att de träffade teamet än värdet de angav när de först träffade teamet. Deltagare som upplevde en försämring eller ingen förändring alls i sina självskattningar är de deltagare som har svarat med ett lägre eller lika stort värde efter att de träffade teamet. Eftersom samtliga påståenden bedöms på en skala mellan 0 till 10 innebär det att förändringarna kan uppgå till som mest 10, där personens bedömning gick från 0 vid första mötet till 10 ett halvår senare, och som minst till -10. I det fallet gick personens bedömning från 10 vid första mötet till 0 ett halvår senare.

Vi har mätt försörjningen med hjälp av registerdata

För att mäta deltagarens försörjning har vi använt registerdata som innehåller information om samtliga personers försörjning. Vi har mätt försörjningen 13–27 månader efter att de första gången träffade teamen. Eftersom den andra enkäten besvarades ungefär sex månader efter att de träffat teamen betyder det att försörjningen i denna studie gäller *framtida* inkomster som uppmäts efter att de har svarat på den sista enkäten.

Vi har använt fyra olika mått för att mäta deltagarnas framtida försörjning. Det första måttet är deltagarens *totala arbetsinkomster* under uppföljningsperioden 13–27 månader efter att deltagarna första gången har träffat teamen. Baserat på totala arbetsinkomsten har vi även konstruerat en kategorisk variabel som antar värdet 1 om en person har haft någon inkomst från arbete under uppföljningsperioden och värdet 0 om personen inte har haft någon arbetsinkomst alls under perioden. Vi tolkar en ökad inkomst från arbete som en ökad grad av egenförsörjning, medan en ökad sannolikhet för att deltagaren har en arbetsinkomst tolkas som att deltagaren har gått från att inte arbeta alls till att ha arbetat någon gång under perioden. Medan en ökad inkomst från arbete kan bero på att deltagaren har utökat sin arbetstid innebär en ökad sannolikhet för att personen har en inkomst *att personen har fått ett arbete*.

Graden av/andelen offentlig försörjning är ett egenkonstruerat mått som beskriver andelen av inkomsten som kommer från ersättningar i

form av offentliga ersättningar och arbetsrelaterade ersättningar under mätperioden. Måttet innefattar försörjningsstöd, sjukrelaterade ersättningar samt ersättning kopplad till arbetslöshet eller deltagande i arbetsmarknadsprogram.

Nettodagar med sjukpenning beskriver antalet dagar som personen har varit *sjukskriven* per månad efter att de har träffat teamen. Uppgifterna är baserade på registeruppgifter från Försäkringskassan om antalet nettodagar med sjukpenning. Nettodagar mäter antalet sjukpenningdagar justerat för i vilken omfattning som personen har varit sjukskriven (25, 50, 75 eller 100 procent). Till exempel kommer en person som har varit sjukskriven på 50 procent under 14 dagar att ha varit sjukskriven 7 dagar netto.

För att studera sambandet använder vi linjära regressionsmodeller

För att se på användbarheten av självskattningsmått har vi undersökt om våra självskattningsmått samvarierar med personernas framtida försörjningssituation. Vi har studerat i) deltagarnas initiala bedömningar, ii) förändringar i bedömningarna, samt iii) teamets initiala bedömning av deltagarens situation och möjligheter. För att se om självskattningsmåten även kan hjälpa till att säga något om effekten av att deltagarna har fått samordnat stöd har vi även gjort separata effektskattningar för deltagare eller team som var positiva respektive negativa till deltagarnas möjligheter, och separat för deltagare som antingen bedömde att de hade fått en förbättrad tro på sina möjligheter eller till sin situation i den uppföljande enkäten, eller som tyckte att de inte hade fått en förändring eller en försämring.

För att mäta sambanden mellan personers bedömningar och deras senare försörjning har vi använt oss av linjära regressionsmodeller som både inkluderar och exkluderar kontrollvariabler. Den så kallade "råa" korrelationen mäter hur mycket bedömningarna ensamt varierar med deltagarens senare försörjningsgrad, det vill säga hur mycket bedömningen i sig varierar med försörjningen.

För att också se om den råa korrelationen eventuell avspeglar ett samband med någon annan egenskap hos deltagaren presenterar vi också modeller med kontroller för andra faktorer som kan förklara att personen fått förbättrad försörjningssituation (kontrollerade

samband). Höga bedömningar skulle ju till exempel kunna vara starkt korrelerade med utbildningsnivå om det är så att högutbildade är mer benägna att bedöma sin situation som bättre och rapportera positiva förändringar. Då skulle det positiva råa sambandet kunna spegla sambandet mellan utbildning och försörjning, snarare än mellan bedömningarna och försörjningen. Det skulle kunna innebära att självskattningarna inte nödvändigtvis tillför information om framtida försörjning som inte fångas av utbildning.

För att se om vårt råa samband är robust till att ta hänsyn till deltagarens socioekonomiska egenskaper har vi använt följande kontroller:

- ålder
- kön
- civilstånd
- småbarn (0–6 år)
- utrikesfödd
- vilket samordningsförbund personen kom till
- år och månad för tiden för träffen
- nivå på arbetsinkomsten året före de träffade teamet
- andelen offentlig försörjning året innan de träffade teamet
- antalet nettosjukdagar 12 månader innan personen träffade teamet
- gruppindelning i utvärderingen (om de tillhörde behandlings- eller kontrollgrupp)
- startvärdet för personens olika bedömningar av arbetsmarknadsrelaterade ”vardagshinder”: självskattad aktivitetsnivå före de träffade teamet (0–10) och självskattad nivå av familjebelastning (0–10).

För att undersöka sambandet mellan deltagarnas självskattningar och deras framtida försörjning estimerar vi följande regressionsmodeller:

- (i) deltagarens initiala självskattningar

$$Y_i = \beta_0 + \beta_1 \text{självskattning}_{1i} + \beta_2 \text{team}_i + \gamma_t + \beta' X_i + \varepsilon_i$$

(ii) deltagarens förändrade självskattning

$$Y_i = \beta_0 + \beta_1 \Delta \text{självskattning}_i + \beta_2 \text{självskattning}_{1i} + \beta_3 \text{team}_i + \gamma_t + \beta' X_i + \varepsilon_i$$

där Y_i representerar de olika måtten för försörjning, alternativt sjukskrivningar, för varje deltagare. I modellen mäter β_1 hur en förändring i den självskattade livssituationen är korrelerad med exempelvis arbetsinkomst och andelen offentlig försörjning. $\Delta \text{självskattning}_i$ i ekvation 2 motsvaras av förändringen i respektive självskattningsmått för varje deltagare. $\text{självskattning}_{1i}$ anger deltagarens initiala bedömning, X_i samtliga kontrollvariabler, γ_t representerar tidsfixa effekter och ε_i feltermen.

För teamens yrkesmässiga bedömningar skattar vi följande modell:

$$Y_i = \beta_0 + \beta_1 \text{teamskattning}_i + \beta_2 \text{team}_i + \gamma_t + \beta' X_i + \varepsilon_i$$

där β_1 mäter sambandet mellan teamens yrkesmässiga bedömning av deltagarnas situation och de olika försörjningsmåtten (Y_i). I likhet med ovanstående regressionsmodeller inkluderar vi kontrollvariabler för deltagarens socioekonomiska bakgrund (X_i , se lista). Vi inkluderar även variabler för teamen (team_i) för att ta hänsyn till eventuella strukturella skillnader i teamens bedömningar.

I våra skattade modeller är β_1 den koefficient som vi framför allt är intresserade av och som vi rapporterar i tabellerna. Koefficienten visar styrkan och riktningen på sambandet mellan vårt självskattningsmått och det utfall som studeras. I modellen med kontroller tar det här sambandet även hänsyn till att våra kontroller (se lista ovan) kan ha samband med personens försörjning. Genom att vi skattar modellen med dessa kontroller kommer β_1 att vara ”rensad” från kontrollernas egna samband med utfallet.

Utöver våra listade kontroller tar vår modell för att skatta sambandet mellan försörjning och förändringar i självskattningar även hänsyn till om personer bedömde sin initiala situation som bättre (genom att ha angett ett högt värde initialt). Anledningen till detta är att personer som har angett ett högt värde initialt kommer att ha svårare att få en hög förändring i sin bedömning än en person som svarade med ett lågt värde initialt. Exempelvis kommer en person som angav 8 initialt som sin bedömning som mest att kunna uppnå en förändring av sin

bedömning med ett värde av 2, eftersom hen som mest kan ange 10 som värde på sin bedömning. Vi kontrollerar därför i våra skattade modeller med deltagarens förändring också för personens initiala bedömning.

Vi har använt ett stort antal kontrollvariabler i våra beräkningar, vilket minskar risken för att det beräknade sambandet mellan den självskattade livssituationen och försörjningen speglar skillnader i andra faktorer. Men det är viktigt att notera att β_1 mäter sambandet (korrelationen) mellan våra självskattade mått och den framtida försörjningen, och att detta samband inte är ett orsakssamband. Vår modell skattar kopplingen mellan dessa variabler, men vi kan inte tolka dessa samband som kausala, det vill säga att initiala bedömningars värde, eller förändringar i bedömningarna, *orsakar* en förändring i försörjningssituationen. Vi studerar bara om bedömningarna har en relation med en senare försörjningssituationen, inte om det var den positiva eller negativa bedömningen som gjorde att det gick bättre eller sämre försörjningsmässigt.

För att studera om någon bedömning hade ett starkare samband med deltagarens senare försörjningssituation har vi också jämfört resultaten från deltagarnas egna bedömningar med resultaten från teamens yrkesmässiga bedömningar och den senare försörjningssituationen. I den analysen ingår både teamens bedömning och deltagarnas självskattningar i samma regressionsmodell.

Vi har mätt effekterna av samordnat stöd med hjälp av vårt experiment

För att studera om deltagarnas och teamens självskattningar också kan säga något om effekten av att få samordnat stöd har vi använt modeller som skattar den kausala effekten av att ha fått sådant stöd. Effektskattningarna bygger på en *staggered doubly robust difference-in-differences-modell* som tar hänsyn till när olika deltagare fick träffa teamen. Metoden och indelningen av deltagarna i olika tidsperioder beskrivs mer utförligt i ISF:s rapport 2023:1.

Förenklat visar effekten av stödet hur mycket mer eller mindre deltagarna som har fått samordnat stöd exempelvis tjänar i genomsnitt per månad i arbetsinkomst, jämfört med personer i en kontrollgrupp som ännu inte har fått samordnat stöd vid samma tidpunkt. Effekten

kan tolkas som en kausal effekt eftersom vi jämför försörjnings-/inkomstutvecklingen för deltagare som har fått samordnat stöd med utvecklingen för deltagare som ännu inte har fått stöd (kontrollgrupp). Vi utnyttjar alltså att deltagarna fick samordnat stöd vid olika tidpunkter. Detta har tidigare också studerats i ISF:s rapport 2023:1.

Effektskattningarna bygger på en jämförelse mellan en behandlingsgrupp och en kontrollgrupp. Behandlingsgruppen består av deltagare som fick träffa ett team, medan kontrollgruppen består av deltagare som vid samma tidpunkt ännu inte hade fått träffa sitt team. Kontrollgruppens utveckling över den studerade perioden visar därmed hur utvecklingen för en jämförbar grupp såg ut i avsaknad av samordnat stöd. Skillnaden mellan gruppernas utveckling kan därför tolkas som den effekt på försörjningsförmågan som kan tillskrivas att deltagarna har fått träffa ett team, snarare än andra samtidiga förändringar eller egenskaper hos deltagarna. Om effekten exempelvis är positiv innebär det att försörjningsförmågan i genomsnitt är högre bland de deltagare som har fått träffa ett team än bland en jämförbar grupp som ännu inte har fått göra det.

För att undersöka om det finns ett samband mellan deltagarnas självskattningar och effekten av samordnat stöd har vi delat in deltagarna i grupper utifrån deras självskattningar. Mer specifikt har vi delat in deltagarna i olika grupper utifrån deras nivå av självskattning när de första gången träffade teamet och utifrån hur deras självskattning förändrades efter mötet. Därefter har vi skattat effekten av att få träffa ett team som erbjuder samordnat stöd på deltagarnas försörjning separat för varje grupp.

Vi jämför alltid effekter inom deltagargrupper som är lika när det gäller deras initiala självskattningar. Deltagarna delas exempelvis in utifrån om de hade en positiv eller negativ bedömning första gången de träffade teamet, och utifrån om deras bedömning därefter förbättrades eller inte. Då har vi skattat effekten av samordnat stöd genom en jämförelse mellan deltagare med samma utgångsläge. Exempelvis har vi jämfört deltagare med en positiv initial bedömning och som har fått samordnat stöd, med andra deltagare som också hade en positiv initial bedömning men som inte har fått stöd. På motsvarande sätt har vi jämfört grupper utifrån förändringar i självskattningarna.

Den modell som vi har använt är väl lämpad för att skatta kausala effekter, men har begränsade möjligheter att direkt testa om effekterna skiljer sig mellan grupper genom att inkludera interaktionseffekter mellan samordnat stöd och deltagarnas bedömningar. I stället har vi skattat effekterna separat för två grupper: deltagare med hög tilltro eller positiv bedömning av sina möjligheter, det vill säga de som svarade 6–10 på självskattningsfrågorna, och deltagare med låg tilltro eller negativ bedömning, det vill säga de som svarade 0–5. På så sätt får vi separata effektskattningar för de två grupperna. Vi har på samma vis delat in deltagare utifrån om de hade en positiv eller negativ förändring i sin självskattning mellan enkäten före och efter de fick stöd. En positiv förändring är när deltagaren har angett ett högre värde i den senare enkäten än i den första, och motsvarande är en negativ förändring när deltagaren har angett ett lägre värde i den senare enkäten jämfört med värdet i den första enkäten. Personer som inte har upplevt någon förändring har angett samma värde i båda enkäterna. De ingår gemensamt i effektskattningarna med den grupp som upplevde en negativ förändring.

I den mån det är möjligt har vi därefter jämfört om effektskattningarna skiljer sig mellan deltagare som själva hade en positiv bedömning och team som hade en positiv bedömning, och på motsvarande sätt mellan deltagare och team med negativa eller neutrala bedömningar. Eventuella skillnader i punktestimat mellan grupperna bör dock tolkas försiktigt, eftersom vi inte kan genomföra ett formellt statistiskt test av detta. Vi kommenterar därför framför allt punktestimatens storlek och om effekterna är statistiskt signifikanta eller inte.

Om konfidensintervallen för punktestimaten inte överlappar har vi valt att tolka detta som en stark indikation på att effekterna skiljer sig mellan grupperna. I texten beskriver vi detta som att det finns skillnader i effekten av samordnat stöd mellan grupperna. Om konfidensintervallen däremot överlappar drar vi inga slutsatser om huruvida effekterna skiljer sig åt utifrån denna jämförelse.

Så redovisar vi våra effektskattningar i tabellerna

Vi använder tabell B4 och B10 för att visa våra resultat av skillnader i effektskattningar av att ha fått samordnat stöd mellan två grupper som antingen har svarat bland de högsta (6–10) eller bland de lägsta

svarsalternativen (0–5) på våra olika påståenden. Vi visar också resultat på separata effektskattningar uppdelat på om deltagaren upplevde en förbättring eller försämring i sin självskattning av sin situation och möjligheter i tabell B14.

I dessa tabeller visar den första kolumnen effekten när alla deltagare ingår i modellen. Den kolumnen visar alltså genomsnittseffekten av att ha fått träffa ett team för alla deltagare oavsett vad de har svarat på enkäterna. Kolumn 2 visar genomsnittseffekten av att få ett träffa teamet för de deltagare som hade en positiv bedömning initialt (tabell B4), ett team som hade en positiv bedömning (tabell B10) eller en deltagare vars bedömning blev förbättrad (tabell B14). Kolumn 3 visar i stället genomsnittseffekten för de deltagare som var negativa/neutrala initialt (tabell B4), hade ett team som var negativt/ neutralt initialt (tabell B10) eller deltagare vars bedömning var densamma eller försämrades (tabell B14).

Vi redovisar skattningar av en modell som innehåller vissa kontroller för socioekonomiska egenskaper hos deltagarna samt för förbunds-specifika egenskaper. Kontrollerna hjälper till att korrigera effektskattningarna för risken att vårt kontrollerade experiment har blivit snedvridet, vilket kan ske om fler deltagare med vissa socio-ekonomiska egenskaper har fått behandling tidigt. Det är något som kan hända om experiment baseras på små grupper. Vi har en modell där deltagare och kontrollgrupp varierar över tid och ett relativt litet urval av deltagare. Därför kan det finnas skillnader hos deltagare över tid som kan påverka genomsnitteffekten. Våra kontroller korregerar för det. Vi använder sådana kontroller även i våra tidigare rapporter.

Bilaga 3: Tabellbilaga

Tabell B1 Medelvärden, standardavvikelser, minimivärden och maxvärden av deltagarnas initiala bedömningar

<i>Påstående</i>	<i>Antal deltagarsvar</i>	<i>Medel</i>	<i>Std</i>	<i>Min</i>	<i>Max</i>
Livet i allmänhet känns	456	4,39	2,74	0	10
Redo att jobba eller studera	455	4,47	3,51	0	10
Goda möjligheter att få ett jobb inom ett år	453	4,12	3,1	0	10
Klara sig ekonomiskt i framtiden	456	4,23	3,13	0	10
Totalt, en summering av ovanstående bedömningar	446	17,2	10,13	0	40

Anm.: För en fullständig formulering av vardera påstående, se beskrivning i bilaga 2.

Källa: Egen insamlad data.

Tabell B2 Skattningar av sambanden mellan deltagarens initiala bedömningar av sin situation och möjligheter och den senare försörjningsförmågan

<i>Inkomster från arbete (löneinkomster) 13–27 månader efter teamträffen</i>				
	<i>Livsnöjdhet</i>		<i>Redo för jobb/studier</i>	
	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>
Bedömning, 1–10	4 353,7* (2038,6)	5 696,4** (2058,7)	8 817,2*** (1661,9)	8 465,6*** (1672,9)
Obs	455	411	454	412
R2	0,0119	0,114	0,0802	0,167
Adj.R2	0,00969	0,0831	0,0782	0,137
	<i>Jobbmöjligheter</i>		<i>Ekonomiska möjligheter</i>	
	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>
Bedömning, 1–10	10 423,5*** (1901,6)	10 009,0*** (2140,9)	5 792,2** (1875,2)	4 434,7* (1853,5)
Obs	452	411	455	411
R2	0,0931	0,178	0,0274	0,111
Adj.R2	0,0911	0,149	0,0253	0,0798
<i>Andel med någon inkomst från arbete (löneinkomster) 13–27 månader efter teamträffen</i>				
	<i>Livsnöjdhet</i>		<i>Redo för jobb/studier</i>	
	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>
Bedömning, 1–10	0,0122 (0,00787)	0,0120 (0,00893)	0,0345*** (0,00599)	0,0304*** (0,00682)
Obs	456	411	455	412
R2	0,00556	0,0925	0,0733	0,138
Adj.R2	0,00337	0,0605	0,0713	0,108

	<i>Jobbmöjligheter</i>		<i>Ekonomiska möjligheter</i>	
	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>
Bedömning, 1–10	0,0410*** (0,0066)	0,0358*** (0,0076)	0,0248*** (0,0067)	0,0145 (0,0077)
Obs	453	411	456	411
R2	0,0866	0,147	0,0300	0,0998
Adj.R2	0,0846	0,117	0,0278	0,0680
<i>Andel offentlig försörjning 13–27 månader efter teamträffen</i>				
	<i>Livsnöjdhet</i>		<i>Redo för jobb/studier</i>	
	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>
Bedömning, 1–10	-0,0134* (0,00547)	-0,0131* (0,00567)	-0,0269*** (0,00431)	-0,0213*** (0,00455)
Obs	455	411	454	412
R2	0,0144	0,150	0,0946	0,188
Adj.R2	0,0122	0,119	0,0926	0,160
	<i>Jobbmöjligheter</i>		<i>Ekonomiska möjligheter</i>	
	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>
Bedömning, 1–10	-0,0292*** (0,0047)	-0,0248*** (0,00493)	-0,0199*** (0,00472)	-0,0142 (0,00486)
Obs	452	411	455	411
R2	0,0927	0,195	0,0414	0,160
Adj.R2	0,0907	0,166	0,0393	0,131
<i>Nettodagar med sjukpenning 13–27 månader efter teamträffen</i>				
	<i>Livsnöjdhet</i>		<i>Redo för jobb/studier</i>	
	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>
Bedömning, 1–10	-8,196* (2,130)	-3,441* (1,631)	-8,405 *** (1,817)	-1,620 (1,245)
Obs	455	411	454	412
R2	0,0257	0,567	0,0444	0,566

Bilaga 3: Tabellbilaga

Adj.R2	0,0236	0,551	0,0423	0,550
	<i>Jobbmöjligheter</i>		<i>Ekonomiska möjligheter</i>	
	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>
Bedömning, 1–10	-4,292* (1,997)	-1,241 (1,565)	-1,331 (2,210)	-1,034 (1,585)
Obs	452	411	455	411
R2	0,00961	0,564	0,000867	0,5645
Adj.R2	0,00741	0,548	-0,00134	0,5485

Anm.: En utförlig beskrivning av utfall, variabler och metod finns i bilaga 2. Värdena inom parenteserna är standardavvikelseerna för respektive koefficient. ***/**/* indikerar att koefficienterna (sambanden) är statistiskt skilda från noll med 99/95/90 procents säkerhet.

Källa: Statistikmyndigheten SCB, Försäkringskassan, och egen insamlad data.

Tabell B3 Skattningar av sambanden mellan deltagarens sammantagna bedömning av sin initiala situation och möjligheter och den senare försörjningsförmågan

<i>Utfall: Total arbetsinkomst (13–27 månader efter träff)</i>				
	<i>Total inkomst i kronor</i>		<i>Sannolikhet att inkomst>0</i>	
	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>
Bedömning, 1–10	3 652,2*** (785,1)	3 683,3*** (776,4)	0,0161*** (0,00259)	0,0148*** (0,00300)
Obs	395	358	396	358
R2	0,0806	0,181	0,0907	0,154
Adj.R2	0,0783	0,148	0,0884	0,119
<i>Utfall: Andel offentlig försörjning och nettodagar med sjukpenning (13–27 månader efter träff)</i>				
	<i>Andel offentlig försörjning</i>		<i>Antal sjukdagar</i>	
	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>
Bedömning, 1–10	-0,0116*** (0,00195)	-0,0106*** (0,0020)	-2,418** (0,786)	-0,626 (0,595)
Obs	395	358	395	358
R2	0,106	0,215	0,0200	0,588
Adj.R2	0,103	0,183	0,0175	0,572

Anm.: En utförlig beskrivning av utfall, variabler och metod finns i bilaga 2. Värdena inom parenteserna är standardavvikelseerna för respektive koefficient. ***/**/* indikerar att koefficienterna (sambanden) är statistiskt skilda från noll med 99/95/90 procents säkerhet.

Källa: Statistikmyndigheten SCB, Försäkringskassan, och egen insamlad data.

Tabell B4 Skillnader i den genomsnittliga *effekten på deltagarnas senare försörjningssituation* mellan deltagare som var positiva eller negativa till sin initiala situation och möjligheter när de träffade ett team för samordnat stöd

	<i>Alla deltagare</i>	<i>Deltagare med positiv initial bedömning (deltagaren svarat 6–10 på skala 0–10)</i>	<i>Deltagare med negativ/neutral initial bedömning (deltagaren svarat 0–5 på skala mellan 0–10)</i>
<i>Genomsnittseffekten på löneinkomsten i kronor per månad</i>			
Livet i allmänhet	1 311,1*** (261,2)	1 643,3** (513,3)	1 432,4* (427,5)
Redo att jobba	1317,8*** (264,6)	2169,1*** (456,5)	933,7* (388,7)
Jobbmöjligheter	1317,7*** (237,3)	2314,4*** (576,4)	961,3** (347,7)
Ekon. möjligheter	1321,8*** (271,4)	2107,8*** (610,3)	1078,7** (342,6)
Sammanlagd	1322,3*** (259,9)	1982,9*** (508,4)	1106,8** (403,7)
<i>Genomsnittseffekten på andelen offentlig försörjning per månad</i>			
Livet i allmänhet	-0,0663*** (0,0177)	-0,0948** (0,0321)	-0,0686** (0,0254)
Redo att jobba	-0,0658*** (0,0166)	-0,0977** (0,0309)	-0,0399* (0,0171)
Jobbmöjligheter	-0,0661*** (0,0177)	-0,100** (0,0352)	-0,0555* (0,0225)
Ekon. möjligheter	-0,0661*** (0,0169)	-0,117*** (0,0314)	-0,0442* (0,0207)
Sammanlagd	-0,0670*** (0,0189)	-0,0895** (0,0324)	-0,0521* (0,0243)
<i>Genomsnittseffekten på antalet nettosjukdagar per månad</i>			
Livet i allmänhet	-1,007* (0,432)	-0,254 (0,461)	-1,439* (0,637)

Redo att jobba	-1,026** (0,363)	-1,224* (0,624)	-0,948 (0,514)
Jobbmöjligheter	-1,030** (0,400)	-1,109 (0,930)	-1,009* (0,433)
Ekon. möjligheter	-1,027** (0,379)	-0,58 (0,434)	-1,180* (0,513)
Sammanlagd	-1,021* (0,397)	-1,287* (0,630)	-0,948 (0,558)
Kontroller	Ja	Ja	Ja

Anm.: Värdena inom parenteserna är standardavvikelseerna för respektive genomsnittseffekt (den i samma kolumn en rad ovan). ***/**/* indikerar att genomsnittseffekterna är statistiskt skilda från noll med 99/95/90 procents säkerhet.

Källa: Statistikmyndigheten SCB, Försäkringskassan, och egen insamlad data.

Tabell B5 Medelvärden, standardavvikelser, minimivärden och maxvärden av teamrepresentanterna bedömningar av deltagarna

<i>Fråga</i>	<i>Antal</i>	<i>Medel</i>	<i>Std</i>	<i>Min</i>	<i>Max</i>
Deltagaren är redo att arbeta eller studera	401	5,00	2,80	0	10
Deltagarens möjligheter att få ett jobb inom ett år	402	5,30	2,68	0	10
Deltagarens möjligheter att klara sig ekonomiskt i framtiden	402	6,79	2,57	0	10
Totalt, en summering av ovanstående bedömningar av deltagaren	396	17,09	7,27	0	30
Hur väl kan du bedöma deltagarens möjligheter	396	1,05	0,57	0	2

Anm.: För en fullständig formulering av vardera påstående se beskrivning i bilaga 2.

Källa: Egen insamlad data.

Tabell B6 Skattningar av sambanden mellan *teamets* bedömning av deltagarens situation och möjligheter och den senare försörjningsförmågan

<i>Utfall: Total arbetsinkomst (13–27 månader efter träff)</i>						
	<i>Jobbmöjligheter</i>		<i>Ekonomiska möjligheter</i>		<i>Redo för jobb/studier</i>	
	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>
Teamets bedömning, 0–10	9243.1*** (1957.9)	6333.7** (1959.3)	7565.4*** (1838.5)	5644.2** (2159.9)	8710.1*** (1884.2)	5670.4** (1826.3)
Obs	404	366	404	366	404	365
R2	0,0523	0,130	0,0325	0,120	0,0506	0,127
Adj.R2	0,0499	0,0954	0,0301	0,0848	0,0482	0,0926
<i>Utfall: Andelen offentlig försörjning (13–27 månader efter träff)</i>						
	<i>Jobbmöjligheter</i>		<i>Ekonomiska möjligheter</i>		<i>Redo för jobb/studier</i>	
	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>
Teamets bedömning, 0–10	-0,0248*** (0,00564)	-0,0139* (0,00609)	-0,0252*** (0,00530)	-0,0153* (0,00614)	-0,0240*** (0,00538)	-0,0113* (0,00550)
Obs	404	366	406	364	404	365
R2	0,0476	0,150	0,0464	0,156	0,0485	0,146
Adj.R2	0,0452	0,116	0,0440	0,122	0,0461	0,112
<i>Utfall: Nettodagar med sjukpenning (13–27 månader efter träff)</i>						
	<i>Jobbmöjligheter</i>		<i>Ekonomiska möjligheter</i>		<i>Redo för jobb/studier</i>	
	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>	<i>Utan kontroller</i>	<i>Med kontroller</i>
Teamets bedömning, 0–10	-0,0647 (2,612)	2,869 (2,388)	-0,773 (2,663)	-2,132 (2,745)	-3,277 (2,655)	3,590 (2,061)
Obs	404	366	406	364	404	365
R2	0,0000145	0,587	0,000189	0,589	0,00405	0,590

Adj.R2	-0,00249	0,571	-0,00229	0,572	0,00158	0,574
--------	----------	-------	----------	-------	---------	-------

Anm.: En utförlig beskrivning av utfall, variabler och metod finns i bilaga 2. Värdena inom parenteserna är standardavvikelseerna för respektive koefficient. ***/**/* indikerar att koefficienterna (sambanden) är statistiskt skilda från noll med 99/95/90 procents säkerhet.
 Källa: Statistikmyndigheten SCB, Försäkringskassan, och egen insamlad data.

Tabell B7 Medelvärden, minimivärden och maxvärden av skillnaden mellan deltagarnas och teamrepresentanternas initiala bedömningar (för samma deltagare)

<i>Skillnad i bedömning för frågorna</i>	<i>Antal</i>	<i>Medel</i>	<i>Std</i>	<i>Min</i>	<i>Max</i>
Team>Delt: Redo	403	2,21	3,77	-9	10
Team>Delt: Jobb	402	1,16	3,37	-9	10
Team>Delt: Ekon	405	2,47	3,54	-9	10
Team>Delt: Totalt	396	4,09	8,73	-23	26
<i>Skillnad i bedömning för frågorna i andelar</i>					
	<i>Antal</i>	<i>Andel av deltagarna som teamet bedömt mer positivt än deltagaren</i>	<i>Andel av deltagarna som teamet bedömt lika</i>	<i>Andel av deltagarna som teamet bedömt mer negativt än deltagaren</i>	
Team>Delt: Redo	403	0,49	0,14	0,37	
Team>Delt: Jobb	402	0,60	0,12	0,28	
Team>Delt: Ekon	405	0,73	0,08	0,19	
Team>Delt: Totalt	396	0,65	0,04	0,31	

Anm.: Team>Delt indikerar hur stor skillnaden var mellan teamet och deltagarens bedömning av vardera påstående som teamet och deltagaren besvarade. För en fullständig formulering av vardera påstående se beskrivning i bilaga 2.

Källa: Egen insamlad data.

Tabell B8 Skattningar av sambanden mellan deltagarens och teamets initiala bedömningar med deltagarens senare försörjningsförmåga

<i>Utfall: Total arbetsinkomst (13–27 månader efter träff)</i>			
	<i>Jobb- möjligheter</i>	<i>Ekonomiska möjligheter</i>	<i>Redo för jobb/studier</i>
Deltagarens bedömning, 0–10	9 210,7*** (2101,7)	4 784,1** (1812,4)	7 159,7*** (1708,0)
Teamets bedömning, 0–10	3 353,5 (1801,1)	5 047,2* (2122,4)	2 304,5 (1759,9)
Kontroller	Ja	Ja	Ja
Obs	366	364	365
R2	0,194	0,138	0,172
Adj.R2	0,160	0,101	0,137
<i>Utfall: Sannolikheten att arbetsinkomsten är positiv (13–27 månader efter träff)</i>			
	<i>Jobb- möjligheter</i>	<i>Ekonomiska möjligheter</i>	<i>Redo för jobb/studier</i>
Deltagarens bedömning, 0–10	0,0368*** (0,00817)	0,0187* (0,00808)	0,0275*** (0,00778)
Teamets bedömning, 0–10	0,0163 (0,00985)	0,0146 (0,0107)	0,0101 (0,00953)
Kontroller	Ja	Ja	Ja
Obs	366	364	365
R2	0,169	0,113	0,144
Adj.R2	0,133	0,0744	0,107
<i>Utfall: Andelen offentlig försörjning (13–27 månader efter träff)</i>			
	<i>Jobb- möjligheter</i>	<i>Ekonomiska möjligheter</i>	<i>Redo för jobb/studier</i>
Deltagarens bedömning, 0–10	-0,0250*** (0,00526)	-0,0163** (0,00494)	-0,0207*** (0,00494)
Teamets bedömning, 0–10	-0,00596 (0,00601)	-0,0132* (0,00614)	-0,00190 (0,00537)
Kontroller	Ja	Ja	Ja

Obs	366	364	365
R2	0,202	0,180	0,187
Adj.R2	0,168	0,144	0,152
<i>Utfall: Nettodagar med sjukpenning (13–27 månader efter träff)</i>			
	<i>Jobb- möjligheter</i>	<i>Ekonomiska möjligheter</i>	<i>Redo för jobb/studier</i>
Deltagarens bedömning, 0–10	-2,787 (1,741)	0,597 (1,740)	-3,575* (1,644)
Teamets bedömning, 0–10	3,772 (2,428)	-2,207 (2,769)	5,200* (2,361)
Kontroller	Ja	Ja	Ja
Obs	366	364	365
R2	0,590	0,589	0,595
Adj.R2	0,573	0,571	0,578

Anm.: En utförlig beskrivning av utfall, variabler och metod finns i bilaga 2. Värdena inom parenteserna är standardavvikelseerna för respektive koefficient. ***/**/* indikerar att koefficienterna (sambanden) är statistiskt skilda från noll med 99/95/90 procents säkerhet.

Källa: Statistikmyndigheten SCB, Försäkringskassan, och egen insamlad data.

Tabell B9 Skattningar av sambanden mellan teamets och deltagarnas initiala sammanlagda bedömningar av deltagarens situation och deltagarens senare försörjningsförmåga

<i>Utfall: Total arbetsinkomst (13–27 månader efter träff)</i>					
	(1) Samman- lagd	(2) Samman- lagd	(3) Samman- lagd	(4) Samman- lagd	(5) Samman- lagd
Kontroller	Nej	Ja	Nej	Ja	Ja
Deltagarens bedömning	3 652,2*** (785,1)	3 683,3*** (776,4)	-	-	3 337,3*** (765,2)
Teamets bedömning	-	-	3 557,3*** (738,0)	2 543,6** (769,7)	1 299,9 (720,9)
Obs	395	358	395	358	358
R2	0,0806	0,181	0,0561	0,132	0,187
Adj.R2	0,0783	0,148	0,0537	0,0964	0,152
<i>Utfall: Sannolikheten att arbetsinkomsten är positiv (13–27 månader efter träff)</i>					
	(1) Samman- lagd	(2) Samman- lagd	(3) Samman- lagd	(4) Samman- lagd	(5) Samman- lagd
Kontroller	Nej	Ja	Nej	Ja	Ja
Deltagarens bedömning	0,0161*** (0,00259)	0,0148*** (0,00300)	-	-	0,0135*** (0,00313)
Teamets bedömning	-	-	0,0148*** (0,00316)	0,00986** (0,00376)	0,00483 (0,00391)
Obs	396	358	396	358	358
R2	0,0907	0,154	0,0560	0,113	0,158
Adj.R2	0,0884	0,119	0,0536	0,0771	0,121
<i>Utfall: Andelen offentlig försörjning (13–27 månader efter träff)</i>					
	(1) Samman- lagd	(2) Samman- lagd	(3) Samman- lagd	(4) Samman- lagd	(5) Samman- lagd
Kontroller	Nej	Ja	Nej	Ja	Ja

Deltagarens bedömning	-0,0116*** (0,00195)	-0,0106*** (0,0020)	-	-	-0,00994*** (0,00202)
Teamets bedömning	-	-	-0,0105*** (0,00207)	-0,00609** (0,00221)	-0,00247 (0,00213)
Obs	395	358	395	358	358
R2	0,106	0,215	0,0639	0,162	0,218
Adj.R2	0,103	0,183	0,0615	0,128	0,183
Utfall: Nettodagar med sjukpenning (13–27 månader efter träff)					
	(1) Samman- lagd	(2) Samman- lagd	(3) Samman- lagd	(4) Samman- lagd	(5) Samman- lagd
Kontroller	Nej	Ja	Nej	Ja	Ja
Deltagarens bedömning	-2,418** (0,786)	-0,626 (0,595)	-	-	-0,898 (0,655)
Teamets bedömning	-	-	-0,466 (1,005)	0,688 (0,913)	1,021 (0,991)
Obs	395	358	395	358	358
R2	0,0200	0,588	0,000546	0,588	0,590
Adj.R2	0,0175	0,572	-0,00200	0,571	0,572

Anm.: "Sammanlagd" står för en summering av alla bedömningar som deltagaren respektive teamet gjort av hur redo deltagaren kände sig att arbeta eller studera, deras jobb-möjligheter och deras ekonomiska möjlighet att klara sig i framtiden. Kolumn 1 och 2 visar sambandet mellan deltagarens sammanlagda bedömning och försörjningsutvecklingen, med och utan kontroller, Kolumn 3 och 4 visar sambandet mellan teamets sammanlagda bedömning och deltagarens försörjningsutveckling, med och utan kontroller. Kolumn 5 visar sambandet mellan deltagarens sammanlagda bedömning och deltagarens försörjningsutveckling när vi samtidigt har justerat för vad teamet bedömde. En utförlig beskrivning av utfall, variabler och metod finns i bilaga 2. Värdena inom parenteserna är standardavvikelse för respektive koefficient. ***/**/* indikerar att koefficienterna (sambanden) är statistiskt skilda från noll med 99/95/90 procents säkerhet.

Källa: Statistikmyndigheten SCB, Försäkringskassan, och egen insamlad data.

Tabell B10 Skillnader i den genomsnittliga *effekten av samordnat stöd på deltagarnas framtida försörjning* mellan deltagare som hade en teamrepresentant som var positiv eller negativ till deras situation och möjligheter

	<i>Alla deltagare</i>	<i>Deltagare med ett positivt team (teams svar 6–10 på en skala 0–10)</i>	<i>Deltagare med ett negativt/neutralt team (teams svar 0–5 på en skala 0–10)</i>
<i>Genomsnittseffekten på löneinkomsten i kronor per månad</i>			
Redo att jobba	1 039,9*** (29,0)	1 595,6*** (407,3)	824,1 (455,7)
Jobbmöjligheter	1 032,8*** (304,7)	1 719,2*** (425,3)	755,9 (413,8)
Ekon. möjligheter	1 035,1*** (307,8)	1 454,7*** (327,1)	788,7 (702,1)
Sammanlagd	1 053,8*** (299,6)	1 442,2*** (306,7)	1 098,8 (697,3)
<i>Genomsnittseffekten på andelen offentlig försörjning per månad</i>			
Redo att jobba	-0,0495** (0,0180)	-0,0760** (0,0274)	-0,0294 (0,0201)
Jobbmöjligheter	-0,0534** (0,0180)	-0,0807** (0,0286)	-0,0341 (0,0208)
Ekon. möjligheter	-0,0513** (0,0184)	-0,0681*** (0,0204)	-0,00901 (0,0319)
Sammanlagd	-0,0513** (0,0194)	-0,0612** (0,0222)	-0,0523 (0,0342)
Kontroller	Ja	Ja	Ja
<i>Genomsnittseffekten på antalet nettosjukdagar per månad</i>			
Redo att jobba	-0,872* (0,360)	-1,063 (0,575)	-0,866 (0,516)
Jobbmöjligheter	-0,877* (0,362)	-0,932 (0,562)	-0,926 (0,550)
Ekon. möjligheter	-0,882* (0,355)	-0,765* (0,351)	-1,566 (1,033)

Sammanlagd	-0,903* (0,386)	-0,868* (0,432)	-1,442 (0,908)
Kontroller	Ja	Ja	Ja

Anm.: Värdena inom parenteserna är standardavvikelse för respektive genomsnittseffekt.

***/**/* indikerar att genomsnittseffekterna är statistiskt skilda från noll med 99/95/90 procents säkerhet.

Källa: Statistikmyndigheten SCB, Försäkringskassan, och egen insamlad data.

Tabell B11 Andel av deltagarna vars bedömningar har förbättrats, försämrats eller är oförändrade efter att de har träffat teamen, procent

Bedömning	Förbättring Positiv (%)	Försämring Negativ (%)	Ingen förbättring (%)	Antal obs
	Förändring: mellan 1 och 10	Förändring: mellan -1 och -10	Förändring: =0	
Livet i allmänhet	39,8	28,7	31,5	324
Redo att arbeta eller studera	33,7	36,8	29,4	326
Jobb inom ett år	35,0	34,4	30,6	323
Ekonomiska möjligheter	42,6	27,3	30,1	322
Alla mått sammanlagt	49,4	10,0	40,6	310

Anm.: Förändringen mäts som skillnaden i deltagarnas bedömningar 6 månader efter att de träffade teamen och den bedömning de gjorde i samband med att de kallades till teamen för första gången. För en fullständig formulering av vardera påstående se beskrivning i bilaga 2.

Källa: Egen insamlad data.

Tabell B12 Skattningar av sambanden mellan *förändringar* av deltagarnas bedömningar efter att de har fått samordnat stöd och deras senare försörjningssituation

<i>Inkomst från arbete (löneinkomster) 13–27 månader efter teamträffen</i>				
	<i>Livsnöjdhet</i>	<i>Redo för jobb/studier</i>	<i>Jobb-möjligheter</i>	<i>Ekonomiska möjligheter</i>
För varje enhets ökning i självskattningen	6 508,1** (2 226,4)	7 739,3*** (1763,7)	8 615,4*** (2191,2)	6 551,8*** (1917,4)
Obs	293	298	296	292
R2	0,174	0,239	0,255	0,184
Adj.R2	0,130	0,198	0,215	0,139
<i>Sannolikheten att ha någon inkomst från arbete (löneinkomst) 13–27 månader efter teamträffen</i>				
	<i>Livsnöjdhet</i>	<i>Redo för jobb/studier</i>	<i>Jobb-möjligheter</i>	<i>Ekonomiska möjligheter</i>
För varje enhets ökning i självskattningen	0,0310** (0,0118)	0,0358*** (0,00974)	0,0493*** (0,00987)	0,0350*** (0,0102)
Obs	293	298	296	292
<i>Andel inkomst från offentlig försörjning 13–27 månader efter teamträffen</i>				
	<i>Livsnöjdhet</i>	<i>Redo för jobb/studier</i>	<i>Jobb-möjligheter</i>	<i>Ekonomiska möjligheter</i>
För varje enhets ökning i självskattningen	-0,110 (0,0576)	-0,0337 (0,0443)	-0,0876* (0,0400)	-0,0234 (0,0501)
Obs	293	298	296	292
R2	0,139	0,199	0,246	0,167
Adj.R2	0,0927	0,157	0,205	0,122
<i>Antalet nettodagar med sjukpenning 13–27 månader efter teamträffen</i>				
	<i>Livsnöjdhet</i>	<i>Redo för jobb/studier</i>	<i>Jobb-möjligheter</i>	<i>Ekonomiska möjligheter</i>
För varje enhets ökning i självskattningen	-4,457 (2,516)	-4,236* (2,042)	-2,588 (1,882)	-3,600 (2,151)

Obs	293	298	296	292
R2	0,546	0.546	0,542	0,548
Adj.R2	0,521	0.522	0,517	0,524

Anm.: Alla bedömningar görs på en skala mellan 0–10. En utförlig beskrivning av utfall, variabler och metod finns i bilaga 2. Värdena inom parenteserna är standardavvikelse för respektive koefficient. ***/**/* indikerar att koefficienterna (sambanden) är statistiskt skilda från noll med 99/95/90 procents säkerhet.

Källa: Statistikmyndigheten SCB, Försäkringskassan, och egen insamlad data.

Tabell B13 Skattningar av sambandet mellan förändringar i det sammantagna måttet för deltagarnas samtliga bedömningar och deras försörjningssituation

<i>Utfall 13–27 månader efter teamträffen</i>				
	<i>Arbets- inkomst</i>	<i>Andel offentlig försörjning</i>	<i>Antalet nettodagar med sjukpenning</i>	<i>Arbets- inkomst>0</i>
För varje enhets ökning i självskattningen	2 966,2*** (726,0)	-0,0219 (0,0154)	-1,593* (0,722)	0,0157*** (0,00367)
Observationer	283	283	283	283
R2	0,248	0,217	0,547	-
Adj.R2	0,206	0,173	0,522	-

Anm.: Alla bedömningar görs på en skala mellan 0–10. En utförlig beskrivning av utfall, variabler och metod finns i bilaga 2. Värdena inom parenteserna är standardavvikelse för respektive koefficient. ***/**/* indikerar att koefficienterna (sambanden) är statistiskt skilda från noll med 99/95/90 procents säkerhet.

Tabell B14 Förändringar av deltagarnas självskattningar och effekten av samordnat stöd på den framtida försörjningssituationen

	<i>Alla deltagare</i>	<i>Positiv förändring (självskattade värdet högre efter än före teamträffen)</i>	<i>Ingen förändring eller negativ förändring (självskattade värdet samma eller lägre efter än före teamträffen)</i>
<i>Genomsnittseffekten på löneinkomsten i kronor per månad</i>			
Livet i allmänhet	1 060,2*** (210,8)	1 260,2*** (337,8)	753,1** (242,4)
Redo att jobba	1 099,5*** (225,4)	1 365,6*** (380,7)	861,0*** (243,5)
Jobbmöjligheter	1 111,9*** (214,9)	1 388,3*** (396,7)	775,1** (256,5)
Ekon. möjligheter	1 104,8*** (213,5)	1 599,1*** (371,9)	566,1* (227,0)
Sammanlagd	1 096,2*** (217,0)	1 356,6*** (298,3)	688,0* (270,8)
<i>Genomsnittseffekten på andelen offentlig försörjning per månad</i>			
Livet i allmänhet	-0,0540** (0,0205)	-0,0410 (0,0391)	-0,0550* (0,0253)
Redo att jobba	-0,0505* (0,0202)	-0,0813 (0,0419)	-0,0473* (0,0234)
Jobbmöjligheter	-0,0525** (0,0190)	-0,116** (0,0416)	-0,0314 (0,0216)
Ekon. möjligheter	-0,0512* (0,0211)	-0,112*** (0,0328)	-0,0254 (0,0257)
Sammanlagd	-0,0568** (0,0202)	-0,0727* (0,0355)	-0,0386 (0,0264)
Kontroller	Ja	Ja	Ja

<i>Genomsnittseffekten på antalet nettosjukdagar per månad</i>			
Livet i allmänhet	-0,436 (0,456)	-0,976* (0,483)	-0,0702 (0,661)
Redo att jobba	-0,470 (0,432)	0,322 (1,025)	-0,760 (0,466)
Jobbmöjligheter	-0,488 (0,485)	-0,599 (0,631)	-0,464 (0,586)
Ekon. möjligheter	-1,027** (0,379)	-0,584 (0,434)	-1,180* (0,513)
Sammanlagd	-0,467 (0,466)	-0,450 (0,489)	-0,480 (0,739)
Kontroller	Ja	Ja	Ja

Anm.: Värdena inom parenteserna är standardavvikelseerna för respektive genomsnittseffekt.

***/**/* indikerar att genomsnittseffekterna är statistiskt skilda från noll med 99/95/90 procents säkerhet.

Källa: Statistikmyndigheten SCB, Försäkringskassan, och egen insamlad data.

